

Giới thiệu Trò Đùa Thần Cupid

Tác phẩm Trò Đùa Thần Cupid được xem là một trong những truyện tình yêu nổi bật của NatalieNguyen. Nếu ví tình trường như bàn cờ trò chơi của thần Cupid thì chúng ta chính là những con quân của người.

Là con tốt, con mã hay con pháo, là con quân mạnh hay yếu tùy thuộc vào sự mạnh mẽ, kiên định trong tâm hồn mỗi người. Và tiếc thay, trong cuộc đời định mệnh này em chỉ là một con tốt bé nhỏ, một cô gái yếu đuối và nhạy cảm. Em mong manh. Em dễ bị tổn thương. Nhưng em... chẳng bao giờ để cho bất kỳ ai nắm được điểm yếu ấy.

Em mang cho mình lớp vỏ của một con xe ngang tàng, hình tượng của một cô gái mạnh mẽ đến cao ngạo để có thể sống sót trên bàn cờ khốc liệt. Thế mà anh, một chàng trai xa lạ lại dễ dàng nhìn thấu tim em qua bức màn lửa để rồi nhanh chóng tháo bỏ lớp vỏ ấy và nuốt trọn lấy nó. Nếu trong truyện hay này anh... chính là con quân mà thần Cupid đã sắp đặt để đùa giỡn với em...

Thương một người không dễ

Quên một người càng khó

Nếu tình yêu là công việc của thần Cupid

Thì tôi... chính là trò đùa của người.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Những tia nắng sớm chiếu tỏa lên mọi nẻo đường Sài Gòn. Tuy đã gần hè nhưng chẳng hiểu sao sáng nay tiết trời chẳng mấy oi bức mà có chút se lạnh. Hít một hơi thật sâu, tôi cố kìm hãm nỗi lo lắng trong lòng mình. Dẫu đã quen nhưng lần nào đứng trên sân khấu tôi cũng đều hồi hộp như thế. Thật ghét mà:

– Trường trung học Trung Vệ Ân là ngôi trường có bề dày lịch sử một trăm năm...

Tôi tự tin giới thiệu về ngôi trường của mình trước toàn thể học sinh và thầy cô giáo trong quận. Chuyện rằng hôm nay quận tôi tổ chức giao lưu học sinh giỏi. Mở màn buổi lễ, các trường sẽ chọn một học sinh trong những học sinh tiêu biểu tham dự để giới thiệu giản lược về trường. Và may mắn thay tôi được chọn. Chấm dứt bài giới thiệu trong tràng vỗ tay nồng nhiệt, tôi cúi gập người chào rồi bước xuống khu vực của trường Trung Vệ Ân.

– Con làm tốt lắm Ánh Nhiên! Trong tất cả các trường, con là gương mặt nổi bật nhất đấy.

Cô tổng phụ trách nháy mắt và dành lời khen cho tôi. Đáp lại tôi ngượng ngùng cười nhẹ đáp trả. Sự ngượng ngùng ấy chưa hết thì đám bạn xung quanh lại khiến tôi ngượng chín mặt hơn:

– Trương Ánh Nhiên đúng là Trương Ánh Nhiên. Mày lên sân khấu bao giờ cũng tự tin, nổi bật như thế cả. Chẳng nhẽ mày không run à?

– Bậy rồi. Tao run bản bật lên ấy chứ

Tôi lắc đầu nguầy nguậy phản kháng. Nhưng đầu xót thay tại nó chẳng tin lấy một lời. Đưa nào đưa nấy cũng trề môi, nhăn mặt đủ kiểu.

– Biết vậy nãy tao quay lại lúc mày đứng trên sân khấu. Mày nói lưu loát, rành mạch và thu hút tới mức tại trường khác nhìn mày không chớp mắt luôn. Run của mày ấy hử?

Tôi cười nhạt cho qua. Thật ức chết đi! Nói thế nào cũng chẳng ai tin. Nếu có con bạn thân ở đây thì tốt nhường nào. Nó là đứa biết rõ tôi không phải dạng người mạnh mẽ, tài giỏi như mọi người xung quanh vẫn thường nghĩ. Nó sẽ chỉ cách giúp tôi đối mặt và giải quyết với những lời tán dương này như thế nào.

Chợt những đứa con gái xung quanh tôi xôn xao đến lạ. Và chỉ trong nháy mắt, chẳng biết theo cách thần kì nào, những đứa bạn xung quanh tôi lặn mất tăm. Tôi bị bỏ lại bơ vơ giữa một khoảng trống. Chuyện kì lạ gì đang xảy ra thế này? Thắc mắc, tôi đưa mắt nhìn về khoảng sân xôn xao gần đó. Ngay giữa đám con gái là một cậu con trai cao hơn tất cả. Chắc, một chiều cao lý tưởng, chắc tầm một mét bảy tới một mét tám. Cậu có khuôn mặt góc cạnh, khá điển trai. Nổi bật nhất chắc là đôi mắt sáng thông minh cùng chiếc mũi cao cao. Chẳng bù cái mũi tẹt lét của tôi. Nhưng cậu ta có điển trai đến đâu cũng không đủ cuốn hút đến nỗi tôi chạy đến làm quen thế kia. Đơn giản vì tôi ngại. Có cho một núi vàng tôi cũng không chịu bắt chuyện trước với người lạ. Khoảnh khắc ngượng ngùng ấy, nghĩ đến đã rùng mình.

Bỗng nhiên cậu ta ngược lên nhìn về phía tôi. Ái chà! Nãy giờ lo mơn man suy nghĩ mà tôi nhìn cậu chăm chăm. Có khi nào cậu phát hiện và nghĩ tôi là fan cuồng, đang có âm mưu hiểm độc không nhỉ? Theo phản xạ, tôi thu lại hết vẻ vui tươi trên mặt và thờ ơ nhìn đi chỗ khác. Phải, đó là cách tôi ứng xử với người lạ. Nhiều người bảo tôi nên sửa cái nét ấy đi, vì trông khuôn mặt lạnh lùng lắm nhưng tôi quyết không chịu. Lý do thì ai cũng biết rồi, tôi ngại...

– Con nhỏ này, không có tao là mày lại lủi thủi một mình

Giọng nói quen thuộc vang lên đằng sau lưng khiến tôi giật bắn mình. Là... Hiền Thi.

– Chẳng phải mày bảo... không muốn dự sao?

Tôi kinh ngạc nhìn nó. Đáp lại, nó cười cười giấu cợt:

– Vì tôi biết hôm nay cô lên sân khấu, lo cho cô nên mới đi.

– Nhưng nãy mày có bên tao đâu. Biết tao run lắm không hả con kia?

Mặt tôi méo xệch nhìn nó trách móc. Ấy vậy mà nó phá lên cười, còn búng vào trán tôi đau điếng. Không được. Con này quá lộng hành rồi

– Mày lúc nào cũng thế. Nhát mà cứ ham hố mấy vụ nổi bật hơn người. Rồi gặp rắc rối với mấy anh chàng thì đừng cầu cứu tao.

– Thôi mà. Mày sẽ chẳng ác với tao thế đâu- tôi cười gĩa lã, nũng nịu nó- Cơ mà ước chi tao có thể tự nhiên với người lạ như cậu bạn kia, Thi nhỉ? Không chừng lúc đó tao thành hot-girl ấy chứ?

– Con ảo tưởng. Người ta là hot-boy đấy. Cảnh nhiều người bu quanh thế kia quen rồi. Giờ mày muốn tự nhiên như người ta, chỉ cần tao đẩy mày ra đám mấy chàng là được chứ gì

Mới nghĩ đến xung quanh toàn người lạ tôi đã muốn khóc thét lên rồi. Cơ mà sao tôi chẳng biết anh chàng đó là ai nhỉ? Đây lần đầu tiên tôi biết cậu ấy là học sinh chung trường với tôi đây! Như hiểu tôi đang nghĩ gì, Hiền Thi lắc đầu tặc lười giải thích

– Hần tên là Khánh Nam. Tháng nào hắn cũng cùng mày lên nhận top 10 khối* đó. Không nhận ra à?

– Không!

Tôi tỉnh bơ đáp lại. Thật sự tôi có để ý ai bao giờ đâu mà biết. Dường như sự quê mùa của tôi chọc giận Thi hay sao ấy, nó cố tình lấy cái bím tóc của tôi ra trêu

– Hai lúa! Bây giờ mày không chỉ hai lúa bên trong mà ngay cả ăn mặc cũng vậy à? Nghĩ sao vận áo dài trắng mà thất bím hai bên vậy. Cô em ở dưới quê mới lên cho chị xin số được không?

– Quý sứ...

Tôi tru tréo lên rồi cả hai ngồi cười khanh khách. Chỉ khi ở bên người thân quen, tính trẻ con của tôi lại bộc phát như thế đấy. Thoảng nhiên, tôi có cảm giác lạ, kiểu như có người nhìn mình chăm chăm ấy. Quay sang thì thấy ánh mắt cậu ta vẫn hướng về phía tôi. Khẽ nhún vai bình thản, tôi lại tiếp tục đùa giỡn với Hiền Thi, chẳng mấy bận tâm. Với tính lãng trí của mình, cái tên Khánh Nam kia nhanh chóng mờ nhạt trong tâm trí tôi ngay khi buổi lễ kết thúc.

---

* top 10 khối: mỗi tháng sẽ có một đợt báo kết quả học tập. Top 10 khối ý chỉ mười người có thành tích cao nhất khối. Mười người ấy sẽ được nêu danh và nhận phần thưởng trước toàn trường.

.
.
.
.
.
.

Bộ truyện mới của Na... Nếu bạn thích hãy vote cho Na nhé! Hãy cmt ý kiến của bạn

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Thật quá mệt mỏi! Sau một năm lớp 11 học hành vất vả, cuối cùng hè cũng đến. Ấy vậy mà tôi chẳng được nghỉ ngơi gì cả. Sau khi trải qua kì nghỉ dưỡng với gia đình, tôi lại phải lết cái thân ú ừ này đến trường để học bồi dưỡng. Này này, đừng nghĩ tôi bị vướng môn nào mà phải học lại đấy. Tội cho thân bé nhỏ này! “Bồi dưỡng” đây là lớp dạy cho những học sinh xuất sắc nhằm chuẩn bị cho kì thi học sinh giỏi cấp thành phố sắp tới. Và tôi là “gà chiến” trong đội tuyển ngữ văn. Nghe oách chứ nhỉ? Hiền Thi cũng được chọn như tôi. Nhưng con bé ấy lại “đầu quân” cho đội tuyển sử. Nghe đầu nó được cô phụ trách cưng lắm.

Học mãi, cuối cùng tiếng chuông báo giờ giải lao cũng vang lên. Như một thói quen khó bỏ, tôi nhanh chóng rảo bước sang phòng học tuyển Sứ để kiểm Hiền Thi và một người- anh kết nghĩa của tôi.

– Lớp em ra trễ thế. Anh đợi em mãi.

Đấy, mới vừa nhắc thì anh ta liền xuất hiện. Đến khổ khi xung quanh tôi toàn là những người đạt chiều cao lý tưởng trong khi bản thân chỉ nhỉnh hơn “ba mét bẻ đôi” được tí tí.

– Cô em bình giảng bài thơ “say” quá thôi anh.

Tôi cười cười ái ngại khi thấy anh đang nhúu đôi mày rậm, nhìn tôi chăm chăm về trách móc.

– Không lẽ em chỉ xuống trễ có tí xiu mà đã có chục cô tranh thủ cơ hội “không gian riêng tư” đến tán tỉnh anh sao. Nếu là vậy thì đưa em gái ngoan này chắc phải xuống trễ dài dài để em sớm có chị dâu.

Tôi cười phá lên trước lời trêu chọc của mình. Anh kết nghĩa Quang Trí của tôi vốn cũng là một chàng trai khá nổi tiếng trong khối với biệt danh “anh chàng lớp trưởng”. Nguyên do biệt danh ấy xuất hiện vì trong mười bốn lớp khối mười một của tôi, chỉ có anh tôi là lớp trưởng con trai thôi. Chẳng biết vào năm lớp 12 này anh còn được chọn không nhỉ? Nếu “may mắn” giữ được danh hiệu kia thì chắc chắn anh kết nghĩa của tôi sẽ nhớ, cần nhắc tiếp thôi. Anh vốn chẳng ưa sự nổi tiếng gì cho cam.

Anh là một người khỏe khoắn trong thân hình cao ráo cùng nước da nâu. Anh thích chơi bóng rổ, lại khá ga-lăng và điển trai. Bấy nhiêu có đủ để khối cô đổ rầm rầm vì anh chứ? Nhưng duy có điều, anh lại khá nhút nhát với người lạ. Nếu để ý kĩ sẽ nhận ra, anh chẳng bao giờ dám nhìn vào mắt người anh đang giao tiếp cả, khi thì anh nhìn mũi, khi thì anh nhìn trần. Giây phút phát hiện ra điều đó đến lúc này, tôi vẫn luôn tự hỏi: có khi nào anh bị tự kỷ? Vì chỉ có trẻ tự kỷ mới không nhìn vào mắt người đang giao tiếp với chúng thôi. Nhưng ngẫm ra, có lẽ vì cùng là tuýp người lạ đời kia mà tôi với anh mới nhanh chóng thân thiết và trở thành anh em kết nghĩa cũng nên.

– Hiền Thi đâu anh, sao mãi em chẳng thấy.

Đùa giỡn mãi tôi mới nhận ra thiếu vắng một hình bóng quen thuộc. Bởi thế nên bấy giờ tôi cứ thấy trống trải gì đấy. Hóa ra là tiếng la ó ầm ĩ, cần nhắc dai dẳng quen thuộc của cô bạn thân.

– Nó đi với cô có chút việc rồi em.

Tôi gật gù và có chút hờn dỗi. Nó đã hứa sẽ đi chơi với tôi vậy mà...

– Làm một trận bóng rổ với tao không Quang Trí?

Một thân ảnh to lớn chợt xuất hiện vỗ vai anh tôi khiến cả hai giật mình. Hóa ra là một cậu con trai với khuôn mặt khá quen. Hình như tôi đã gặp cậu ta ở đâu rồi thì phải. Có lục lọi trong kí ức, tôi vẫn chẳng thể nhớ ra. Quái lạ thật! Cậu ta điển trai thế kia sao lại để trong tôi ấn tượng nhạt nhòa đến vậy. Tôi cứ đứng thộn ra đấy, miên man trong mớ kí ức lộn xộn của mình.

– Em có ổn không Ánh Nhiên?

Quang Trí hỏi tôi với đôi mắt đầy gian tà... Nhìn ánh mắt ấy tôi cũng đủ hiểu ý nghĩ trong đầu anh. Anh tưởng tôi bị cậu ta cuốn hút ấy mà. Thật chẳng chịu nổi với anh. Mặc kệ ánh mắt kia, điều tôi muốn biết hiện giờ là tên của cậu. Từ xưa giờ tôi rất ghét những gì mập mờ, mơ hồ. Nhưng chẳng nhẽ lại chủ động hỏi tên cậu ta. Thật khiến người ta ngại ngùng! Sau vài phút đắn đo tôi đã quay sang nhìn anh tôi hỏi, dù người cần hỏi lại đứng ngay trước mặt tôi

– Cậu ta là...?

– Cậu ấy là bạn anh. Cậu rất nổi tiếng trong trường đấy. Tên là...

– Tôi tên Khánh Nam

Người con trai kia bỗng chốc xen ngang tự thân trả lời câu hỏi của tôi. Trông cậu ta có vẻ phật ý vì hành động thiếu tế nhị vừa rồi.

– Chẳng nhẽ cậu không thể hỏi trực tiếp?

Trước câu hỏi đầy trách móc kia, tôi liền bối rối, lúng túng vì xấu hổ. Mặt tôi bỗng chốc nóng phừng phừng. Đấy, cái tật xấu lại bộc phát rồi. Tôi xưa nay hề gặp chuyện ngại ngùng xấu hổ là thể nào đôi tai sẽ ửng đỏ hết cả lên. Như chuyện thường ngày ở huyện, ông anh Quang Trí liền ngoác miệng cười sằng sặc hả hê. Nhưng cái bất ngờ hơn là cậu ta, từ khuôn mặt không cảm xúc khiến người khác có chút e dè, đáng sợ chợt mỉm cười theo. Chẳng nhẽ khuôn mặt tôi hiện giờ trông “tếu” thế sao?

– Trông cậu lúc nào cũng buồn cười như thế cả

“Lúc nào?” Tôi tròn tròn mắt nhìn. Cậu ta thường xuyên gặp tôi hay sao mà lại nói thế. Trong khi tôi lại chẳng có một chút kí ức về cậu ta. Cơ mà nếu cậu ta có trông thấy tôi thường xuyên cũng không có gì lạ. Hầu như tuần nào tôi chẳng đứng trên sân khấu của trường để dẫn chương trình. Nhưng điều quan trọng là khuôn mặt đáng ghét này chỉ duy có anh Trí và Hiền Thi thấy thôi và bây giờ là lần đầu tiên với cậu ta. Những gì cậu ta nói thật quá mâu thuẫn với thực tế.

– Tôi có gặp cậu trước đây? – Bối rối là thế nhưng trong giọng nói của tôi vẫn cao ngạo như ngày thường.

– Theo lý thuyết thì chúng ta đã gặp nhau rồi. Tôi còn có ảnh của cậu nữa. Một bức ảnh ghi lại khoảnh khắc chẳng mấy xinh đẹp nếu không bảo là mất hình tượng của một cô nàng nổi tiếng bao người ngưỡng mộ.

“Cái gì? Chuyện gì đang xảy ra với mình đây? Mình nhớ nào giờ mình có chụp hình nhắng nhít với ai ngoài Hiền Thi. Mà rõ ràng con bé sẽ chẳng bao giờ chia sẻ những bức ảnh ấy với ai. Vậy bức ảnh cậu ta đang giữ như thế nào? Làm sao cậu ta có nó? ” Hàng loạt câu hỏi xoay vòng vòng trong đầu tôi. Từ giây phút bắt đầu câu chuyện với người con trai tên Khánh Nam kia, cậu liên tục đưa tôi từ bất ngờ này sang kinh ngạc khác, từ tâm trạng này sang tâm trạng nọ.

Trông khuôn mặt khinh khỉnh của cậu ta kia! Chắc có lẽ đùa nghịch tôi vui lắm nên cậu ta mới thế! Không được, Ánh Nhiên này nổi tiếng cao ngạo, sao có thể dễ dàng để một người mới quen chưa đầy nửa tiếng trêu chọc như thế. Chuyện này đồn ra ngoài, thể nào những người đang ganh ghét tôi lâu nay sẽ thừa cơ “thêm mắm thêm muối” nói những điều không hay. Phải, chính vì những con người ấy nên tôi luôn phải tỏ ra mạnh mẽ đến kiêu ngạo để không ai có thể bắt nạt được tôi. Dù tôi biết rằng điều đó đồng nghĩa: tôi không có bạn. Nhưng có làm sao khi bên tôi đã có Quang Trí và Hiền Thi. Yếu đuối, khóe lóc, mệt mỏi thế nào, bộc lộ bên họ là đủ. Họ sẽ lắng nghe và tìm cách giải quyết cho tôi.

– Sao cậu có bức ảnh ấy?

Tôi khẽ nhún mày, cố tỏ vẻ lạnh lùng đáng sợ để hù dọa cậu ta nhưng có vẻ đã thất bại. Cậu ta chẳng tỏ ra một chút gì là e dè cả.

– Tôi chụp- Cậu hất mặt nhìn tôi

– Cậu chụp lên tôi?

Tôi nhún mày hỏi, bởi tôi chẳng hiểu lý do gì mà cậu ta lại làm hành động quái đản ấy.

– Nói rồi mà. Ai biết khi ấy cậu làm khuôn mặt tức cười đấy làm gì

– Khi nào vậy?

Khó hiểu chồng chất khó hiểu. Tôi trông mong một câu trả lời rõ ràng hơn. Không lẽ anh chàng kia “kết” tôi sao? Những ý tưởng mơ mộng lại bắt đầu bay bổng trong trí óc của đứa con gái đúng chuẩn “bánh bèo” như tôi. Hiền nhiên tôi không bộc lộ ra ngoài. Tôi phải là một cô nàng cao ngạo cơ mà. Thế nhưng chẳng như mong đợi. Khánh Nam chẳng hề trả lời câu hỏi của tôi mà lại khoác vai kéo anh tôi ra sân bóng rổ.

– Em giận cậu ta hả?

Quang Trí ái ngại nhìn tôi trước khi bị lôi đi trong khi tôi lại đứng như trời trồng ra đấy. Lại một giấu chấm hỏi to đùng in ngay trên mặt tôi. Tôi có nổi giận gì đâu. Chỉ đơn giản là cậu ta khiến tôi bối rối từ đầu đến cuối buổi trò chuyện. Ái chà! Chẳng nhẽ khuôn mặt tôi hung dữ lắm sao. Nghĩ là làm, tôi lôi chiếc điện thoại từ trong túi ra để soi gương. Ngắm nghía mãi tôi cũng thấy khuôn mặt mình ra chiều ngây thơ, dễ thương lắm, đâu có chút oán giận gì

– Tôi biết cậu không giận. Chỉ là tôi không thích trả lời thôi. Khi nào cậu nhớ ra mình từng làm trò hề ở đâu thì tôi trả lời.

Tiếng nói kia từ xa vọng lại. Mặt tôi méo xệch. Cậu nói thế chẳng khác gì bắt con cá trèo cây, bắt con khỉ sống dưới nước. Tần suất tôi làm trò hề bên Hiền Thi và Quang Trí nhiều không đếm xuể. Có lẽ tôi phải nhớ ra được tôi từng gặp cậu ở đâu thì họa hoằn mới có hy vọng. Một bài toán nan giải.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

“Ồ đâu nhĩ? Mình gặp cậu ta ở đâu nhĩ?” Tôi lẩn lộn trên chiếc giường bé nhỏ, cố tìm kiếm những kí ức mà mình lãng quên. Nhưng đó là công việc chẳng dễ dàng gì. Với não cá vàng như tôi, chuyện này thật quá xa tầm với. Chợt điện thoại rung lên, báo một cuộc gọi tới, là Hiền Thi. Mắt tôi chợt bừng sáng, phải, Hiền Thi luôn “như hình với bóng” bên tôi, chắc chắn nó có thể nhớ hộ tôi. Nhanh như cắt, tôi bấm nút trả lời với giọng nói tràn trề hăm hở:

– Thi! Thi! Cứu giúp tao với. Đầu tao sắp nổ tung mất rồi!

– Gì mà mầy hoảng loạn lên thế? Có bạn nào lại đe dọa, chỉ trích gì mầy?

Nó thở hắt và nói với giọng điệu như kiểu chuyện tôi trong tình huống khẩn cấp là điều hết sức bình thường. Cơ mà sự thật thì gần giống như vậy. Khốn khổ thân tôi.

– Không phải. Đạo này tao bình yên lắm, chẳng ai bắt nạt tao gì cả.

– Thế lại rắc rối với chàng trai nào? - Thi ra chiều rành rồi

– Mày còn nhớ Khánh Nam là ai không? Mày còn nhớ tụi mình gặp nó ở đâu không? – Tôi rồi rít hỏi

– Khánh Nam? Ồi trời ạ! Từ bao giờ Ánh Nhiên bạn tôi lại quan tâm đến một người con trai thế kia.

Sau khi cất giọng ngạc nhiên, nó lại cười phá lên sáng khoái. Ồ hay! Chẳng nhẽ tò mò về một người lạ ỉm ỉm hay sao? Quá khó hiểu!

– Mau trả lời cho bà không thì bảo. Bà đang trong tình huống khẩn cấp

– Ốc cá vàng còn trách ai. Đây là người mà mầy khen là hòa đồng, thân thiện, muốn được như người ấy đó.

– Khi nào? – Tôi nhướn mày ngạc nhiên, chẳng một chút ấn tượng nào trong tâm trí

– Buổi giao lưu học sinh giỏi ba tháng trước đây. Có phải cách đây lâu lắm đâu mà mầy chẳng nhớ.

Hiền Thi ra vẻ trách móc. Nhưng giờ tôi chẳng còn tâm trí mà ngồi nùng nịu với nó, đồ dành nó nguôi giận. Tôi cần làm việc khác cấp bách hơn. Tôi nghĩ thế!

– Cảm ơn mầy nhiều. Tao cúp máy đây, có việc bận rồi.

– Khoan đã! Tao vẫn chưa biết mầy hỏi điều đó làm gì? Mày còn chưa nghe tao kể chuyện mà? Ánh...

Chẳng đợi nó nói hết câu, tôi đã tắt máy. Với Hiền Thi thì phải đủ tuyệt tình như thế. Nó mà đã lên con càn nhần thì chẳng biết bao giờ mới xong? Cách duy nhất là sáng mai đồ dành nó sau.

Nhanh nhẩu đăng nhập vào tài khoản Facebook, lúc này tôi mới ngớ người ra. Tôi vẫn chưa kết bạn với cậu ta. Ngay cả tên tài khoản của cậu là gì tôi cũng chẳng biết. Oái ăm! Quá sức oái ăm! Ngay lúc ấy, một tiếng “ting” vang lên, thông báo tôi có một tin nhắn mới cùng một lời mời kết bạn. Hóa ra là cậu, có phải quá trùng hợp chẳng?

“Chắc nhận ra tôi là ai rồi chứ nhĩ?”

”Làm cách nào cậu biết được tài khoản của tôi?” – Tôi nhanh chóng trả lời ngay khi bấm vào nút đồng ý kết bạn.

”Anh kết nghĩa của cậu thật tốt bụng.”

Tôi khẽ lắc đầu cười mà tự thấy xấu hổ. Đơn giản như thế mà tôi chẳng nghĩ ra.

”Trả lời được câu hỏi chưa nào?”

Lại một tin nhắn được gửi đến. Hiền nhiên, tôi liền trả lời một cách hí hửng vì đây tự tin. Ai chứ Hiền Thi bạn tôi có một trí nhớ đáng khâm phục. Điều mà nó nhớ chắc chắn là đúng, chẳng sai bao giờ. Huống hồ chỉ lúc này tôi thật sự rất muốn bức ảnh cậu có như thế nào? Chắc chẳng đến nổi tệ, có khi lại có chút dễ thương chẳng? Nhưng không! Tôi đã quá ngây thơ. Tôi đã quá tự tin vào bản thân! Ngay giây phút bức ảnh hiện lên trên màn hình, tôi chỉ muốn quăng chiếc điện thoại vào sọt rác ngay và lập tức. Người trong hình là tôi đấy ư? Thật không thể chấp nhận nổi. Đó là một cô gái thất bím hai bên, đang hip mắt cười ngoác miệng. Hai tay thì đưa lên trên trời múa điệu nhảy quái đản nào đó. Quá xấu hổ! Quá nhục nhã! Tôi đứng hình trước bức ảnh một lúc lâu, chẳng biết trả lời tin nhắn cậu ta như thế nào. Tôi cạn lời mất rồi.

“Đẹp chứ nhĩ?” – Có lẽ cậu hiểu mà tiếp tục nhấn

”Không. Nó chẳng đẹp gì cả” – Tôi khẳng khái phản đối nhưng điều đó chỉ khiến cậu thêm chăm chọc tôi

”Giờ cá không nào? Tôi đăng lên cho mọi người cùng vào nhận xét nhé! ”

” Cậu uy hiếp tôi?” – Tôi sừng cò

“Ai dám nào. Tôi chỉ muốn tôn trọng sự thật thôi. Trông dễ thương mà.”

Vẫn cái giọng treu người ấy khiến tôi tức điên hết lên. Bức ảnh ấy nhất nhất không được lộ ra ngoài. Nếu không, tôi chẳng biết điều gì sẽ xảy ra với bản thân mình. Chắc chắn những đám gần đỡ lớp tôi sẽ lấy bức ảnh ấy mà chỉnh sửa thành một ảnh chế chẳng thể nào thảm hại hơn. Tôi đã từng trải qua thời gian thống khổ ấy rồi khi chúng chế tôi trong hình ảnh một nhân vật truyện “bảy viên ngọc rồng”. Lúc ấy tôi chỉ đang tập nhảy thôi, một cách nghiêm túc và cật lực.

” Không hề. Sao cậu lại có thể nảy lên ý định chụp hình tôi trong khi chúng ta lúc đấy chẳng quen nhau?”

” Tất cả là do cậu.”

” Do tôi? “- Cậu nói gây kinh ngạc là đây

” Hồi thật... Cậu có ghét tôi không?”

Tôi hơi ngạc nhiên trước câu hỏi có chút “không ăn nhập” của cậu. Tôi không hiểu nguyên do câu hỏi ấy. Phải chăng cậu muốn đề cập đến thái độ của tôi hồi chiều? Nhắc đến bỗng nhiên lòng tôi lại nhe nhói chút cắn rứt. Đứng ra tôi phải tỏ ra thân thiện hơn một chút. Nhưng... từ trước đến giờ, đối với người lạ tôi vẫn thế cơ mà.

” Không có. Tôi chưa bao giờ có ác cảm với cậu.”

” Vậy thì tốt quá!”

Tôi ngây người. Chẳng hề cảm nhận của tôi đối với cậu quan trọng thế sao? Tôi lại bắt đầu mơ mộng. Một tin nhắn tiếp tục gửi đến kéo hồn tôi đang bay lơ lửng trên mây mà đáp xuống đất.

” Chỉ tại khi ấy tôi thấy cậu nhìn tôi rồi lại quay đi. Khuôn mặt với ánh mắt của cậu đáng sợ lắm nên tôi hiểu nhầm cậu ghét tôi. Đến lúc thấy khuôn mặt trong hình, vì quá bất ngờ nên chụp lại.”

Tôi muốn té ngã. Một tràng cười mất kiểm soát lập tức ập đến. Tôi cười như điên. Tôi cười như ngây như dại. Tôi cười như chưa từng được cười. Sẽ thế nào nếu cậu phát hiện lý do thật sự đằng sau ánh mắt ấy. Chỉ đơn giản... là tôi ngại và đó là cách tôi dùng để che giấu cảm xúc của mình. Có thể cậu chẳng phải là người xấu nhưng an toàn vẫn là trên hết.

” Đừng nhìn tôi lạnh lùng như thế một lần nữa được không? ”

” Tại sao? ”

” Thì đầu sao tôi là bạn của Quang Trí, tức cũng là bạn của cậu. Đối với bạn bè thì chẳng nên như thế nhỉ?”

” Để thời gian sẽ trả lời”

Cuộc trò chuyện cứ thế kéo dài cho đến tận khuya mới kết thúc. Chưa bao giờ tôi gặp một người như cậu. Một người có nét cuốn hút khá đặc biệt. Cậu nói chuyện nhẹ nhàng, hài hước nhưng rất tế nhị. Đó có lẽ một trong những nguyên do khiến cậu được nhiều cô nàng hâm mộ. Khuôn mặt điển trai, nói chuyện duyên dáng chẳng làm cô nào say mê, liêu xiêu thì thật vô lý.

“Cậu quái lạ thật đấy Khánh Nam”

Mặt trăng ngày càng lên cao đưa tôi chìm vào giấc ngủ. Trong mơ màng tôi chợt nghe miên man giai điệu quen thuộc ưa thích của mẹ tôi...

Lần đầu ta gặp nhỏ

Trong nắng chiều bay bay

Ngập ngừng ta hỏi nhỏ

Nhỏ bảo nhỏ không tên

Ừ thì nhỏ không tên

Bây giờ quen nhé nhỏ

Nhỏ ơi....

Chương 4

– Thôi mà Hiền Thi. Tao không cô ý mà. Tao có chuyện gấp thật mà

Tôi kiên nhẫn lờ đờ theo sau Hiền Thi nài nỉ. Nó đã giận tôi suốt buổi sáng ngày hôm nay, chẳng thèm đoái hoài gì đến tấm thân nhỏ bé này cả. Hiện giờ là buổi ăn trưa và nó đang có ý định bỏ mặc tôi lủi thủi ăn một mình. Ác mộng! Đúng là ác mộng. Tôi sẽ chán đến chết mất!

– Tao thừa biết mà. Cái con người trọng sắc khinh bạn có chuyện gấp gì nữa ngoài nhắn tin với trai.

Nó hậm hực đặt mạnh chiếc ghế xuống đất khiến mọi người xung quanh giật mình nhìn sang. Thế mà nó chẳng biết ngượng thay tôi, vẫn tiếp tục nhăn mặt xía xói tội lỗi của tôi ngày hôm qua:

– Thế mà suốt ngày cứ than vãn rằng bị đám con trai lạ làm phiền, chẳng biết cư xử ra sao. Láo toét! Láo toét hết cả. Mai một đừng có nhờ vả tao xử lý giúp.

Tình hình thế này là không ổn. Con bé này lại bắt đầu giờ thói đồng đánh rồi. Tôi liền lẩn xấn lấy ghế ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy tay nó mà nũng nịu

– Không! Không! Hôm qua nguy cấp thật đó. Nếu tao không trả lời người ta sớm thì tao sẽ bị đăng “ảnh đim” lên trên facebook đó. Hãy thương tao mà

– Thằng Khánh Nam ấy dám bắt nạt mày vậy hả? Con trai gì mà vô duyên vậy

– Ờ thì... Tại tao trước mà. Tại tao tỏ vẻ lạnh lùng với người ta trước

– Vậy thì hóa ra nó nhỏ nhen à. Ai đời con trai gì uy hiếp một người con gái vì họ tỏ vẻ lạnh nhạt với mình

– Không phải mà- Tôi cố gắng phân bua- Người ta bảo là vì khuôn mặt tao khi đùa với mày trông rất khác bình thường khiến người ta kinh ngạc nên mới chụp lại

– Ái chà! Sao hôm nay con bạn tôi lại bênh người khác vậy. Mới gặp cậu ấy ngày hôm qua thôi mà

Hiền Thi nở nụ cười gian tà nhìn tôi. Ôi trời ạ! Con bạn tôi lại suy nghĩ tưởng tượng vớ vẩn linh tinh nữa rồi. Chẳng hiểu sao Hiền Thi có thể thích thú trong việc ghép đôi tôi với các chàng trai xung quanh. Lại đúng không? Cả tôi vẫn luôn thắc mắc mãi mà trả lời chẳng được. Cứ mỗi lần tôi kể với nó về một chàng trai là y như rằng nó sẽ dự đoán một là chàng trai ấy thích tôi hoặc ngược lại. Sở thích sao mà kì quái! Thoạt nghe cứ tưởng tôi đào hoa lắm nhưng sự thật thì chẳng có lấy một cuộc tình vất vại. Sao mà khổ tâm thân!

– Hãy dẹp ngay suy nghĩ điên rồ của mày đi. Tao không thích nó

– Tao có bảo mày thích nó đâu. Chỉ là thấy lạ khi mày lại ra sức bảo vệ nó thôi

– Thì tại mày nghĩ oan cho người ta. Người ta đâu phải người xấu

– Đã quen biết nhau bao lâu mà mày dám khẳng định như thế.

Tôi ngán người vài giây khi nghe phải lời nói vô tình kia. Phải, tôi cũng chẳng hiểu vì sao. Chỉ là

– Vì tao cảm nhận như thế!

Câu nói thốt ra từ tận đáy trái tim. Sau đấy, suốt buổi ăn, cả tôi và Hiền Thi, chẳng ai còn nhắc đến con người ấy nữa. Liệu tôi còn dám sao? Tôi mà nhắc thì nó sẽ lại tru tréo lên cho xem

Thoáng chốc, như mọi ngày, tôi “chén sạch” bữa trưa nhanh chóng. Đã đến giây phút tôi yêu quý nhất trong ngày từ khi lên cấp ba – giờ ngủ. Vì sao ư? Vì với một con heo như tôi cùng với việc luôn phải thức khuya khiến tôi yêu giấc ngủ kinh khủng. Còn chần chờ gì mà không mau mau chạy lên ôm chiếc gối vào lòng và ngủ... Bỗng chợt, một cơn đau ủa tới. Tôi cảm tưởng như ruột thừa mình đang xoắn lại từng đoạn siết chặt. Tôi liền khuya xuống giữa sân trường.

– Ánh Nhiên! Mày không sao chứ Ánh Nhiên?

Hiền Thi hốt hoảng hét lên khi thấy khuôn mặt tái xanh của tôi. Và thế là phòng y tế đã dang tay chào đón kẻ bệnh tật. Trúng thực. Vẫn cái tội ham ăn hóc uống mà ra cả. Sau khi thấy tôi uống thuốc, Thi cũng nhanh chóng lên phòng tránh bị giám thị bắt tội, còn tôi thì dần chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ màng, một tiếng đàn guitar vang lên văng vẳng bên tai. Một tiếng đàn du dương, nhẹ nhàng và có chút nỗi niềm. Tôi từ từ mở mắt và ngồi dậy. Như đang trong cơn mộng du, tôi vô thức bước đi theo tiếng đàn. Ánh Nhiên tôi chưa bao giờ thoát khỏi mê lực của âm nhạc.

Sân trường vào giờ nghỉ trưa cũng yên tĩnh như thế. Từng tia nắng chói chang chiếu rọi xuyên qua kẽ lá, tạo nên những vệt sáng dưới sân trông thật vui mắt. Tôi cứ thế bước đi trong không gian thơ mộng ấy theo lời chỉ dẫn của tiếng đàn. Và rồi, tôi chợt thấy, trên ghế đá, một chàng trai đang ngồi bên chiếc đàn guitar. Cậu nhắm mắt, để bàn tay tự do lướt trên những dây đàn. Thiên thần đã xuất hiện trước mắt tôi hay sao? Hay một nhân vật hào hoa, phong nhã trong văn học đã bước ra để gặp đứa bé yêu văn chương nghệ thuật là tôi. Tôi ngẩn người. Chẳng biết tôi ngắm Khánh Nam bao lâu, chỉ biết khi tôi giật mình thoát khỏi cơn mộng mị thì tiếng đàn đã dứt và cậu nhìn tôi cười tươi:

– Khỏe hơn rồi đấy hử? Bụng còn đau không?

– Hử? À uống thuốc xong thì bình thường lại rồi

Tôi chợt trở nên bối rối. Cậu đang quan tâm tôi, rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng.

– Thế thì tốt rồi. Nhiên qua đây ngồi với tôi này, chẳng cần đứng ở đây lén lút ngắm tôi đâu. Người ngoài nhìn vào sẽ đồn “Ánh Nhiên mê trai đẹp, rình mò ngắm trai” thì khổ đấy.

Vừa nói cậu vừa cười khoái chí. Không! Tôi đã lầm. Cậu không phải thiên thần. Thiên thần thì sẽ không chực chờ chiêm chọc người khác như thế. Mặt tôi đỏ lên vì giận. Quá đáng, chẳng thể nào chấp nhận được. Cậu quả thật rất đẹp nhưng không cần kiêu đến thế.

– Không thêm. Ai bảo cậu đẹp chứ. Ai bảo tôi muốn ngắm cậu chứ. Tôi chỉ thích tiếng đàn thôi- Tôi tru tréo cãi lại

– Đừng dối lòng nữa. Mặt cậu đỏ lên vì ngại rồi kìa

– Tôi không có

Lừa bịp trên đầu tôi phùng phùng. Cái tên quái đản này! Cậu ta có bị “tưng” không thế? Chẳng nhẽ học nhiều quá nên cậu chập mạch rồi chẳng. Cậu cứ thích khiến người ta điên tiết lên là thế nào? Đòi tôi cứ gặp phải những kẻ lập dị. Tôi chu mỏ giận dữ quay đi. Chẳng được mấy được thì có tiếng gọi với từ đằng sau:

– Này!

– Gì?

Tôi quay sang với khuôn mặt chưa hết giận. “Cũng biết sai mà chịu xin lỗi sao” nhưng trong lòng lại chắc mẫm như thế.

– Cậu không ngồi xuống là tôi sẽ đăng bức ảnh kia đấy – Khánh Nam cười tươi ra chiều thích thú

– Cậu dám? Cậu đã hứa sẽ xóa rồi mà – Hòa diêm sơn bốc lửa

– Quên mất rồi. Hên thật

Cậu vẫn tiếp tục cười tươi thách thức. Tôi đứng đờ đẫn tức giận tiến lại gần cậu.

– Quên này

Và giẫm vào chân cậu một cái rõ đau điếng

– Ối!

Cậu kêu lên xuyết xoa. Những tưởng cậu sẽ nổi giận và cả hai sắp sửa có cuộc thịnh nộ lớn. Nhưng không, cậu vẫn cười. Tên này điên thật rồi.

– Thôi! Tôi xin lỗi. Giận như vậy làm sao có sức hát đây.

Rượu mừng không uống cứ thích uống rượu phạt. Đến khi bị đòn đau rồi mới biết xin lỗi con người ta đáng hoàng.

– Hát gì chứ?

Tiếc là bây giờ tôi sẽ không dễ dàng nguôi giận với cậu.

– Tôi đàn cậu hát. Biết hát bài gì nào?

– Phải nói là cậu biết đánh bài gì kìa. Bài gì tôi chẳng thuộc.

Tôi chẳng có ý định từ chối lời mời kia. Sao mà nỡ từ chối. Tôi yêu hát lắm! Nhưng nhất nhất phải làm giá một chút để dạy dỗ cậu ta ra trò .

– Vâng. Thế thì ngồi xuống đây

Cậu ta chỉ vào chỗ trống bên cạnh mà cười nhẹ. Con người đứt dây thần kinh cười nên mới thế. Vì vậy một người hiền lương thực đức như Ánh Nhiên tôi nhỏ nhen với cậu làm gì. Tôi ngồi theo và bắt đầu suy nghĩ tìm bài hát.

– “Nhỏ ơi” nhé! – Cậu đề nghị

Quá tuyệt. Bài yêu thích của mẹ tôi. Tôi đã nghe nó không biết bao nhiêu lần. Một bài hát nhẹ nhàng nhưng rất dễ thương. Chẳng cần chờ suy nghĩ, tôi liền gật đầu. Tiếng đàn bắt đầu vang lên – du dương, êm dịu và tôi hát. Tiếng hát hòa vào tiếng đàn chợt trở nên nhẹ hẫng, bay vào không trung, len lỏi vào từng kẽ lá, từng ngõ ngách trong khuôn viên trường. Giây phút ấy rất lạ. Chưa bao giờ tôi lại có thể hát bài này nhập tâm đến như thế. Trong phút chốc, tôi có một linh cảm lạ như thể bài hát kia chính là cuộc tình của tôi sau này, nhẹ nhàng nhưng sâu đậm và đốn đau.

– Cậu hát quá nhiên hay thật đấy

– Hai từ Ánh Nhiên nào phải cái danh hão

Tôi hát mất tự giác khiến cậu lại bật cười. Bỗng cậu đứng dậy nhìn tôi.

– Hai ngày nữa cũng giờ này ra đây nhé!

– Làm gì? – Tôi hơi ngạc nhiên

– Để nghe cậu hát

Nụ cười kia vẫn chưa tắt nhưng bóng dáng người đã quay gót bước đi khiến tôi chợt hụt hẫng.

– Tôi quên hỏi sao trưa nay cậu lại ngồi đây thế?

– Chẳng có gì đâu. Vì tôi thích thôi

Sau khi đáp, cậu lại tiếp tục quay đi. Con người kia cứ nắng mưa thất thường đến lạ. Cái bí ẩn của cậu ta khiến tôi đâm tò mò. Vừa ấy, Hiền Thi lại từ đâu xuất hiện sau lưng hù tôi suýt ngã.

– Này! Đang giữa trưa không trong phòng y tế nằm nghỉ mà chạy ra đây làm gì?

Ngay lập tức, tôi kể mọi chuyện cho nó nghe. Đôi mày mỏng kia chẳng hiểu sao ngày càng nhíu lại. Nó nhìn tôi bằng đôi mắt ái ngại:

– Từ bao giờ mày dễ dàng thân thiết với người ta thế?

– Tao đâu biết. Nhưng cái vẻ thần thần bí bí mà lại tếu táo của cậu ta làm tao thấy thú vị lắm! – Tôi cười thích thú, đôi mắt híp lại như một đường kẻ.

– Đừng để cậu ta quyến rũ đấy nha cô bé! Mày luôn ngây thơ, dễ dụ dỗ như con nít vậy

– Hồi nào chứ! Mày có biết mọi người đồn tao là “cô gái kiêu kỳ” không? Tụi con trai luôn rủ rì tai nhau rằng muốn “cưa” tao không dễ đấy.

– Đúng rồi. Không nhờ tao canh chừng từng li từng tí thì chẳng biết mày bị bao nhiêu anh dụ dỗ rồi. Trong trường đâu có ai biết danh sách người Ánh Nhiên cảm nắng đã lên hàng mấy chục

Hiền Thi tiếp tục miä mai trong khi mặt tôi ngày một cúi xuống, thiếu điều sắp sủi hôn mặt đất. Bỗng nhiên, giọng nói nó trở nên nghiêm túc lạ thường:

– Đừng thân thiết với Khánh Nam quá!

Tôi tròn mắt nhìn Thi. Ánh mắt Thi bây giờ lạ lắm! Nó đau đáu nhìn tôi đầy vẻ lo lắng. Trong thoáng chốc, tôi có cảm giác dường như cô bạn mình chẳng có chút thiện cảm gì với cậu ấy cho cam. Dù rất muốn biết lý do nhưng tôi không hỏi vì tôi biết, nếu muốn nó sẽ tự nói ra.

– Tao biết rồi.

Tôi trả lời mà lòng phân vân nửa muốn nửa không. Một chút ái ngại, một chút nghi ngờ về cậu – người con trai mới quen biết bỗng nhiên dâng lên trong lòng tôi...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Chẳng hiểu vì lý do gì mà tôi lại mong chờ ngày hẹn đến lạ. Có lẽ vì tôi mong muốn được nghe tiếng đàn kia một lần nữa. Chỉ đơn giản thế thôi! Tôi nghĩ vậy. Nhưng xen lẫn trong niềm háo hức ấy lại dấy một nỗi phân vân. Dẫu tôi vẫn luôn cố gắng tự nhủ bản thân rằng đơn giản nó lo lắng cho tôi nhưng câu nói của Hiền Thi ám ảnh tôi mãi. Lắc đầu xua tan những ý nghĩ vớ vẩn trong đầu mình, tôi tiếp tục ngồi đợi. Cậu trẻ hẹn.

– Ánh Nhiên

Một giọng nói vang lên sau lưng, tôi nhanh chóng quay lại với bao niềm háo hức lạ thường. Nhưng... không phải cậu, đó là một chàng trai lạ tôi chẳng biết mặt. Bỗng chốc... một chút thất vọng cửa nhẹ vào tim. Đau nhói.

– Cậu gọi tôi?

Dù vậy tôi vẫn đáp theo phép lịch sự thông thường. Rất tự nhiên, tên con trai ấy tiến đến ngồi kế tôi. Hấn dong dỏng cao, mang về ngoài của một chàng đào hoa lãng tử. Trên tay hấn là một chiếc đàn guitar cổ điển. Hành động bạo dạn ấy của hấn khiến tôi có chút ái ngại đến khó chịu

– Cậu là ai?

Tôi cố tình xích dần ra xa khoảng cách tôi cho là an toàn. Hấn nhìn tôi, nở một nụ cười gian tà

– Tôi à? Một người con trai quan tâm cậu khi thấy cậu bị người khác bỏ rơi

Tôi sững người. Làm sao hấn ta biết tôi bị Khánh Nam cho “leo cây”. Chỉ nghĩ đến thôi, lòng tôi lại chút đượm buồn. Dù vậy, tôi chẳng thể hiện ra ngoài. Tôi có cảm giác hấn ta đang bồn chồn tôi. Tôi bắt đầu thấy lo lắng và sợ hãi người con trai lạ trước mặt mình.

– Tôi không cần cậu quan tâm

Tôi cố gắng lạnh lùng đáp và nhanh chóng đứng dậy, quay gót bỏ đi cốt tránh hấn càng sớm càng tốt. Nhưng nhanh như cắt, hấn đưa tay níu tôi lại.

– Khoan đã nào. Sao lại về vội

– Tôi không có nhã hứng ngồi với cậu – Tôi giật phắt tay ra, chẳng thèm nhìn hấn dù là một giây.

– Thế nếu tôi nói tôi là người Khánh Nam nhờ tới thì cậu sẽ suy nghĩ lại chứ?

Hấn nhìn tôi chằm chằm. Bỗng chốc một con ón lạnh chạy dọc sống lưng tôi, mồ hôi túa ra như tắm. Ánh mắt của hấn rất lạ, cứ như có điện mà chích tôi liên hoàn. “Bình tĩnh chút nào Ánh Nhiên. Mày không được để hấn biết mày đang sợ hãi”. Tôi nuốt khan, cố trấn tĩnh bản thân mình và biểu lộ ánh mắt sắc lạnh nhất có thể. Chế độ tự vệ đã được kích hoạt.

– Cậu đừng nói dối. Ánh Nhiên tôi ghét nhất là bị lừa gạt.

– Này! Nếu tôi nói dối thì sao tôi biết Khánh Nam hẹn cậu và còn có thứ này nữa

Vừa dứt lời, những ngón tay kia liền lướt trên dây đàn và bắt đầu gảy. Những âm thanh nhẹ nhàng bay hăng vào không trung. Giai điệu quen thuộc, là “Nhỏ ơi”. Trong phút chốc, ánh mắt tôi chợt dịu đi và dần nhắm lại. Giai điệu bài hát này luôn mang cho tôi một cảm giác rất lạ.

– Cậu tin rồi chứ? Khánh Nam nhờ tôi đến đây đánh giúp cậu ta bài hát này cho cậu.

– Cậu là gì với Khánh Nam?

– Tôi với cậu ta đều là thành viên trong một hội nhóm. Đó là nơi tập hợp những anh chàng điển trai, biết chơi nhạc cụ như tôi này.

Hấn ta nháy mắt và nở nụ cười quyến rũ với tôi. Tôi khẽ rung mình, sờn hết gai ốc

– Biết lý do vì sao cậu ta không tới đây không?

Tôi tỏ ra không quan tâm lắm với hội nhóm của hấn. Dù vậy trong giọng nói của tôi đã bớt phần gay gắt. Có lẽ vì hấn thật sự là do Khánh Nam nhờ tới. Nhưng không do đó mà tôi bớt dè chừng hấn ta. Tôi luôn có cảm giác hấn nham hiểm thế nào ấy. Một con người mang đến cho người khác cảm giác bất an.

– Tôi không biết. Cậu ta thần bí lắm, có bao giờ chịu tâm sự với ai đâu, đúng kiểu con người lạnh lùng như cậu vậy

Hấn nhún vai, bình thản đáp. Giọng nói có phần tỏ vẻ trách móc. Tôi có nên nghĩ hấn đang đá đều tôi chăng? Nhưng nghe hấn nói, tôi mới chợt để ý. Quả thật khi nói chuyện với Nam, rõ cảm nhận được cậu rất thân thiện, dễ gần nhưng tôi chưa hề biết gì về cậu ngoài tên và việc cậu chụp lên tôi.

– Vậy à?

Tôi có đôi chút hụt hẫng. Tôi thật sự mong không phải vì cậu ghét tôi nên chẳng đến. Trong phút sơ ý ấy, tôi đã bị hấn nhìn ra.

– Muốn Nam tới lắm à?

Vẫn là nụ cười nham hiểm đầy đáng ghét kia khiến tôi giật bản mình.

– Không có. Cậu ta không đến thì thôi. Sao tôi phải mong một người vô trách nhiệm như vậy

Tôi ngoe ngoắt, quyết không thể để hấn ta nắm bắt được cảm xúc của tôi. Nhưng có vẻ điều ấy hơi vô dụng. Tôi bỗng chốc như một con búp bê, bị hấn đùa nghịch

– Thế sao? Tôi còn định nói với cậu rằng Khánh Nam hẹn lại cậu trưa ngày mai gấp đấy. Nếu cậu nói thế thì tôi đành thông báo lại cho cậu nhóc kia là cậu từ chối vậy

– Cậu...

Máu nóng của tôi bắt đầu nổi lên phừng phừng. Hấn là con người ranh ma. Hấn là tiểu yêu tinh tái thế. Tôi cam đoan là thế.

– A Kha à! Đến cả em gái tao mày cũng dám chọc hay sao?

Ngay khi núi lửa sắp bùng nổ, may mắn thay người anh kết nghĩa tuyệt vời của tôi lại xuất hiện như một vị cứu tinh. Ra là hấn tên A Kha. Quả là tên như người, đều có vẻ ma mị và lằng lằng như thế

– Em gái kết nghĩa của mày thật giống với lời đồn, tuy dễ thương nhưng kiêu kì.

Hấn bỗng nhiên ngồi dậy, tiến gần về phía tôi. Tôi nhanh chóng núp sau Quang Trí, đầy căm ghét nhìn hấn.

– Thật tiếc khi không biết sau này có thể trò chuyện trực tiếp với cậu như hôm nay hay không? Hay tôi đành phải tiếp tục lặng lẽ dõi theo cậu dưới sân khấu đây

Bất chợt hấn đưa tay vuốt nhẹ má tôi khiến tôi tròn mắt đứng hình. Cả Quang Trí cũng bất ngờ trước hành động quá nhanh của hấn

– Cậu khiến tôi cảm thấy ganh tị với Khánh Nam đấy!

– Tên biến thái...

Tôi tức tối hét lên khi con uất ức lên đến đỉnh điểm. Khuôn mặt tôi đỏ lên như gấc, một phần vì giận, một phần vì phẫn nộ. Cái tên treu hoa ghẹo bướm, tôi sẽ sẽ chẳng bao giờ muốn gặp bản mặt đáng ghét của hấn một lần nào nữa.

– Bớt giận nào. A Kha lúc nào đối với con gái chẳng thế! Em đừng bận tâm

Quang Trí cố gắng dập ngọn lửa đang cháy phừng phừng trên đầu tôi. Nhưng có lẽ cũng chẳng hiệu quả gì. Lửa đang cháy quá tầm kiểm soát.

– Em thật không hiểu sao một người nghiêm túc như anh có thể kết bạn với tên A Kha ấy đấy?

– Chính anh mới đang thắc mắc vì sao em lại gặp cậu ta vào giờ nghỉ trưa này đấy! Chẳng phải em luôn thích ngủ sao.

Ngay lập tức tôi liền trở nên lúng túng. Tôi sợ khi kể ra, anh có thể sẽ ghét Khánh Nam như Hiền Thi mất. Nếu không sẽ đi trách móc cậu ta. Vì một lý do mập mờ nào đó, tôi không muốn vậy. Nhưng càng ấp úng, anh càng nghiêm mặt nhìn tôi hù dọa khiến tôi sợ run người. Dồn đến đường cùng, tôi đành thờ dãi thuật lại hết mọi chuyện cho anh

– Có lẽ anh biết lý do – Anh trầm ngâm nhìn xa xăm đâu đó trong khi tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn anh – Cậu ta có một cô bạn gái xinh lắm. Cả hai đã quen nhau gần hai năm nay.

– Cậu ta có bạn gái rồi?

Hẫng một nhịp. Tôi có cảm giác như bản thân vừa hụt chân xuống vực thẳm. Tôi chẳng tài nào hiểu nổi những cảm xúc phức tạp đang diễn ra trong lòng mình. Tôi chợt hiểu ra, có lẽ đó chính là lý do mà Hiền Thi khuyên tôi chẳng nên thân thiết với cậu ta. Nó sợ tôi thích cậu.

– Ừ! Nhưng dạo gần đây gia đình cậu ấy đã phát hiện và ngăn cấm. Trưa nay cậu ta thất hẹn, có lẽ là vì chuyện cô bạn gái kia rồi – Nói rồi anh chợt nhẹ nhàng xoa đầu tôi – Thế nên em gái nhỏ của anh đừng trách cậu ta nhé!

– Em nào có trách cậu ta đâu

Tôi chu mỏ, ừ ừ đáp lại. Anh nói cứ như thể tôi nhỏ mọn lắm vậy. Nhưng quả thật tôi có chút giận khi cậu ta lại nhờ một tên... như A Kha đến gặp tôi.

– Thế mai em có định ra đây tiếp không?

Tôi trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu thì gật đầu.

– Dù sao em cũng cần cho cậu ta có cơ hội chuộc lỗi chứ nhỉ? – Tôi nhìn anh nở một nụ cười nhẹ – Nhưng anh hãy giúp em giấu Hiền Thi nhé! Nó mà biết thì sẽ cáu tiết lên cho mà xem

– Anh biết rồi. Hiền Thi mà nổi giận thì anh cũng bó tay, chẳng thể giúp gì. Anh không thích thấy em gái anh chịu khổ đâu.

Tôi cười xấu hổ. Quang Trí luôn như vậy, nhẹ nhàng, dịu dàng và đầy ảm áp. Dù anh với tôi cùng tuổi, đứng ra thì anh sinh trước tôi ba tháng, nhưng anh chừng chạc hơn tôi rất nhiều... “Hiền Thi à! Mày lo lắng nhiều quá rồi. Ánh Nhiên tao sao có thể thích một người đã có bạn gái chứ!” Tôi tự nghĩ trong lòng và cười hạnh phúc trước sự yêu thương đến ngốc nghếch của cô bạn thân

Lần này ta gặp nhỏ

Trong nắng chiều bay bay

Ngập ngừng ta hỏi nhỏ

Nhỏ bảo nhỏ chưa yêu

Ừ thì nhỏ chưa yêu

Bây giờ yêu nhé nhỏ

Nhỏ ơi...

Giai điệu “Nhỏ ơi” một lần nữa lại âm vang trong đầu tôi. Những tia nắng ban trưa xuyên qua từng kẽ lá nhấp nháy trước mắt tôi. Một ngày dài đầy cảm xúc và thú vị. Một ngày mai đáng để mong chờ.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

– Hôm qua đi chơi với cậu Khánh Nam kia vui chứ?

Hiền Thi hỏi thăm tôi với khuôn mặt có phần khó chịu. Tôi thề rằng tôi mà kể chuyện Khánh Nam thất hẹn thì chắc chắn nó sẽ thừa cơ này cầm cửa tôi nói chuyện với cậu ta luôn cho xem. Thế nên, tôi đành cần răng nói dối

– Vui chứ! Cậu ta đánh đàn hay lắm mà ạ!

– Hấn đánh giỏi hay không tao cũng chẳng quan tâm. Chắc mày với cậu ta đâu còn cuộc hẹn nào đâu nhỉ?

Nó nhìn tôi cười nhưng nụ cười đầy đe dọa chứ chẳng có tí thiện cảm gì. Ánh mắt ấy khiến tôi sợ run, mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng.

– Ừ... Đâu thân thiết gì mà lại hẹn nhau hoài. Nhưng... Nhưng trưa nay...

– Trưa nay thì sao? – Nó nhướn mày.

– Tao không lên ngủ với mày đâu

– Đã bảo không có hẹn với cậu ta mà – Nó bắt đầu tru tréo lên

– Thì tao hẹn với anh Trí mà – Tôi cố tình hét lớn lại cốt chỉ để thể hiện tôi không nói dối

– Thật không đấy? – Thế mà nó vẫn chẳng tin

– Mày đi hỏi anh ấy là biết thôi mà

Tôi lảng tránh ánh mắt của nó, mong sao nó đừng nghi ngờ. Thật khó khăn với Hiền Thi. Tôi không ngờ nó kéo tôi đi hỏi anh thật. May thay tôi với anh đã có giao kèo trước rồi. Tôi cũng thông minh và chu toàn chứ nhỉ? Đến tận như thế nó mới chịu tin.

Ngay sau buổi ăn trưa, nó phải đợi khi Quang Trí đến mới chịu lên phòng. Đến giờ tôi vẫn chẳng thể hiểu sao nó lại đề phòng Khánh Nam đến vậy. Như hiểu tôi đang nghĩ gì, anh bật cười và lại xoa đầu tôi:

– Nó lo cho em rơi vào lưới tình thôi cô bé ngốc.

– Em biết chứ! Nhưng với những anh chàng trước nó đâu gay gắt như vậy- Tôi chu mỏ cắn nhả

– Vì Khánh Nam khác những người ấy

Tôi tròn mắt nhìn anh

– Cậu ta có khả năng thu hút người khác đến kì lạ. Trong khi em thì quá ngây thơ

– Em không phải con nít. Em lớn rồi

Tôi dậm hờn dỗi. Ngay khi chắc chắn Hiền Thi đã lên phòng, tôi cũng nhanh chóng tạm biệt anh và đến chỗ hẹn. Vừa đi tôi vừa suy nghĩ nên ứng xử trước lời xin lỗi của cậu ta như thế nào, và cả việc nếu cậu ta nổi hứng kể cho tôi lý do.

Từ đằng xa, tôi đã nghe thấy tiếng đàn. Tiếng đàn hôm nay vui hơn hôm nọ. Có lẽ rắc rối cậu ta đang gặp phải đã êm xuôi rồi chăng? Có lẽ cậu và bạn gái vẫn đang hạnh phúc. Nhưng quan trọng hơn, cậu đã không thất hẹn. Nở nụ cười vui, bước chân tôi trở nên nhanh hơn. Nhưng... người đang ngồi đấy sao lại là A Kha? Tôi kinh ngạc tròn mắt nhìn người con trai lẳng tử trước mặt

– Chẳng nhẽ cậu không hoan nghênh tôi à?

– Khánh Nam lại nhờ cậu tới? – Tôi sa sầm mặt lại

– Tôi với Khánh Nam, ai xuất hiện, với cậu quan trọng vậy sao?

Hắn đặt cây đàn xuống ghé đá và tiến lại phía tôi. Nhưng tôi chẳng quan tâm câu hỏi kia. Sự bỡ ngỡ ấy chỉ khiến tôi thêm khó chịu. Không chỉ hắn, cả Khánh Nam cũng đang xem tôi là trò đùa của cậu ư? Thích thì cậu hẹn, chán thì cậu không đến.

– Đừng nói nhảm. Trả lời!

Tôi tức giận, trừng mắt nhìn A Kha. Hắn hơi khựng người ra vẻ ngạc nhiên. Rồi hắn lại bật cười, cười ngặt nghẽo.

– Cười gì?

Tôi nhú mày. Chợt, hắn trở nên ngượng ngùng, áp úng như kiểu sắp tỏ tình đến nơi ấy. Ồi không! Tôi so sánh thế thật sai lầm. Với một tên phong lưu, thích trêu ghẹo như hắn thì khi tỏ tình làm gì có chồn dưng thân cho trạng thái ngại ngùng đó.

– Thật ra Khánh Nam không có hẹn cậu đến – Tôi mở to mắt, hắn đang đưa tôi từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác – Tôi chỉ nói dối thôi. Vì tôi muốn gặp lại cậu nhưng sợ cậu từ chối nên...

Hắn nói nghe sao cảm động. Đó có phải là hắn không? Kiểu người như hắn mà cũng sợ người khác từ chối? Tôi cứ tưởng lớp da trên mặt hắn chắc hẳn phải dày lắm. Nếu là các cô gái khác, hay ít nhất là theo như cốt truyện ngôn tình thì tôi sẽ phải rung động, đỏ mặt xấu hổ và không trách hắn. Nhưng tiếc cho hắn khi đây là hiện thực, chứ nào phải truyện cổ tích mộng mơ. Tôi đã phản ứng ngược lại hoàn toàn. Núi lửa bùng nổ.

– Tôi đã nói Ánh Nhiên tôi ghét nhất bị người khác lừa dối.

– Tôi xin lỗi

Hắn nhanh chóng tiến đến phía tôi nhưng tôi liền lùi lại và quay lưng bỏ đi. Tôi không muốn nhìn thấy hắn một phút giây nào.

– Dù cậu có làm gì thì tôi cũng chẳng có nhã hứng ngồi với cậu

– Khánh Nam thất hẹn, cũng là nói dối. Tại sao cậu không tức giận như thế

A Kha tỏ vẻ bất bình. Nhưng câu nói của hắn lại như con dao sắc nhọn đâm vào tim đen của tôi một nhát đau đớn

– Đừng lôi cậu ấy vào chuyện này khi cậu lợi dụng Khánh Nam. Cậu ta là bắt đắc dĩ chứ không phải có chủ đích như cậu

– Nhưng đó là vì tôi nghĩ đến cậu, cũng xem là trường hợp bắt đắc dĩ

– Tiếc là tôi... sẽ không cảm ơn cho tấm lòng ấy đâu

Tôi quay sang, lạnh lùng buông thõng một câu và tiếp tục bước đi. Tôi cũng chẳng hiểu vì sao bản thân lại tức giận đến như vậy. Tôi giận hấn và giận luôn cả Khánh Nam. Nếu đó là lời nói dối, vậy ra cậu không hề có ý định xin lỗi tôi. Cậu nghĩ chỉ cần tìm một người thay thế cậu đến chỗ hẹn là đã hoàn thành trách nhiệm. Còn tên A Kha, hấn nói có vẻ cao cả, nhưng sự thật hấn chỉ muốn trêu đùa tôi. Cả hai đều là kẻ nói dối.

– Ánh Nhiên! Cậu kiêu kì quá đấy – Nhanh như cắt, hấn chạy đến đưa tay níu tôi lại.

– Buông tôi ra

Tôi gằn giọng, trừng mắt nhìn hấn. Tôi cố thoát khỏi bàn tay kia nhưng vô hiệu. Lần này hấn siết rất mạnh, chẳng lỏng lẻo như lần trước. Và sức một đứa con gái như tôi không thể nào địch lại. Sự làm phiền này ngày càng nhiều khiến cảm xúc của tôi dần lên đến đỉnh điểm. Nếu trên thế gian này chưa ai tức đến phát khóc thì chắc hấn tôi sắp sửa là người đầu tiên.

Bỗng nhiên hấn giựt mạnh tay tôi kéo tôi về phía hấn. Cứ đà này A Kha... hấn sẽ ôm tôi mất. Tôi vẫn chưa có bạn trai đầu tiên đâu! Tôi vẫn còn là cô gái trong trắng, chưa ôm hôn bất cứ người con trai nào. Nhanh như cắt, theo phản xạ, tôi ngã người ra sau, dùng hết sức cách xa hấn, chẳng để hấn được như ý muốn. Ngay cả ôm eo tôi, hấn cũng chẳng thể với đến được.

– Đừng luôn tỏ ra cao ngạo, cố chấp thế. Cậu như vậy chỉ khiến tôi thấy thú vị về cậu hơn thôi Ánh Nhiên.

“Không được. Cậu ta mạnh quá, mình trụ không nổi nữa” Tôi hoảng sợ thầm nghĩ. Tôi tự biết bản thân đang trong hoàn cảnh éo le. Bây giờ là giờ nghỉ trưa, sân trường rất vắng trong khi nơi đây lại vốn là nơi ít người trong trường qua lại. Và hiển nhiên, khi sức tôi bắt đầu giảm, chỉ một cú gạt mạnh, tôi đã ngã nhào ra phía trước. Nước mắt tôi liền ứa ra, cơ thể run lên bần bật khi bản thân chẳng còn kìm hãm được nỗi sợ hãi.

Nhưng... một điều bất ngờ đã xảy ra. A Kha đã kịp thời giữ hai vai tôi lại trước khi tôi ngã nhào vào lòng hấn. Hấn nở một nụ cười ma mị nhìn tôi, trong ánh mắt có một ngạc nhiên và một chút gì rất dịu dàng :

– Vậy ra đây là khuôn mặt yếu đuối của cậu sao. Trông dễ thương hơn bình thường rất nhiều. Chắc tôi là người con trai đầu tiên nhìn thấy nhỉ?

Và rồi hấn đưa tay lau những giọt nước mắt đang chực chờ rơi ở khóe mi tôi

– Tôi xin lỗi. Đừng ghét tôi.

Hấn cúi sát, thì thầm vào tai tôi rồi lấy cây đàn guitar bỏ đi. Tôi đứng chết trân tại chỗ. Con báng hoàng vẫn còn ngự trị trong lòng.

Từ khi mới lọt lòng đến tận bây giờ, chưa lúc nào tôi lại rơi vào tình huống như thế cả. Suốt cả buổi chiều hôm ấy, người tôi cứ mơ màng, hồn phách đã bay đi dạo chơi đâu đó. Chính câu nói sau cùng của A Kha đã ám ảnh tôi đến tận tối. Xui xẻo thay, tôi nay tôi lại rảnh rỗi, thế nên cảnh tượng lúc ấy cứ mãi lần quần chẳng chịu tha cho tấm thân nhỏ bé.

– Có lẽ mình cần làm gì đấy.

Tự nhủ, tôi vói tay lấy chiếc điện thoại, bật lên. Chợt, tôi nhớ đến Khánh Nam. Ngay lập tức, tôi vào khung tin nhắn của cậu chẳng cần suy nghĩ. Nhưng vẫn giống ngày hôm qua, cậu tự khóa tài khoản của mình. Đây là lý do vì sao tôi bị cho “leo cây” nhưng chẳng thể mắng cậu một trận. Nhắc đến cậu, tôi lại chợt buồn. Đến và đi như con gió, rõ kẻ vô tâm.

Chán nản, tôi truy cập vào trang web của trường. Đây là trang web riêng của học sinh trường Trung Vệ Ân, là nơi đăng những câu chuyện sinh hoạt thường nhật của học sinh trong trường. Vì đây là trang web kín, chỉ có học sinh mới được tham gia nên trang web khá “loạn” những tin tức “thị phi”. Mỗi lần buồn chán, tôi đều vào đây xem, tìm thú vui nhiều chuyện và bàn luận chúng với Hiền Thi. Một cuộc sống đúng chuẩn của học sinh cấp ba. Trang web vừa hiện lên màn hình cũng là lúc hồn phách tôi bay đi tứ tán.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

≡CHƯƠNG 7≡: TIN ĐỒN

Tôi... Tôi lên chuyên mục nóng ư? Cái quái gì đang diễn ra vậy? Đó là một bức ảnh chụp tôi với A Kha khi hấn đang thì thầm vào tai tôi. Vì khuôn mặt hấn bị khuất đằng sau nên trông cứ như hấn đang hôn tôi. Ôi không! Tiêu đề còn ghi đậm dòng chữ : “Chàng trai may mắn lọt vào mắt xanh cô MC độc nhất của trường”. Cơ thể tôi đông cứng lại, vỡ vụn ra và bay theo cát bụi cùng cái tiêu đề xuyên tạc sự thật ấy. Ánh Nhiên tôi sao có thể thích một tên

trắng hoa như hân. Quan trọng hơn hết, hân đã phá hình tượng của tôi. Trong đàn những đứa con gái có chút tiếng tăm, tôi là đứa duy nhất chưa một lần có bạn trai. Chính vì vậy mà tôi mới thoát khỏi những vụ lùm xùm thị phi tình ái, ghen tuông của những cô nàng kia. Bọn họ khi đã ghen thì rất đáng sợ và chưa bao giờ tôi muốn được “phúc” hưởng những điều ấy.

” Cậu ấy không phải A Kha sao? Sao A Kha có thể thích một đứa con gái đánh đá như vậy !”

“Đánh đá? Hờ hờ. Mình dữ dằn vậy hả ta?” Miệng tôi méo xệch trước lời bình luận của một bạn nữ. Và tôi tiếp tục đọc những lời bình luận khác.

” A Kha đã có chủ sao. Buồn quá! ”

” A Kha sao lại có người yêu sớm thế! ”

Tôi khá ngạc nhiên trước sự nổi tiếng của cậu ta. Kiểu người thích trêu hoa ghẹo bướm như thế mà các nàng cũng ngưỡng mộ hay sao?

” Không thể nào. A Kha với Ánh Nhiên không thể thành cặp. Họ không hợp”. Tôi tán đồng ý kiến này, thiếu điều bấm nút thích.

Bên cạnh các bạn nữ, các bạn nam cũng bình luận chẳng ít. Đúng là cả một lũ nhiều chuyện

“Anh chàng đó hay thật. Ngay cả Ánh Nhiên cũng “cưa” được”

“Chẳng phải Ánh Nhiên khó lắm sao. Hân làm sao hay thế?”

“Vậy là chẳng còn cô nàng nào ngây thơ, trong trắng, chưa có bạn trai đâu rồi. Tiếc quá! Cứ tưởng Ánh Nhiên ngây thơ lắm!”

Máu nóng tôi nổi lên phừng phừng. Tôi thật sự muốn biết kẻ nào cả gan dám chụp lên tôi và đưa lên đây. Thật ghét khi những bài viết trên đây không công khai tài khoản đăng bài. Nếu không Trương Ánh Nhiên tôi sẽ xé xác tên đó làm trăm mảnh. Tôi... Tôi quả là chưa có bạn trai cơ mà. Tồn tại danh tiếng con gái nhà lành, tên đây chẳng cần rút lương tâm sao? Đây là chưa kể trong trường hợp A Kha nhiều người thích thế này, tôi chuẩn bị gặp rắc rối to.

Càng đọc những bình luận, càng điên tức tên rãnh rỗi chụp lên, tôi càng lo sợ tương lai ngày mai và những ngày sau đó của tôi. Và cả Hiền Thi, chắc chắn nó sẽ sớm biết thôi. Đầu tôi rối như tơ vò. Tôi rất sợ liệu Hiền Thi có giận vì tôi nói dối mà không giúp tôi chẳng? Nghĩ nhiều bao nhiêu, nỗi lo lắng dâng nhiều bấy nhiêu. Tôi đánh tắt nguồn luôn điện thoại rồi úp mặt xuống gối.

– Đây chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ thôi

Tôi lẩm bẩm, trong giọng nói đã bắt đầu run run.

Điều gì đến ắt hân phải đến. Bây giờ đã là thời gian học hè, sinh hoạt câu lạc bộ của các lớp thường, chẳng còn riêng gì cho các lớp bồi dưỡng, thế nên sân trường nhộn nhịp chẳng kém trong năm học. Thế mới khổ tôi chứ! Tin tức chọn thật đúng thời điểm mà bùng phát. Tôi ưỡn oải đến trường, bước đi xung quanh những lời bàn tán. Có những cô bé lớp dưới còn háms hờ chạy đến chúc mừng tôi và mong tôi hạnh phúc. Dẫu tôi giải thích mòn cả miệng thì tội nó vẫn chẳng tin. Sức mạnh lời đồn thật kinh khủng.

– Trương Ánh Nhiên

Một luồng điện chạy dọc sống lưng tôi khi một tiếng nói đặng đặng sát khí lọt vào màng nhĩ. Tôi từ từ quay đầu. Và hơn cả tôi tưởng tượng, xung quanh Hiền Thi lúc này là những luồng khí đen. Nó nhìn tôi bằng đôi mắt như thể muốn ăn tươi nuốt sống.

– Chuyện này là như thế nào? Kể cho tao ngay – lập – tức

Vậy là mọi kế hoạch giữa tôi và anh Quang Trí, kể cả chuyện Khánh Nam thất hẹn vì thế cũng phải phơi bày ra ánh sáng. Tôi càng kể, mặt Hiền Thi càng đen hơn Bao Công.

– Mày ngốc cũng phải ngốc vừa phải thôi chứ! Tao đã bảo mày đừng thân thiết với tên Khánh Nam đó rồi

Chưa bao giờ tôi thấy nó giận dữ như thế. Điều đó càng khiến tôi chắc chắn rằng sự việc lần này lớn như thế nào và nan giải như thế nào. Cảm giác bất an dâng lên trong lòng tôi ngày càng mãnh liệt. Tôi phải giải thích với mọi người ra sao đây. Tôi sắp sửa bị một vài cô nàng đe dọa chẳng? Càng nghĩ tôi càng rối, đôi mắt bắt đầu cay xè.

– Hiền Thi đừng nặng nề nữa. Mặt nó méo xệch ra rồi kìa

Quang Trí chẳng biết từ đâu xuất hiện, bênh vực tôi. Nhưng điều ấy chẳng khác gì “châm dầu vào lửa” khi Hiền Thi liền mắng luôn cả anh

– Tao chưa hỏi tội mày đây Quang Trí. Mày là anh kết nghĩa của nó, không khuyên nó thì thôi còn dung túng, hùa theo nó nữa. Mày thừa biết con gái ở bên Khánh Nam và những người bạn của hân nguy hiểm thế nào. Nhất là khi con bé này rất sợ thị phi.

Hiền Thi mắng tôi đúng. Là do tôi ngốc, chẳng chịu nghe lời nó. Không những vậy, tôi còn kéo cả anh Trí vào cuộc. Trước lời mắng xối xả của nó, anh im re, không dám lên tiếng. Nhìn đôi mắt ái ngại của anh, tôi thừa biết anh đang hối hận và cắn rứt biết bao nhiêu. Trông anh như thế, tôi càng tự trách bản thân mình.

– Đừng trách anh nữa Thi. Tất cả là lỗi của tao. Tao xin lỗi... Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi?

Tôi nhìn Thi mà bỗng thấy chút nhạt nhòa. Có lẽ tôi sắp khóc. Tôi không được khóc vì tôi là người có lỗi. Tự mình làm tự mình chịu, tôi không có quyền rơi nước mắt. Nếu nó gần chẳng chịu giúp tôi, tôi cũng chẳng trách. Chợt tôi thấy ánh mắt Thi dịu lại và xen chút gì đó ngượng ngùng

– Tao sẽ cố nghĩ cách. Mày cũng đừng trách bản thân mình nhiều. Dù gì mày vẫn mãi là con bé ngốc.

Tôi nhìn nó, nó vẫn tốt bụng và bao dung con ngốc này. Quang Trí tiến lại gần tôi, vẫn là cái xoa đầu dịu dàng quen thuộc:

– Muốn ra sân sau bình tĩnh chút với anh không? Ở đó ít người, sẽ không ai làm phiền em

– Chính em làm phiền anh nhiều. Em đi một mình được rồi.

Nói rồi tôi quay lưng bỏ đi. Thoáng chốc, tôi thấy bóng dáng Khánh Nam đang nhìn về phía chúng tôi từ khoảng cách chẳng bao xa. Ngay khi hai ánh mắt chạm nhau, cậu liền quay đi. “Có lẽ cậu ấy đọc được tin đó rồi. Cơ mà có biết hay không thì chắc cậu ấy cũng nào quan tâm”. Tôi thầm nghĩ mà nhếch mép cười buồn, và rồi cũng nhanh chóng đi đến sân sau. Tôi cần bình tĩnh cảm xúc trở lại để đi tìm A Kha nói chuyện. Có lẽ hắn cũng đang gặp phải rắc rối với lời đồn

Nhưng ông trời quả là đang trêu người. Vừa đặt chân đến sân sau, tôi đã nghe giọng nói của hắn. Hắn đang cười bằng giọng hả hê, khoái chí. “Có lẽ không nên để hắn biết mình ở đây”. Tôi nghĩ và liền nép vào một bụi cây gần đấy. Đón gắp vì tôi thất lạc trước thái độ của hắn khi cả hai đang gặp phải tin đồn thất thiệt. Cảm xúc trái lẽ tự nhiên ấy khiến tôi đắm nghĩ ngơ.

– Vậy là mày với Ánh Nhiên quen nhau thật à?

Một cậu bạn khá mũm mĩm hỏi hắn với giọng thoáng buồn. Cậu ấy là Thiện Dũng, bạn chung lớp với tôi năm ngoái. Điều quan trọng là giữa năm ấy, cậu ta đã tỏ tình với tôi và bị tôi từ chối.

– Sao nào? Tao biết mày vẫn còn thích Nhiên

Và tôi không hề nghĩ rằng Dũng vẫn còn tình cảm với tôi sau hơn nửa năm trôi qua. A Kha nhìn Dũng cười đắc chí. Khuôn mặt ấy tôi chỉ thấy lạ sao cậu ta không đánh hắn một phát đau điếng.

– Ủ! Ánh Nhiên khó gần lắm. Mày vốn được nhiều người thích, hay mày... nhường cậu ấy cho tao. Mày muốn gì cũng được

Cái gì? Tôi có nghe lắm chẳng. Tôi đâu phải món hàng mà họ muốn truyền tay ai cũng được. Tôi không thích Dũng nhưng tôi luôn tôn trọng cậu. Nhưng ngay lúc này, tôi... khinh cậu. Tình yêu không phải là thứ để cầu xin. Và tôi càng không phải một đồ vật để họ mua bán.

– Nào nào. Ánh Nhiên dễ thương lắm, không lạnh lùng như mày nghĩ

Còn hắn, trước lời nói hèn nhát kia, hắn vẫn cười vui vẻ. Dường như hắn tỏ vẻ không có ý định phủ nhận lời đồn. Hai bàn tay tôi siết chặt thành nắm đấm. Tôi đã nghĩ lắm về hắn.

– Cậu đang nằm mơ giữa ban ngày sao? Ánh Nhiên tôi mà cần tỏ vẻ dễ thương trước cậu

Chẳng kim được nóng giận, tôi đứng đứng bước tới. Cả hắn và Dũng dường như ngạc nhiên trước sự xuất hiện của tôi. Mắt cả hai tròn tròn, khuôn mặt Dũng không còn thần sắc. Nhưng đáp lại, tôi chỉ nhìn họ bằng nửa con mắt.

– Ngoan nào Ánh Nhiên. Tôi biết cậu ngại nhưng dù sao mọi người trong trường cũng đã biết cả rồi

Hắn nói giọng mặt ngọt và tiến đến gần đến tôi. Nhưng hắn tiến một bước, tôi lại lùi một bước. Giọng nói của hắn chỉ khiến tôi rùng mình ghê sợ. Cảnh tượng ngày hôm qua vẫn còn ám ảnh trong tôi. Hắn là một con người nguy hiểm. “Chẳng lẽ chính hắn là người bày mưu tin đồn ấy, ép mình làm bạn gái hắn”. Một suy đoán chợt lóe lên trong đầu tôi. Dường như đoán được suy nghĩ, hắn nhếch mép, vẫn là nụ cười ma mị kia. Nhanh như cắt, hắn giữ chặt hai tay tôi

– Tôi không phải là người chụp. Nhưng... tôi thật sự muốn cậu làm bạn gái tôi

Hắn ghé sát mặt tôi thì thầm. Trong ánh mắt của hắn hiện lên tia đau đớn. Nhưng tôi không động lòng. Tôi ghê sợ hắn.

– Tránh ra. Tôi không phải bạn gái của cậu. Mãi mãi cũng không bao giờ thích cậu

Tôi không ngờ câu nói ấy chỉ khiến hắn thêm sa đà. Hắn cố giữ chặt tôi lại mặc cho tôi vùng vẫy trong vô vọng. Hắn quá mạnh. Lần này tôi chắc chắn hắn sẽ hôn tôi, bất chấp sự có mặt của Thiện Dũng. Dù điều ấy có xảy ra, tôi cũng chẳng làm được gì khi ai cũng tin tôi và hắn quen nhau. Không chỉ vậy, nó chỉ khiến mọi người thêm tin lời đồn.

– Đừng mà. Tránh ra

– Đừng ngượng ngùng nữa Ánh Nhiên...

– Dừng!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

≡CHƯƠNG 8≡: MỘT BƯỚC CÁM DỖ

Tôi hét lớn, nhắm tịt mắt lại. Một giây... Hai giây... Ba giây đã trôi qua. Không khí xung quanh chợt im ắng lạ thường. Tôi từ từ mở mắt khẽ nhìn mặc cho tim đang đập những tiếng thình thịch rõ to trong lồng ngực.

– Khánh Nam...

Tôi tròn tròn mắt ngạc nhiên trước sự hiện diện của cậu. Cậu đã cứu tôi khi đưa tay ghì chặt vai A Kha, không cho hắn tiếp tục tiến tới. Hắn rõ bực bội mà hất mạnh tay cậu ra khỏi người mình

– Đây là cái trò khi gì thế? Tao hôn bạn gái mình cũng không được sao? – Hắn càu nhàu

– Tôi không phải bạn gái cậu

Thừa cơ hội, tôi giựt phắt tay mình lại, đầy chán ghét nhìn hắn. Người tôi vẫn khẽ run lên cầm cập vì hoảng sợ.

– Cậu ấy bảo không phải kia

Khoanh hai tay trước ngực, Khánh Nam nhìn hắn đầy thách thức

– Tại sao em luôn khiến anh đau lòng như thế. Tại sao phải nói dối? Anh không xứng với em hay sao?

Hắn chẳng thèm đoái hoài tới cậu, tiếp tục quay sang trêu ghẹo tôi. Tôi hoảng hốt, giật nảy người ra sau khi thấy hắn có ý định tiến gần đến. Bỗng chốc tôi thấy ánh sáng trước mắt bị che khuất, tạo nên một bóng râm lớn. Một bóng hình cao lớn xông tới chắn trước mặt tôi. Tấm lưng ấy rộng và vững chãi quá! Một cảm giác an toàn dễ chịu xâm chiếm toàn bộ cơ thể tôi khiến tôi ngẩn ngơ.

– Tôi nghĩ cậu mới là người nói dối. Tránh xa Ánh Nhiên ra

Cậu trừng mắt nhìn tên A Kha, như một con hổ dữ chực chờ xông tới xé xác con mồi. Một ánh mắt đe dọa khiến hắn thoáng chốc bối rối, sợ hãi. Dù vậy nhưng hắn vẫn cố kháng cự, tỏ vẻ tức giận, uất ức:

– Đây không có quyền gì xen vào việc này. Tránh ra

– Vì tao là bạn của Ánh Nhiên

Khánh Nam chắc nịch tuyên bố. Tôi kinh ngạc, hai mắt tròn xoe nhìn người trước mặt đang nhe nanh múa vuốt đe dọa kẻ thù

– Tao cảnh báo, nếu mày còn quấy rầy cậu ấy thì... coi chừng tao. Chúng ta đi.

Nói rồi cậu kéo tay tôi đi khỏi. Bàn tay của cậu ấm thật, lại to lớn. Một cảm giác an toàn dễ chịu xâm chiếm toàn bộ cơ thể tôi. Như một con mèo nhỏ, tôi ngoan ngoãn để cậu dắt đi. Bàn năng muốn dựa dẫm của một người con gái trời dạy mạnh mẽ trong tôi.

– Nếu đã sợ thì sao phải cố chạy tới chỗ A Kha tỏ vẻ mạnh mẽ làm gì?

Cậu chợt dừng lại, buông tay tôi. Thật khó hiểu khi trái tim bỗng hẫng một nhịp thất vọng. Cái cảm giác ngốc nghếch ấy khiến tôi trở nên bối rối, xấu hổ. Khuôn mặt tôi nóng phừng phừng. Tôi lại đỏ mặt.

– Ai thêm sợ hắn chứ! Tôi không muốn thành bạn gái hắn. Tôi không để hắn toại nguyện

Tôi cố lấp liếm. Đồng thời xoay mặt để tránh cậu biết tôi đang ngượng. Nhưng có lẽ như tôi không lừa được đôi mắt tinh như điều hâu kia. Cậu nhìn tôi thờ dãi và nở một nụ cười đầy ám áp. Bỗng chốc cậu cúi sát mặt tôi khiến tôi giật thót tim

– Thế mà có khi nãy A Kha hành động như vậy, có người đã run lên bần bật.

“Đừng thân thiết với tên Khánh Nam”. Giọng nói Hiền Thi đột nhiên vang lớn đến chói người trong đầu tôi. Nhanh như cắt, tôi đẩy mạnh cậu ra xa. Mồ hôi túa ra như tắm. Cơ thể tôi đang làm cái quái gì vậy? Trước hành động bất ngờ ấy, cậu ngạc nhiên đưa mắt nhìn tôi.

– Tôi xin lỗi. Tôi đùa hơi quá!

Cậu hơi nghiêng đầu. Lần đầu tiên cậu không dùng ngữ điệu thách thức với tôi.

– Tôi... Tôi...

“Tao đã bảo mày đừng thân thiết với Khánh Nam rồi mà”. Giọng nói của Hiền Thi tiếp tục lớn vồn, chẳng chịu buông tha cho tôi.

– Đúng ra hôm ấy tôi không nên để A Kha đến

Buổi thất hẹn. Lời đồn. ”Mày thừa biết con gái bên Khánh Nam nguy hiểm thế nào”. Lời căn dặn.

– Ngồi xuống, tôi đánh đàn cho nghe xem như đền bù

Tất cả bỗng chốc ủa đến như một lời cảnh báo tôi không được tiếp xúc với chàng trai trước mặt. Phải, tôi đã tự hứa sẽ tránh xa cậu ta. Ngẫm cho kĩ, tất cả sự việc đều do cậu mà ra. Cậu thất hẹn, không một lý do, không lời xin lỗi. Tôi phải tự biết thực chất cậu không hề xem trọng tôi. Tôi không nên vì một phút yếu đuối mà mềm lòng.

– Xin lỗi. Tôi có việc bận rồi

Tôi ngồi bật dậy, lí nhí nói và quay người đi. Nhưng rồi tay tôi bị cậu giữ chặt.

– Đừng bỏ rơi tôi. Ở lại với tôi một chút đi. Xem như cảm ơn tôi cứu cậu.

– Chính cậu là người bỏ tôi trước. Không vì cậu thì tôi sẽ chẳng gặp phải mớ rắc rối này

Tôi khó nhọc nói. Những lời này tôi rất muốn mắng cậu từ lâu. Tôi giận cậu rất nhiều. Nhưng chẳng hiểu sao ngay giây phút này, cổ họng tôi lại nghẹn ứ. Từng lời phát ra cũng trở nên khó khăn. Ngay cả cánh tay bị cậu nắm cũng chẳng còn sức lực phản kháng.

– À phải! Là lỗi của tôi. Tôi không nên ích kỉ giữ cậu lại để giúp bản thân bớt cô đơn.

Cậu nhẹ nhàng buông tay tôi. Giọng nói của cậu nhẹ hẫng, bao khẩu khí thường ngày bỗng chốc tan biến hết. Tôi vẫn cúi đầu và bước đi dù bản thân cảm nhận rõ đôi chân chẳng chịu nghe lời. Chúng nặng nề, trĩu xuống đất tỏ ý muốn đứng yên tại chỗ.

Ngay khi tôi vừa quẹo sang một góc khuất, tiếng đàn liên vang lên. Điệu nhạc nào nùng cả lòng người. Nghe thật buồn và cô độc! Nấp đằng sau gốc cây, tôi lên nhìn cậu. Tiếng đàn tựa như hoàn cảnh người. Cậu nhắm mắt và cứ thế gảy đàn. Hàng chân mày đôi khi khẽ nhíu, nhưng là cái nhíu như kìm hãm nỗi đau đớn trong lòng. Làn gió chợt ủa tới rung lên tầng lá những tiếng xào xạc. Bóng râm lớn liền nhấp nháy để những tia nắng may mắn thoát lọt qua kẽ lá chiếu rọi lên cậu. Nhưng rồi chúng cũng nhanh chóng biến mất, trả lại về u tối xung quanh người con trai ấy, tựa như niềm vui chợt hiện lên chẳng bao lâu cũng vội vã tắt ngúm.

“Cậu ấy có một cô bạn gái xinh lắm. Cả hai đã quen nhau gần hai năm. Nhưng dạo gần đây gia đình cậu ấy phát hiện và ngăn cấm”. Tôi chợt nhớ lời kể của Quang Trí buổi trưa hôm ấy. Có lẽ cậu đang rất đau khổ và cô đơn. Sự phiền phức tôi đang gặp phải sao sánh được nỗi đau cậu đang mang. Tôi biết bản thân mình không nên quá thân mật với Khánh Nam nhưng bỏ đi lúc này liệu có quá tuyệt tình? Huống hồ khi nãy cậu đã cứu tôi. Tôi đứng đấy ngập ngừng một hồi lâu. Và rồi lý trí cũng chẳng thể thắng nổi trái tim vốn mềm yếu này. Ngay khi tôi ngồi lại bên cạnh cậu, tiếng đàn liền dứt. Cậu nhìn tôi đôi chút ngạc nhiên:

– Chẳng phải cậu bảo có việc bận sao?

– Hết bận rồi. Đang rảnh rồi nên ngồi đây

Tôi quay sang chỗ khác, tránh ánh mắt đang ánh lên điều gì đấy sâu đau của cậu. Nói là thế nhưng sự thật là tôi không nỡ để cậu ngồi một mình gặm nhấm nỗi buồn, như cậu từng cầu xin tôi “giúp bản thân bớt cô đơn”.

– Bữa ấy tôi thất hẹn. Tôi xin lỗi. Tôi không nghĩ khiến cậu phải rơi nước mắt.

Tôi ngó người. Vậy ra cậu theo dõi toàn bộ cuộc trò chuyện giữa tôi, Hiền Thi và anh Trí. Chắc vì thế mà cậu mới đến kịp thời cứu tôi khỏi tên A Kha. Vậy ra cậu cũng cảm thấy hối lỗi, chứ chẳng phải hoàn toàn không quan tâm.

– Lý do?

Tôi chăm chăm nhìn cậu, cố tình ép cậu nói sự thật đằng sau. Chẳng phải tôi nhiều chuyện hay nhỏ mọn. Vì tôi vốn đã biết lý do từ lâu. Chỉ đơn giản... tôi muốn cậu bộc bạch tất cả. Như thế có lẽ cậu sẽ khá khảm hơn thay vì chôn sâu chúng trong trái tim mình. Nhưng rồi cậu lại im lặng. Không gian xung

quanh trùng xuống thấy rõ.

- Nếu cậu không muốn nói thì thôi vậy. Tôi không ép.
- Cậu không giận tôi ư? Khi đã thất hẹn chẳng có lý do.
- Tôi nghĩ cậu không cố ý.

Tôi mỉm cười nhìn cậu. Tôi đang nói điều điên rồ gì thế? Tôi cũng chẳng biết. Tôi chỉ nói theo trái tim mình. Tôi không nỡ để người con trai đang đau buồn kia thêm tổn thương. Tôi...bỗng chốc muốn chữa lành vết thương ấy. Dẫu cho...tôi thừa biết như thế đồng nghĩa với việc tôi lại một lần nữa cãi lời Hiền Thi, lại một lần nữa đối mặt với bao nhiêu hiểm họa thị phi mà tôi luôn sợ hãi. Và quan trọng hơn, tôi mặc kệ cả cảm giác mòng lung của tôi về cậu, một con người ngay từ phút đầu tiên đã luôn bí ẩn và kì quái.

- Bỗng muốn nghe cậu hát “Nhỏ ơi”. Tôi đánh nhé!

Khánh Nam nhìn tôi hồi lâu rồi lại nói một chủ đề chẳng liên quan. Rõ là cậu cố ý phá tan bầu không khí ngột ngạt hiện giờ. Tôi gật đầu và lên nhìn cậu. “Vì Khánh Nam luôn có khả năng thu hút người khác đến kì lạ”. Quang Trí đã từng bảo tôi như thế. Phải, sự bí ẩn của cậu khiến tôi rất tò mò dù xen lẫn trong đấy là chút sợ hãi. Mùi nguy hiểm luôn bao vây xung quanh nhưng sao bản thân không thể thoát. Tôi muốn biết sau ngừ khi luôn luôn thách thức, sau đôi mắt luôn ẩn chứa nét buồn, sau những tiếng đàn luôn gây những bài hát bất hủ sâu bi là những tâm tư gì chẳng thể bộc lộ. Một cảm dỗ khó lòng cưỡng lại.

Từ bao giờ trong cuộc đời tôi lại xuất hiện hình bóng của cậu?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

≡CHƯƠNG 9≡: MẶT NẠ RẠN VỠ

Thời gian như dừng hẳn lại khi tiếng đàn cất lên, hòa vào giọng hát. Chưa bao giờ tôi muốn hát và hát say mê đến thế! Có tiếng hát, chắc sẽ khiến lòng cậu bớt cô đơn hơn. Dẫu bài hát này cũng chẳng vui vẻ gì cho cam

- Cậu hát bài này hay thật đấy!

Cậu nhìn tôi cười nhẹ khi bài hát vừa kết thúc. Chiếc đàn guitar được dựa vào chiếc ghế đá bên cạnh để “nghỉ ngơi”. Lời khen kia khiến tôi có chút ngượng ngùng. Nhưng không thể chối bỏ xen lẫn trong đấy, lòng tôi lại vui vui kì lạ.

- Cơ mà sao lúc nào cậu cũng gảy bài “Nhỏ ơi” cho tôi vậy?

Phải, đó là một trong những điều lạ ở cậu trong tôi. Không chỉ Khánh Nam mà ngay cả bản thân tôi mỗi khi gặp cậu cũng chỉ muốn hát bài “Nhỏ ơi”. Bản thân chẳng thể trả lời nên đành hỏi cậu vậy thôi. Đấy cũng là một cách kéo dài cuộc trò chuyện

- Tôi không biết. Chỉ là...

Đang nói giữa chừng, chợt giọng cậu nhỏ dần. Hai mắt bỗng chốc mất ý thức rồi nhắm nghiền. Cả thân người cũng vì thế lao đảo theo. Ngay khi tiếng nói vừa tắt cũng là lúc Khánh Nam ngã ập vào cơ thể tôi. Tôi hốt hoảng đưa tay giữ chặt hai vai cậu trước khi cậu lăn nhào xuống đất.

- Khánh Nam! Có sao không Khánh Nam? Cậu nghe tôi nói không vậy?

Tôi cố lay thân ảnh trước mặt nhưng vẫn chẳng có động tĩnh gì. Cậu nặng quá! Hai tay tôi bắt đầu run lên trước sức nặng của một cơ thể to lớn. “Phải đưa cậu ấy xuống phòng y tế”. Tôi nghĩ và đảo mắt tìm người xung quanh giúp đỡ. Nhưng... chẳng có lấy một ai. Góc sân gần bãi gửi xe của học sinh giờ vắng tanh như chùa Bà Đanh. Cũng phải thôi khi bây giờ đã là giờ lên lớp của các lớp bồi dưỡng trong khi tôi lại trốn xuống đây. Tôi bắt đầu cảm lo lắng và hoang mang khi thời gian cứ bình thản trôi.

- Khánh Nam! Cậu đừng hù tôi nữa. Tôi sợ rồi đấy. Tỉnh dậy đi!

Tôi níu nhẹ gấu áo của cậu. Giọng nói bỗng chốc ứ nghẹn. Đôi mắt liên cay xè. Tôi tự thấy mình bất lực. Ngay lúc này đây... tôi thật sự không biết bản thân phải làm gì ngoài việc nước mắt đang chực chờ rơi. Ánh Nhìn tôi...không hề mạnh mẽ...

Chợt, tay tôi bị cậu nắm chặt và siết nhẹ khiến tôi khẽ giật mình

– Cậu tỉnh rồi hả? Không sao chứ?

Tôi vội vàng hỏi thăm. Nhưng đôi mắt kia vẫn nhắm nghiền. Chỉ duy có đôi môi mấp máy những tiếng thều thào không rõ chữ

– Anh một lát rồi!

Và rồi cậu lại gục mê man. Một tiếng ngáy nhỏ vang lên bên tai. “Cậu ấy đang ngủ hả trời”. Một tia sét đánh ngang người. Nước mắt ngay lập tức thu lại hết tâm thế trượt dài trên má vì kinh ngạc. Tôi tròn tròn mắt nhìn người con trai vô tư kia. Vậy ra này giờ tôi đang lo lắng cho một con heo thích thì lăn ra ngủ giữa đường ư? Vừa giận, vừa xấu hổ, tôi hất tên ấy ra khỏi người mình. Tôi cá chắc cậu sẽ tỉnh giấc. Nhưng...

– Oái cái tên này!

Cậu vẫn say sưa ngủ mặc cho cơ thể rơi tự do vào không trung. May mà tôi níu lại kịp trước khi cậu thật sự ngủ không bao giờ tỉnh. “Chẳng lẽ mình phải giữ hân như vậy đến khi hân dậy à”. Tôi loay hoay tìm chỗ để tên ấy có thể tiếp tục say giấc nồng nhưng mãi vẫn chẳng có. Thở dài ngao ngán, tôi đành để đầu cậu tựa vào vai mình.

Khuôn mặt cậu khi ngủ trông sao yên bình! Đôi mi dài, sống mũi cao cao cùng làn da trắng, họa chăng ngủ trên vai tôi là một thiên thần? Từng hơi thở đều đặn phả nhẹ vào cổ. Như một kích thích mạnh, tôi bỗng rùng mình. Không gian xung quanh im ắng lạ thường, chỉ có tiếng hát xào xạc quen thuộc của những tán cây và tiếng thành thị rõ to của con tim trong lồng ngực. Cơ thể tôi nóng hừng hực. Chẳng cần gương tôi cũng tự biết khuôn mặt mình lúc này chắc còn đỏ hơn cả gấc.

– Thu Hà!

Trong mơ màng, cậu khẽ nhấc tên một người con gái. Trong giọng nói như chất chứa điều gì đau đớn. Chưa bao giờ tôi nghe ngữ khí ấy ở cậu. Đôi mày rậm kia cũng nhíu lại đôi phần cam chịu, kìm nén. Vậy ra đây là một phần cảm xúc thật đằng sau lớp mặt nạ của cậu ư? Trong phút vô thần, tôi nhẹ nhàng đưa tay chạm mặt cậu. Tôi muốn đánh tan những nếp nhăn nhỏ trên vùng trán kia hay cũng chính là những suy tư trong lòng cậu.

Bỗng cậu mở mắt khiến tôi giật nảy mình. Tôi vội đưa tay xuống và quay mặt đi chỗ khác.

– Này giờ tôi ngủ trên vai cậu hả?

Cậu ngồi dậy, nhìn tôi chăm chăm

– Ừ... Ừ

Tôi đáp ứng trả lời như bản thân vừa làm một điều đen tối. Đã xấu hổ nay tôi chỉ muốn tìm hổ nào mà chui xuống.

– Tôi bất lịch sự quá! Chắc là cậu cảm thấy không thoải mái

– Không... Không có gì

– Giờ mới thấy ngại hả? Hồi nãy còn tính làm gì mặt tôi mà

Cậu phì cười khiến tôi ngượng chín mặt. Ngại quá hóa điên, tôi nhăn mặt giận dữ tru tréo lên:

– Tưởng bỏ hả. Tôi tính đẩy cậu xuống đất nằm luôn đó. Dựa vào người ta gần hai tiếng chứ ít gì

– Cậu sẽ không làm vậy đâu

Ánh mắt cậu nhìn tôi hiện lên một sự tin tưởng. Tôi chợt phát hiện, cậu mang một đôi mắt nâu rất đặc biệt. Ánh mắt ấy khiến tôi xiu hắt, có giận cũng chẳng thể nào giận được.

– Tôi không hiểu, nhu mì như cậu nghĩ

– Tôi đâu có nghĩ vậy – Cậu bình thản nhún vai – Vì bản chất cậu vốn dịu dàng, yếu đuối mà

Tôi tự hỏi cậu có phải sở hữu siêu năng lực nhìn xuyên thấu hay không? Tôi với cậu quen biết chẳng bao lâu nhưng cậu lại nhìn thấy tất cả, nhìn thấy điều tôi ngày ngày vẫn luôn che giấu. Lần đầu tiên bị người khác lật tẩy bộ mặt thật không do mình tự nguyện, trong lòng chợt dâng chút sợ hãi.

– Đừng nghĩ một con heo lăn lóc ngủ như cậu có thể dễ dàng hiểu tôi

Lấy lại khẩu khí cao ngạo thường ngày, tôi có ý định ngồi dậy bỏ đi. Tôi sợ rằng ngồi với cậu lâu thêm thì có khi cậu sẽ biết được tôi những suy nghĩ linh tinh đang diễn ra trong đầu tôi mất. Nhưng ngay lập tức cậu lại ấn đầu tôi ngồi xuống.

– Đi ra giờ này là bị giám thị “hốt” như chơi đó. Tôi không hiểu, không hiểu cô gì hết được chưa?

Cậu ta lại giờ trò trên ghẹo tôi. Thật tức chết mất! Dù vậy nhưng không phủ nhận hành xử của cậu luôn tế nhị. Điều đó càng khiến tôi không hiểu vì sao cậu có thể vô tư ngủ giữa đường. Nhìn cậu lúc này, tôi thật không dám tin trước đây vài phút, khuôn mặt ấy lại mang vẻ đầy đau khổ, tâm tư. Mà mê suy nghĩ, tôi vô thức nhìn cậu chăm chăm.

– Mặt tôi dính bùn hả?

Câu hỏi của cậu khiến tôi choáng tỉnh. Ôi trời! Sao tôi lại có thể làm hành động xấu hổ ấy một lần nữa. Tôi vội vàng quay mặt đi không thèm trả lời. Tôi biết rõ hành động ấy của bản thân trông lạnh lùng lắm. Ấy vậy mà cậu ta lại phá lên cười ha hả

– Cậu hay ngại thật! Đây đâu phải lần đầu tiên cậu nhìn tôi như thế. Và lại ngày nào tôi chẳng gặp những ánh mắt như vậy

– Thôi đánh đồng tôi giống mấy người cậu nói.

– Vâng. Tôi biết. Cậu đang thắc mắc tại sao tôi đột nhiên lần đầu ra ngủ chứ gì?

Đây, tôi nói cảm có sai. Cậu ta dễ dàng nghe thấy tôi đang nghĩ gì trong đầu.

– Ờ thì... – Cậu bắt đầu trả lời khi thấy tôi gật đầu – Tại tôi buồn ngủ thì ngủ thôi

– Bộ cậu là heo hả? – Tôi bất bình trước câu trả lời như không của cậu

– Ghẹo tí – Nụ cười trên môi cậu bỗng nhiên biến mất – Hơn cả tuần nay tôi mất ngủ nghiêm trọng. Dù uống cả thuốc an thần, tôi vẫn chẳng chợp mắt được. Đến ba, bốn giờ sáng vừa thiếp đi một lúc thì lại tỉnh. Chẳng hiểu sao hôm nay ngồi với cậu, tôi lại thấy yên bình rồi ngủ luôn lúc nào không hay. Một giấc ngủ ngon

– Ngon đến độ nói mơ luôn mà. Xem người ta như cái nệm không bằng

Tôi nói lí nhí, lăm bằm với bản thân mình. Thế mà cậu vẫn có thể nghe...

– Tôi nói mơ gì vậy?

– Một người nào đó tên Thu Hà. Trông cậu khi ấy đau khổ lắm.

Ngay khi cậu nói vừa dứt, tôi mới phát hiện bản thân đã hỏi một điều hết sức ngu ngốc. Tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ nhận một trái bơ to đùng thêm lần nữa. Nhưng cậu lại lấy tay che mặt, lắc đầu cười. Một nụ cười có chút ngại ngùng như vừa bị lật tẩy một điều xấu hổ

– Ôi trời! Để cậu thấy khuôn mặt ấy. Xấu hổ thật!

– Có gì phải xấu hổ. Mình buồn thì nói mình buồn thôi. Cậu giấu chúng trong lòng chỉ khiến chúng đau thêm – Tôi nói thật lòng

– Chắc cậu muốn biết Thu Hà là ai nhỉ?

– Bạn gái của cậu? Anh Trí nói tôi cậu có một người bạn gái nên tôi đoán thế

– Đúng hơn là bạn gái cũ. Chúng tôi chia tay hơn cả tuần nay rồi

– Tôi xin lỗi

– Có gì đâu. Chẳng phải chính cậu bảo tôi đừng giấu nỗi buồn sao? Thật sự... Tôi nhớ cô ấy lắm...

Mắt Khánh Nam nhìn xa xăm nơi khoảng không vô định khi thốt ra câu nói ấy. Nhắc đến Thu Hà, giọng cậu nghe thật dịu dàng, ảm áp nhưng có chút thoáng buồn. Nó khiến tôi chợt cũng ảm đạm theo. Tôi cảm nhận được cậu yêu cô gái kia nhiều đến như thế nào. Một anh chàng si tình! Có vẻ như đây mới là một phần con người thật của cậu. Phải chăng tôi đã khiến mặt nạ thủy tinh kia đang dần rạn vỡ?

Không gian dần rơi vào trạng thái im lặng. Cả hai bỗng chẳng nói với nhau câu nào, chỉ lặng ngắm những bóng sáng dưới tán lá nhấp nháy khi những tia nắng ban trưa bắt đầu gay gắt hơn... Tôi cảm nhận được, khoảng cách giữa tôi và cậu dường như vừa được kéo gần lại thêm chút nữa.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tạm Biệt Tình Cũ Phần 1

“Chuyến đi cắm trại thác Dambri hai ngày một đêm cho khối học sinh lớp 11 sẽ được tổ chức vào ngày...”

Một đám học sinh lúc nhúc, chen chúc nhau nơi bảng thông báo cuối hành lang. Ai cũng cố chen chân để đọc được dòng thông báo về chuyến đi chơi cuối học kì một sắp đến. Hiện nhiên trong đó không thể thiếu Ánh Nhiên tôi. Hai mắt tôi dần sáng rỡ như bắt được vàng. Chưa bao giờ tôi được đặt chân trên thác Dambri cả. Tôi nghĩ đó chắc hẳn là một đêm lửa trại đầy náo nhiệt và khó quên

– Hiền Thi! Đi chung với tao không?

Ngay lập tức, tôi nhanh chóng rủ rê con bạn thân đang đứng bên cạnh. Chúng tôi có bao giờ rời xa nhau cơ chứ. Nhưng đáp lại về hào hứng của tôi, khuôn mặt nó lại tỏ vẻ rầu rĩ và thất vọng. Điều đó khiến tôi thấy lạ

– Có chuyện gì sao?

Tôi e dè hỏi khi cả hai đã an toàn tách ra khỏi đám đông mà không chút xây xát.

– Lần này tao đi không được rồi. Ngày hôm ấy tao phải về quê ăn giỗ

Nó đáp bằng giọng ỉu xiu. Mắt tôi cũng liền sụp xuống vì thất vọng.

– Mày thử rủ anh Trí xem. Có lẽ anh sẽ đi

Hiền Thi gọi ý, cố vớt vát tình hình. Ngay khi ấy, anh liền xuất hiện cùng vẻ mặt buồn rầu chẳng kém Hiền Thi

– Em có đi chơi lần này không Nhiên? Anh xin lỗi vì không đi chung được.

– Tại sao? Em vừa định rủ anh

Lúc này mặt tôi đã méo xệch. Tâm trạng đầy hụt hẫng. Quang Trí nhìn cũng chỉ biết nhún vai ngượng ngùng

– Anh vừa gọi cho mẹ nhưng mẹ anh không cho. Cổ nài nỉ mãi cũng chẳng khá khảm gì.

Tôi nghe mà thở dài thườn thượt. Một nỗi phân vân cuộn trào trong lòng giữa việc nên đi hay ở nhà. Nhưng chuyến đi chơi này khá hấp dẫn, thỉnh thoảng mới có cơ hội. Tôi không nỡ để vụt mất. Nhưng đi rồi, tôi lại chẳng biết phải chơi với ai. Tôi khẽ rùng mình khi nghĩ đến cảnh xung quanh toàn người lạ và bản thân ngượng đến nỗi im như thóc. Chao ôi! Nó sao thật đáng sợ!

– Cơ mà Ánh Nhiên này! Sao dạo gần đây tin đồn giữa mày và A Kha bỗng nhiên yên ắng vậy?

Hiền Thi đột nhiên quay sang hỏi tôi ngay khi tâm trí tôi đang bay lơ lửng trong đồng suy nghĩ bản thân sẽ làm gì trong chuyến đi chơi sắp đến. Tôi khẽ giãy mình nhưng rồi cũng nhanh chóng đáp lại

– Như thế chẳng phải tốt hay sao?

– Ừ thì tốt. Chả là tao thấy lạ thôi. Mọi người đều tỏ vẻ biết rõ mày và hấn ta không quen nhau. Bọn họ làm sao biết được nếu không có sự đính chính

– Thì hấn ta đã đính chính mà

Tôi thần nhiên trả lời. Quả thật, sau ngày hôm ấy, A Kha đã không dám đến tìm tôi nữa, một phần vì tôi luôn đi bên cạnh anh Trí và Hiền Thi, phần còn lại là vì Khánh Nam luôn hăm hấn khi hấn có ý định nào đó. Vậy nên lâu dần thành nản, hấn nhanh chóng đính chính để bản thân chẳng phải dính thêm phiền phức.

– Lần này lại đến lượt anh. Anh biết rõ tính A Kha, hấn làm sao buông tha em dễ dàng như vậy. Anh thấy rõ hấn có vẻ thích thú với em

– Anh đang xem em như một món hàng à mà cần hấn thích thú

Tôi dậm quạu, nhưng là giả vờ dậm quạu. Làm sao tôi có thể thú nhận rằng là nhờ phần lớn Khánh Nam giúp đỡ. Tôi có thể cá cược lớn rằng cả anh và Hiền Thi sẽ nổi trận lôi đình khi biết sự thật. Vẫn là câu nói ấy. Ở bên cậu ta rất nguy hiểm. Nhưng ngay cả bản thân tôi cũng chẳng hiểu vì sao lại quyết định dấn thân vào một con người sẽ dễ đem lại thị phi như cậu. Phóng lao thì phải theo lao nên đành giấu diếm đến phút cuối cùng.

Cuộc nói chuyện cứ thế kết thúc. Hiền Thi vì có việc nên phải ra về trước trong khi anh Trí lại bị cô chủ nhiệm gọi vào phòng. Thế nên tôi đành thông thả về nhà một mình. “Lại là đi một mình”. Tôi chán nản thầm nghĩ. Chuyến đi chơi lại đổ ập vào đầu tôi với bao nhiêu suy tính. Chỉ việc tôi sẽ làm gì khi có một mình cũng đủ khiến tôi đau đầu

– Dạo này trông anh có vẻ ổn hơn rồi đấy

Một giọng nói dịu dàng chọt lọt vào tai tôi. Giọng nói ấy có chút thoáng buồn, chút lo lắng và chút gì đấy an lòng. Vẫn có thói quen không quan tâm

chuyện xung quanh, tôi chẳng có ý định dừng lại để tò mò chuyện thiên hạ. Vì lỡ như lại dính rắc rối vào bản thân thì khổ. Chợt giọng nói thứ hai vang lên khiến tôi không thể không dừng bước

– Anh chưa lúc nào ồm hơn cả. Chỉ đôi lúc càng tôi tệ thêm

Đó là giọng của Khánh Nam. Tôi liền đi theo giọng nói và nép vào nơi ghế đá gần đấy. Quả không sai, cậu đang đứng với một cô gái mang nét đẹp trong trắng và chút gì đó giống người phương Tây. Theo cách nói chuyện, có lẽ là bạn gái cũ của cậu, Thu Hà. Trông cô thật ngọt ngào và xinh đẹp. Cậu nhìn cô đau đáu. Ánh mắt hiện rõ một nỗi đau đầy bi thương đến xé lòng người

– Đừng cố chấp nữa. Chuyện tình chúng ta đã là quá khứ

Cô nói mà chẳng dám nhìn thẳng vào mắt cậu. Tôi có thể nhận thấy rõ nỗi day dứt trong cô. Đòi thật trớ trêu. Yêu nhau đấy nhưng có chắc sẽ đến được với nhau. Hữu duyên vô phận, trên đời này nào có ít. Dẫu có vũng vầy thì đến cuối cùng cũng đành chấp nhận buông tay. Và có lẽ Thu Hà đã nhận ra và cam lòng nhận lấy hai chữ vận mệnh. Bởi cả hai nếu có cố giữ chặt tay nhau thì cũng chỉ khiến đối phương thêm nhiều vết thương

“Đau một lần thôi rồi anh sẽ quên em” Đó là điều mà tôi đọc được trong ánh mắt của cô. Chỉ có điều, người cần nhận ra thì lại cứ cố chấp không hiểu

– Anh không tin. Chúng ta rồi sẽ có cách giải quyết

– Không còn đâu anh. Mẹ anh nói đúng, em không xứng với anh. Rồi sẽ có cô gái khác tốt hơn thay thế em

Cô lắc đầu cười buồn. Nhưng Khánh Nam lại tiến gần đến và có ý định nắm tay cô. Chưa bao giờ tôi thấy một Khánh Nam thiếu bình tĩnh đến như vậy

– Chẳng có cô gái nào thay thế được em. Chẳng ai cả

Trước tình hình ấy cô hơi e dè lùi bước, quyết giữ khoảng cách nhất định với cậu

– Em nghe bảo đạo gần đây anh thân thiết với cô nàng MC Ánh Nhiên lắm! Cô ấy với anh rất đẹp đôi

Tôi hơi sững người trước câu nói của Thu Hà. Dẫu tôi biết cô chỉ có ý định chỉ cho Khánh Nam thấy rõ mối quan hệ của cả hai đã chấm dứt nhưng trong lòng tôi vẫn có chút hoang mang. Nhưng lý do vì sao thì tôi lại chẳng thể giải đáp rõ cho bản thân

– Ánh Nhiên! Cậu đứng đằng ấy từ khi nào?

Trong phút vô ý, tôi đã để Thu Hà phát hiện. Khánh Nam liền quay sang nhìn tôi với ánh mắt đầy kinh ngạc. Tôi tròn mắt, như đứng chết trân tại chỗ. Tôi lúng túng, cố nặn ra một lý do biện minh cùng vẻ điềm tĩnh ngày thường

– Tôi đang tính đi về thì phát hiện mất đồ nên đi kiểm. Thu Hà đừng để ý

– Sao cậu biết tên tôi? – Thu Hà có vẻ ngạc nhiên

– Tôi có nghe Khánh Nam kể về cậu

Tôi ái ngại khẽ đánh mắt dò xét thái độ của cậu, vẫn khuôn mặt trầm mặc. Chợt Thu Hà nhìn cậu khẽ cười

– Thật tốt khi anh có người để trút tâm sự. Có lẽ anh nên giúp Nhiên đi tìm vật bị mất

Và rồi cô quay sang nhìn tôi

– Hôm nay tôi rất vui khi lần đầu tiên được nói chuyện với cậu. Tôi xin phép đi trước

Ngay khi Thu Hà khuất bóng, Khánh Nam liền đứng trước mặt tôi nhìn chằm chằm. Đôi mắt ấy chất chứa bao điều tôi chẳng thể hiểu được. Cậu đang giận, đang đau khổ hay đang thắc mắc trước sự hiện diện của tôi? Cậu chẳng nói chẳng rằng, cứ đứng như thế, với ánh mắt ấy, sự im lặng bao trùm lên mọi vật xung quanh

– Tôi thật sự không có ý nghe lén. Chuyện hôm nay tôi sẽ không nói với ai

Tôi nói mà lòng đầy ân hận. Tôi thà rằng cậu mắng cho tôi một trận còn hơn cứ im lặng như thế. Cậu luôn dễ dàng đọc được suy nghĩ của tôi. Thế ngay lúc này, cậu có cảm nhận được sự ăn năn trong tôi mà tha thứ? Đến cuối cùng, cậu cũng chẳng nói với tôi lời nào mà bỏ đi một mạch. Lòng tôi chợt chơ vơ một khoảng trống

Từ sau ngày hôm đó, tôi và cậu chẳng gặp nhau. Đúng hơn là tôi chẳng còn mặt mũi nào để gặp cậu. Lương tâm tôi cứ cắn rứt mãi. Và cả câu nói của Thu Hà lúc ấy. Có lẽ Khánh Nam đang có ý định đính chính với cô. Nhưng chính sự xuất hiện của tôi lúc ấy lại như một bằng chứng chắc chắn rằng tôi và cậu đang có mối quan hệ mập mờ. Thật khổ thân cái tật nhiều chuyện! Nếu khoảng cách giữa Khánh Nam và Thu Hà ngày một lớn thì ắt hẳn tôi cũng là một phần nguyên do.

Mới nghĩ đến tôi lại thờ dài thườn thượt. Ngay cả việc chuẩn bị lên xe đến thác Dambri lúc này đây cũng chẳng khiến tâm trạng tôi khá khảm thêm. Tôi chán nản ngồi vào một chiếc ghế cạnh cửa sổ trên xe. “Có lẽ không khi ở đây sẽ khiến mình thoải mái để nghĩ ra cách cứu vãn”. Tôi nghĩ mà mất lo đển

nhìn vào khoảng không vô định ngoài cửa sổ

“Bịch”. Bỗng một chiếc ba lô lạ được đặt cạnh chân tôi. Kèm theo đó là cảm giác một thân ảnh to lớn nào đó đã ngồi xuống chiếc ghế trống còn lại. Theo bản năng, tôi quay sang để xem mặt là ai. Chỉ xem thôi chứ chẳng có ý định chào hỏi gì. Hay đúng hơn là tôi chẳng biết sẽ chào hỏi như thế nào. Ngay khi đôi mắt chạm vào khuôn mặt kia, hai tròng mắt tôi liền mở lớn hết mức có thể. Một giọt mồ hôi lăn dài trên má...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tạm Biệt Tình Cũ Phần 2

– Khánh... Khánh Nam... Sao cậu lại ở đây?

Tôi lắp bắp nói chẳng tròn chữ, dường như vẫn chưa tin hình ảnh trước mắt mình là sự thật. Cậu nhìn tôi, rất thân nhiên đáp lại nhưng có điều, cậu lại chẳng nở một nụ cười, như trước kia.

– Tôi đi chơi

Có lẽ cậu vẫn còn giận tôi nhiều lắm. Tôi rất muốn biết sau đó, cậu có cơ hội giải thích cho Thu Hà hay không. Và nếu có thì cô ấy đã trả lời cậu như thế nào. Mọi quan hệ giữa hai người có trở lại như trước không. Tôi có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi cậu nhưng lại ngượng mà chẳng dám mở lời. Mà thế thì không gian xung quanh hai người lại trở nên nặng nề hơn bao giờ hết. Tôi ghét cảm giác này. Thà rằng cậu đi chỗ khác khuất mắt tôi có khi còn thoải mái hơn.

Tôi xoay người, đảo mắt nhìn xung quanh, cố tìm một chỗ trống khác để đuổi khéo cậu. Và tôi phát hiện phía sau vẫn còn dư một ghế. Có lẽ cậu cũng không thích ngồi kế tôi. Dù rằng biết bản thân là người có lỗi nhưng để mình bị người khác tỏ vẻ xa lánh thì thật mất mặt. Thôi thì tôi sẽ giành là người làm trước.

– Tôi muốn ngồi một mình. Ở dưới còn một chỗ, phiền cậu xuống dưới ngồi được không?

Tôi nói với giọng nói lạnh lùng nhất có thể hiện giờ dù có đôi chút run run, tưởng chừng như muốn sụp đổ ngay tức khắc. Nhưng rồi, đáp lại tôi là một sự yên lặng. Cậu không nói không rằng, đôi mắt vẫn nhắm nghiền cùng dây tai nghe. Tôi tui thân đến cùng cực. Tôi biết tôi đã chọc giận cậu. Thế thì cậu cứ xem tôi là kẻ thù, đừng xem tôi như người vô hình, không tồn tại như thế chứ.

Giận dữ, tôi ôm cặp, dự tính sẽ đích thân xuống chiếc ghế đằng sau ngồi. Ngay khi vừa đứng dậy, chiếc ghế kia đã nhanh chóng thuộc quyền sở hữu của một bạn con trai tôi chẳng biết tên. Thật trớ trêu! Sao tôi có thể bắt chuyện với cậu ta và xin đôi chỗ ngồi được chứ! Huống hồ chi xung quanh đây đang hiện diện rất nhiều người. Bất lực, tôi đành trượt dài theo ghế ngồi. Đến lúc này, cậu mới quay sang nhìn tôi

– Bây giờ xe đã hết chỗ rồi

Cậu nói một cách chậm rãi khiến tôi tức muốn vỡ mạch máu. Giờ tôi đã hiểu vì sao A Kha trước kia lại bảo cậu ta là con người lạnh lùng. Cậu lúc này đây rất khác người con trai tôi quen biết cách đây không lâu. Người con trai trước mặt tôi, sự lạnh lẽo của cậu có thể dễ dàng và sẵn sàng làm tổn thương đến trái tim của người khác không chút ngại ngần hay chần chừ. Một lớp băng giá có sẵn tiềm ẩn trong trái tim cậu chứ chẳng phải một vỏ bọc nhân tạo như tôi. Thế nên vỏ bọc ấy đang lung lay và sẽ vỡ tan bất cứ lúc nào.

Tôi chẳng thèm đáp lời nói kia, hay đúng hơn là chẳng biết phải đáp như thế nào. Quay sang phía cửa sổ, tôi giả vờ ngắm nhìn những hàng cây đang lao vun vút ngoài kia. Bánh xe lăn bánh càng lâu, nỗi sợ trong tôi ngày càng lớn. Tôi chợt nghĩ, phải chăng trước kia quan tâm cậu, muốn biết rõ nỗi đau của cậu là một sai lầm. Tôi chỉ vô tình phạm phải một lỗi nhỏ, cậu đã xem tôi như người vô hình. Tôi chẳng dám tưởng tượng bản thân sẽ ra sao nếu lỡ sa chân vào một chuyện lớn hơn. Có lẽ từ “nguy hiểm” mà Hiền Thi luôn nói với tôi còn bao hàm luôn cả điều này chứ chẳng đơn thuần là mối hiểm họa của hàng tá thị phi đang chờ chờ đổ ập vào người.

Chớp mắt chúng tôi cũng đến được thác Dambri. Sau khi leo dốc gần một nghìn bước, chúng tôi cũng nghe được tiếng thác. Thác đổ ầm ầm từng tiếng mạnh mẽ, vang vọng cả núi rừng xung quanh. Dần dần một con thác hùng vĩ hiện ra. Dòng nước đỏ ào ào tạo nên những bọt trắng xoá. Sương rơi triu nặng tạo nên lớp màn trắng mỏng. Không gian cũng vì thế chợt trở nên thơ mộng, hữu tình.

– Thật thoải mái

Tôi hít một hơi thật sâu và bất giác cười. Bao mệt mỏi chợt xoá tan. Ngay cả cảm giác nặng nề khi phải ngồi kế Khánh Nam cả ngày cũng biến mất. Và tôi bắt đầu hoà vào cuộc chơi, chẳng thêm bận tâm cậu đang ở đâu.

Người ta bảo thời gian vui vẻ luôn trôi qua nhanh chóng. Thật chẳng sai. Thoắt cái, trời đã về đêm. Cái tĩnh mịch của đêm rừng hiu vắng khiến tôi chút sợ sệt nhưng lại muốn đi dạo đầu đó vì tò mò và bị cuốn hút. Đi dọc con đường mòn cạnh bờ hồ, tôi bất gặp một cây cầu gỗ dễ thương lấp lánh dưới ánh trăng. Như bị cuốn vào bức tranh thủy mặc, tôi thơ thẩn bước đi trên cầu đến giữa hồ thì dừng lại.

Trời càng về đêm, không gian càng im lặng, lòng tôi càng trĩu nặng. Tôi lại nhớ đến câu nói của Thu Hà, nhớ cả ánh mắt băng lãnh và thái độ lạnh lùng của Khánh Nam. Càng nhớ tôi càng buồn. Thật là... cậu có quan trọng gì với tôi đâu. Tôi chỉ muốn giúp cậu vui vẻ hơn nhưng cậu lại đối xử với tôi như thế thì tôi không giúp nữa. Xem như không còn quen nhau thôi. Ấy thế mà tôi lại buồn.

– Cậu quá đáng lắm Khánh Nam

Tôi ỉu xiu tự nói với bản thân. Đôi má phùng lên mếu máo. Tôi mím môi cố để bản thân không rơi nước mắt. Không có lý do gì mà tôi phải khóc

– Có người giận tôi rồi sao?

Bỗng nhiên một giọng nói quen thuộc lại xuất hiện ngay đúng thời điểm không nên đến. Tôi không quay mặt lại, nhanh chóng đưa tay chùi đi những giọt nước đang chực chờ rơi khoé mi

“Tên đáng ghét đến đây làm gì? Sao không tiếp tục lạnh lùng đi. Để tôi và cậu xem như không quen biết nhau nữa cho rồi”. Tôi hậm hực nghĩ nhưng lại chẳng hề rằng một lời. Tôi cảm nhận rõ cậu đang tiến gần về phía tôi

– Tôi chợt muốn ra đây hóng mát thì bất gặp cậu. Tôi chẳng chủ động kiếm cậu đâu

Lại nữa rồi. Cậu lại đọc suy nghĩ của tôi. Thế cậu có đọc được là tôi đang muốn bóp cổ tên vô ơn cậu chết quách cho rồi không. Hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, tôi tạo nên vẻ lãnh đạm đầy mỏng manh

– Tôi đâu cần cậu chủ động tìm gặp. Tôi đâu muốn thấy mặt cậu. Cậu ở đây ngắm cảnh đi, tôi ngắm đủ rồi.

Nói rồi tôi xoay bước bỏ về. Thật hối hận khi lại buồn về cậu ta. Cậu ta nào có quan tâm tới tôi

– Cậu không thắc mắc vì sao tôi lại muốn đến đây à?

Cậu ta vẫn cố chấp hỏi dù tôi đang cất bước ra về. Cái tên ấy nghĩ tôi là con cóc vẫn lo lắng cho cậu? Hay cậu lại muốn đá đều tôi khi vài hôm trước nghe lén giữa cậu và Thu Hà nói chuyện?

– Sao tôi phải cần biết chuyện vợ vãn ấy làm gì?

Tôi cố tình nói những lời gây tổn thương dù trái tim đang gào thét phản đối. Dẫu sao ngay từ lúc đầu lỗi là ở tôi, nhưng cậu cũng đừng nên đối xử với tôi quá đáng như vậy.

– Vì chính cậu bảo tôi phải trút tâm sự, đừng chôn giấu trong lòng mà

– Cậu có thể kể kẻ người khác nghe

– Thì tôi muốn kể cho cậu nghe – Cậu nhún vai, nhướn mày nhìn tôi như thể đó là điều hiển nhiên

– Nhưng tôi không thích nghe. Tôi đâu dám. Lỡ như tôi làm gì sai thì có người lại tỏ vẻ như không quen biết tôi thì phiền lắm

Tôi nói đầy trách móc. Cậu ta cứ xem tôi như đồ chơi mà tung hứng. Tôi thật sự không hề hiểu được cậu ta đang nghĩ gì và cảm thấy gì. Chỉ có mình cậu dễ dàng đọc được nội tâm của tôi. Thật bất công!

– Biết ngay là cậu giận. Tôi xin lỗi, tôi không cố tình đâu. Thật ra... tôi đâu có giận cậu

Đôi mắt cậu chợt sụp xuống và quay đi nơi khác, không nhìn tôi. Điều ấy khiến tôi đôi chút ngạc nhiên. Cậu lúc nóng, lúc lạnh thật khó đoán.

– Không giận thì sao cậu lại...

– Vì tôi ngại... – Cậu trả lời tôi mà chẳng thèm nhìn mặt

“Ngại chuyện gì?” Tôi nghiêng đầu khó hiểu nghĩ. Sau mọi hành động lạnh lùng suốt mấy ngày qua cậu đối với tôi, để giờ đây cậu lại bảo một từ “ngại”. Rõ cái tên kì quặc

– Hôm ấy Thu Hà bảo tôi với cô ấy đã hết duyên, chúng tôi đã là quá khứ. Tôi thật sự rất sốc. Tôi không thể nào tin. Mối ngày nào chúng tôi còn rất hạnh phúc. Rồi bất chợt, mẹ tôi đến gặp cô ấy nói những lời không hay và gây áp lực...

Bỗng nhiên cậu bất thần quay lại nhìn tôi cười buồn

– Nơi này... là nơi tôi đã tỏ tình, là nơi... chúng tôi đã quen nhau

Gìong cậu đến lúc này đã run run. Tôi có thể cảm nhận rõ nỗi đớn đau to lớn trong lòng cậu. Cậu đang cố kìm nén. Tôi im lặng, không nói lời nào. Tôi cũng chẳng dám bỏ đi. Có lẽ tôi nên nghe cậu nói hết lần này...

– Và rồi Thu Hà lại bảo... dạo này tôi với cậu thân thiết

Tôi to mắt nhìn khi chợt cậu nhắc đến tôi.

– Có phải khi ấy tôi lại xuất hiện khiến Thu Hà hiểu lầm thêm. Nên... Nên hai người càng không đến được với nhau?

Phải rồi. Tôi cam đoan cậu đang trách tôi. Dầu tôi ghét cay ghét đắng việc cậu xem tôi như người vô hình nhưng xét cho cùng tôi vẫn nợ cậu...

– Tôi xin lỗi

Tôi cúi gằm mặt, lý nhí nói. Cậu lại lặng im. Phải chăng cậu vẫn không tha thứ cho tôi?

– Dầu khi ấy cậu không xuất hiện thì kết quả sau đó cũng chẳng khác – cậu chậm rãi nói sau một khoảng im lặng

– Thế vì sao...

– Chỉ là... Cậu nói ấy khiến tôi nhận ra mối quan hệ giữa tôi và cô ấy đã hết. Tôi có thể quên được cô ấy. Tôi cũng có lúc vui vẻ mà không cần có sự hiện diện của cô ấy trong cuộc đời. Tôi thấy thật xấu hổ. Tôi luôn miệng bảo rằng cô ấy là niềm vui của tôi, mất cô đồng nghĩa tôi mất hạnh phúc nhưng thực tế thì không. Tôi... chỉ là một thằng nói dối...

Vai cậu đang run lên. Hai tay siết chặt vào lan can gỗ. Cậu lại tiếp tục nói, nhưng câu chữ dường như đang dần méo mó, chẳng tròn trịa

-Thế nên sau đó, tôi chẳng dám gặp cậu. Vì mỗi lần gặp, tôi... lại tự thấy xấu hổ. Tôi không ngờ sự ích kỷ của tôi đã làm tổn thương cậu. Lúc trên xe khách, tôi đã muốn giải thích nhưng rồi lại không thể vượt qua bản thân. Tôi...tôi mới là người xin lỗi

– Tôi không sao... Tôi chỉ tiếc cho cậu và Thu Hà

– Yên tâm đi. Dù không muốn nhưng hôm nay tôi ra đây để tự khẳng định với bản thân mình rằng... tôi và Thu Hà đã chấm dứt rồi. Tôi đã biết...chúng tôi chia tay rồi

Cậu ngược mặt lên nhìn trắng. Đôi mắt lộ rõ sự tuyệt vọng. Tôi bước chậm rãi đến gần Khánh Nam. Hình ảnh cậu lúc này trông thật lẻ loi và cô độc. Tôi bất giác muốn ôm cậu để san sẻ bớt nỗi đớn đau nhưng lại không thể làm. Tôi lại muốn nói lời an ủi. Nhưng rồi tôi chợt nhận ra, chẳng có lời nói nào thích hợp cho lúc này. Lần đầu tiên, Ánh Nhiên tôi cảm nhận được sự bất lực của ngôn từ.

Có lẽ chuyện tình giữa cậu và cô bạn kia đã đến hồi kết. Duyên phận cả hai đã đặt dấu chấm hết. Dù Khánh Nam có cố chấp, có si tình bao nhiêu thì đến cuối cùng cậu cũng đành buông tay. Là ý trời sao mà chống chọi. Tôi chỉ mong cuộc tình ấy trong cậu sau này không phải là một vết thương xấu xí mà là giấc mộng đẹp như nơi này, nơi mà cuộc tình được bắt đầu và... kết thúc

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Phút Cao Trào Trao Duyên

≡CHƯƠNG 12≡: GHÉP ĐÔI

Sau buổi tối hôm ấy, tôi nhận thấy rõ cậu đã vui vẻ hơn trước rất nhiều. Điều đáng mừng nhất cậu đã có lại cho mình một giấc ngủ ngon, dấu hiệu cho thấy tinh thần cậu ổn định hơn trước. Và cũng sau ngày hôm ấy, quan hệ giữa tôi và cậu dường như cũng tốt đẹp hơn. Có lẽ tôi lại hiểu cậu thêm được một chút nữa.

– Chúng ta tới đây thôi, các em ra chơi đi

Tôi đứng chào cô và thơ thẩn bước ra hàng lang ngắm cảnh sân trường. Hiền Thi và Quang Trí, vì một vài lý do nào đó trong đội tuyển Sử mà cả hai phải qua một trường cấp ba gần đây để bồi dưỡng. Bọn họ thật sượng, dầu sao vẫn còn có nhau để đi chơi chung, bỏ mặc tôi bơ vơ một mình. Tôi thật chẳng biết phải làm gì với nửa tiếng đồng hồ dài đằng đẳng này.

Trong lúc mơ màng, tôi chợt nghe tiếng đàn của lớp bên cạnh. Nhìn anh chàng lạ mặt kia say mê biểu diễn, tôi lại vô thức nghĩ đến Khánh Nam. Tuy quan hệ giữa cả hai đã trở lại bình thường nhưng tôi đã không còn đến nơi hẹn quen thuộc. Tính đến nay cũng đã khá lâu, tôi chắc hẳn cậu ta cũng chẳng xuống. Ấy thế mà cơ thể tôi lại hư hỏng đi xuống cầu thang, chẳng hiểu vì sao

– Minh ngốc thật mà. Cậu ấy làm sao xuất hiện được

Tôi tự rửa bản thân khi chỉ còn cách nơi hẹn một đoạn đường ngắn. Vừa định quay gót ra về, tiếng đàn lần nữa lại vang lên. Âm điệu sao mà thân quen, là ca khúc “nhỏ ơi”. Một dòng điện luôn lách khắp cơ thể, chẳng kịp suy nghĩ, tôi tức tốc chạy đến cốt chỉ để khẳng định với bản thân rằng đó không phải là cậu.

Nhưng không... Khánh Nam...quả thật đang ngồi đó, dưới gốc cây bàng già và ôm cây đàn guitar.

Tôi đứng thần thờ ra đó nhìn cậu. Cậu vẫn y như buổi trưa hôm ấy, nhắm mắt say sưa đàn. Khuôn mặt góc cạnh cùng làn da trắng nháp nháy dưới ánh nắng mặt trời. Trông cậu đẹp tựa thiên sứ, mang nét lãng tử của những anh chàng năm bảy mươi.

– Cuối cùng cậu cũng tới rồi.

Khánh Nam ngược mặt nhìn tôi cười tươi sau khi nốt nhạc cuối cùng của ca khúc vừa dứt. Tôi ngạc nhiên mà đứng ra như phỗng... “Chẳng nhẽ từ lúc đi chơi về cậu ta luôn đợi mình?”. Một suy nghĩ vớ vẩn, mơ mộng bỗng chốc ghé ngang tâm trí tôi.

– À thì... Buổi trưa hay giờ ra chơi nào tôi cũng ra đây đợi cậu. Tôi sợ cậu ra kiếm tôi thì không thấy

Vẫn nụ cười ấy trên môi, cậu lại thế, lại tự ý đọc suy nghĩ của tôi. Khánh Nam lần đầu tiên tôi gặp đã quay về. Hay đúng hơn là cậu còn tươi vui hơn trước. Trong phút chốc, trái tim tôi chột xao xuyên cảm động trước hành động đó. Bất giác tôi nở một nụ cười hiền, khuôn mặt điềm tĩnh ngày thường dễ dàng vỡ tan.

– Nếu như tôi quên luôn thì sao?

Vừa hỏi các cô, tôi vừa rảo bước nhanh về phía chỗ ngồi bên cạnh Khánh Nam. Tưởng chừng như cậu sẽ bối rối nhưng hình như tôi đã quên, trong sự nghiệp châm chọc nhau thì tôi luôn là người thua cuộc

– Thì tôi vẫn cứ ngồi đợi

– Đồ ngốc... – Tôi là lười tiếp tục buông lời chọc ghẹo trong khi đối phương đang nói với giọng điệu có phần nghiêm túc

– Chỉ vì tôi tin cậu sẽ nhớ và tới chỗ hẹn thôi. Và giờ cậu đang ngồi trước mặt tôi đấy thôi. Tôi ngốc cũng đáng

Tôi hơi sững người trước câu trả lời và rồi xoay mặt đi để che sự bối rối của mình. Sao cậu ấy có thể nói những lời gây sát thương đến như thế? Hít một hơi thật sâu, tôi cố tái tạo lại vẻ mặt đậm chất Trương Ánh Nhiên. Nhưng có lẽ nó không được... tốt lắm nên tên Khánh Nam ấy bỗng cười phá lên nức nở

– Phát hiện rồi... Có người ngượng kìa

Câu nói ấy ngay lập tức như cây búa lớn phá tan tành chiếc mặt nạ mỏng manh còn lại của tôi. Khuôn mặt tôi nóng phùng phùng. Chẳng biết nó có đỏ lên nữa hay không?

– Ai... Ai mà ngại chứ. Có gì mà phải ngượng

Tôi cố lấp liếm nỗi xấu hổ của bản thân đầy vụng về. Trông tôi lúc này thật thảm thương. Ấy thế mà cậu cũng chẳng chịu buông tha cho tôi, vẫn ngang nhiên cười thích thú

– Bản lĩnh quá nhỉ? Cậu mà có thể lạnh lùng được như vậy khi mà chúng ta nói chuyện với nhau đầy mặt ngọt đến thế sao

Ánh mắt Khánh Nam chột hiện lên tia gian manh khiến tôi chột dạ. Cái tên đang ghét ấy phải chăng có siêu năng lực thần kì mà sấm soi tâm tư người khác. Mỗi khi ở bên cậu là mỗi khi mặt nạ cao ngạo của tôi lại bị phá vỡ. Dẫu biết là đã bị lộ hết cả những tôi vẫn cố cài chày cài cối

– Là do cậu hết. Tự nhiên nói chuyện như kiểu người yêu khiến tôi bất ngờ thôi

– Tôi nào dám. Nhớ lại xem nào... là do Ánh Nhiên cậu mở màn đấy

Cậu nhướn mày, cúi gần mặt tôi mà nói. Tim tôi liên đồ đốn, đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cơ thể cứng đờ ra đấy, chẳng nhúc nhích được một mi-li-mét

– Khuôn mặt cậu đỏ quá kìa. Cậu thích tôi mất rồi!

Cậu chỉnh lại tư thế ngồi ban đầu và nhếch mép cười đắc thắng. Cái tên ngang ngạnh! Ngay từ phút đầu gặp mặt cậu đã luôn ra vẻ bề trên, tự ý đoán mò đoán cuội suy nghĩ của tôi và bây giờ thì đọc đoán luôn mà bảo tôi thích cậu.

– Cái tên này, cậu cú sất kiểu đó, con gái nào chả đỏ mặt. Có cho vàng tôi cũng không thèm

Cậu lại nhe răng cười tinh nghịch. Lấy cây đàn đặt lên đùi mình, cuối cùng Khánh Nam cũng chịu buông tha cho tôi

– Tôi sợ chọc cậu nữa thì sẽ có trường hợp lạ chết vì xấu hổ mất. Thôi thì hát “nhỏ ơi” để bình tĩnh lại đi

– Lại là “nhỏ ơi”? Cậu đánh mãi không chán à?

Tôi nhướn mày hỏi lại cậu. Ngay sau đó tôi liền nhắm mắt. Cũng bởi tôi chẳng biết cậu sẽ thừa cơ tiếp tục châm chọc gì tôi. May thay cậu không đến nỗi ác độc như thế

– Đây là lần thứ hai cậu hỏi rồi – Cậu chỉ thờ dài ngoai ngán đáp lại

– Nhưng lần trước cậu đâu có trả lời tôi

– Vì cậu hát bài này hay. Giờ hát tôi nghe đi

Khánh Nam trả lời rất ngắn gọn nhưng có chút giả dối. Dường như cậu không muốn nói tôi nghe lý do thật sự. Dù có chút buồn nhưng tôi không nói ra và cũng chẳng muốn hỏi tới, vậy nên đành ngoai ngoai mà ngồi hát. Tiếng hát và tiếng đàn lại hoà quyện vào nhau bay lên cao vút

– Ôi chà xem kia! Ánh Nhiên à, mày hư ghê nha!

Một giọng nói lạnh lạnh bỗng từ đâu vang lên cùng vài tiếng cười khúc khích khiến tôi giật mình mà dừng lại. Mở mắt ra thì thấy một vài đứa con gái đang nhìn tôi đầy gian manh. Đó là những cô nữ sinh của những trường trong quận đến đây để bồi dưỡng cho kì thi tuyển thành phố sắp tới.

– Bạn trai mày hả?

Một đứa khác lên tiếng cùng nụ cười gian tà khi thấy tôi ngơ ngác nhìn vì chưa hiểu chuyện

– Không phải. Bạn bình thường thôi

Tôi liền thu lại vẻ mặt thường ngày mà điềm đạm trả lời. Trước câu trả lời của tôi, đám nữ sinh liền cụp mắt tỏ vẻ thất vọng. Nhưng biết sao được, sự thật là vậy mà. Tôi chẳng thấy tiếc nuối bởi điều đó mà còn thấy may mắn vì họ là những học sinh trường ngoài. Hoạ chăng tôi bị hiểu lầm bởi những cô nàng trong trường thì chẳng biết Ánh Nhiên tôi sẽ gặp phải chuyện gì

Ngay khi họ lũ lượt kéo đi, tôi mới phát hiện nãy giờ Khánh Nam im lặng nhìn tôi chăm chăm. Ánh mắt của cậu có chút gì đấy khó chịu khiến tôi hơi ngạc nhiên. Tôi chọc giận gì cậu nữa sao

– Sao vậy?

– Tôi đang suy nghĩ

– Ra vậy – Tôi thờ phào nhẹ nhõm và nở nụ cười – Nghĩ gì thế?

– Nghĩ mấy đứa bạn kia ngốc thật hay giả ngốc mà không biết cậu nói dối

– Nói những cuội gì vậy

Tôi khó hiểu kêu lên. Hình như giờ chậm tiêu đã đến với Trương Ánh Nhiên tôi. Cậu nhún mày nhìn tôi đầy bức dọc. Điều đó dọa tôi chút sợ sệt

– Cậu thích tôi rồi sao còn nói dối với người ta làm gì?

– Ô hay! – Tôi kinh ngạc tru tréo lên – Cậu bướng nhỉ? Sao cứ bảo tôi thích cậu mãi thế! Đã nói là không có rồi

Trước sự phản đối kịch liệt của tôi, cậu vẫn bình thản nhún vai

– Miệng nói không có thôi. Nghĩ xem nhé, đâu phải tự nhiên mấy cô bạn kia nói tôi là bạn trai của cậu. Chắc chắn họ cũng nhận ra cậu thích tôi rồi. Chỉ là có người ngại không dám thừa nhận

Dẫu có nói sao cũng chẳng thể cãi lại cái tên Khánh Nam ấy. Thành ra ngại quá hoá dối, tôi nổi giận đùng đùng ngồi dậy mắng tên kia tề tát rồi bỏ đi. Phía đằng sau, cậu vẫn ôm bụng cười nức nẻ một cách thoải mái. Dường như cậu ta không chọc ghẹo tôi thì ăn không ngon ấy.

Tâm trạng vẫn chưa được bình tĩnh thì đám nữ sinh khi nãy đã ủa tới ôm vai bá cổ tôi hí hửng

– Thấy rồi. Tụi này thấy hết rồi. Có bạn trai rồi mà cứ giấu suốt

Một đứa trong đám ríu rít nói. Vậy ra tụi nó vẫn chưa bỏ cuộc, vẫn khăng khăng khẳng định một điều không có thật

– Đã bảo không phải bạn trai – Tôi bắt lực kêu lên

– Chắc gì nào. Nhìn hai người tình lắm cơ – Một đứa khác lên tiếng

– Tao không thích cậu ta – Tôi dứt khoát

– Nhưng hình như cậu ta thích mày. Khi mày hát, cậu ta gẩy đàn mà nhìn mày hoài. Đôi mắt cậu ta nhìn phát biết ngay là có tình ý

Cậu con gái kia hí hửng phân bua trong khi tôi nghe như sét đánh ngang tai. Tôi đứng ra như phỗng, không tin lời mình vừa nghe.

– Cậu ta đẹp trai ra phết đấy. Ở đó mà ông ọ làm giả sao Ánh Nhiên. Bình thường mày cao ngạo, trong chuyện tình cảm cũng cao ngạo nốt

– Có khi Ánh Nhiên thích người ta rồi mà không chịu nhận ra thôi – Một đứa chen vào tán đồng

Tôi lặng im, không nói gì trước sự ghép đôi của những cô nàng nữ sinh trường ngoài. Tôi thích cậu ta? Tôi thật sự cũng chẳng biết. Tôi chỉ biết cậu ta là người duy nhất dễ dàng đọc được suy nghĩ của tôi và nhận ra tôi. .không phải là một cô gái mạnh mẽ. Tôi chỉ biết ở bên cậu ta tôi thấy thật vui và thoải mái. Nhưng còn cậu ta thích tôi? Điều ấy tôi có thể cam đoan là không. Vì chỉ mình tôi biết... Khánh Nam vừa trải qua một cuộc tình đau đớn. Trái tim của con người làm sao có thể lành lặn nhanh chóng như thế được.

Nghĩ đến đây lòng tôi chợt thoáng buồn mà chẳng hiểu vì sao. Bỗng... bên tai tôi lại văng vẳng khúc đoạn mà khi nãy bản thân còn hát dang dở

Lần này ta gặp nhỏ

Trong nắng chiều bay bay

Ngập ngừng ta hỏi nhỏ

Nhỏ bảo nhỏ chưa yêu

ừ thì nhỏ chưa yêu

Bây giờ yêu nhé nhỏ

Nhỏ ơi

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ông Mai Vụng Về

– Cả tuần nay tao phải qua trường khác học bồi dưỡng, mày không có ai chơi cùng, không sao chứ?

Hiền Thi hỏi thăm tôi khi cô nàng đang ngấu ngiến vội ổ bánh mì của mình trước khi tiếng chuông báo vào tiết học vang lên.

– Yên tâm. Tao không cô đơn đến chết đâu mà lo

Tôi thản nhiên cười tươi đáp lại. Chẳng hiểu tôi có nói sai ngữ pháp hay gì không mà nó chợt dừng ăn, ngược mặt nhìn tôi trân trân với đôi mắt đầy ngạc nhiên

– Chà lạ nha. Thường ngày là mày sẽ lơ đãng theo tao ca cẩm cả ngày trời. Hôm nay lại nhanh chóng bảo tao yên tâm

– Ồ... – Tôi ngớ người – Thì thật tao đâu có buồn chán gì

– Vậy là có bạn mới chơi chung rồi đúng không? Ai vậy?

Nó lém lỉnh nhìn tôi mà nở một nụ cười đầy gian tà. Ngay lập tức, tôi khẽ rung mình. Một giọt mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng. Nếu biết trước nó hiểu tôi như thế thì tôi sẽ trả lời khác rồi. Còn bây giờ, sao tôi có thể bảo rằng người đấy là Khánh Nam? Việc giấu diếm này, lâu dần sẽ khiến tôi phát điên mất

– Ồ thì...

Tôi bối rối, hết nhìn trời, nhìn đất lại nhìn Thi, cố vặn hết công suất lúc này để nghĩ ra cái tên một ai đó. Trong khi tôi đang dần rơi vào trạng thái bế tắc, bỗng nhiên khuôn mặt Thi đánh lại nhìn tôi

– Thiện Dững

– Hà? – Tôi tròn mắt, khẽ kêu lên đầy ngạc nhiên – Mày nghĩ sao tao lại chịu đi chung với cậu ta vậy?

– Tao không nói chuyện đó. Cậu ta đang đi về phía mày kia

Nó hất mặt ra đằng sau tôi. Theo phản xạ, tôi liền quay lại không chút chần chừ. Quả thật cậu ta đang đi về phía này với điệu bộ hết sức lúng túng. Tôi thấy rõ mấy ngón tay u ú của cậu đang khẽ run lên. Tôi im lặng nhìn chăm chăm cậu, người đang đứng trước mặt tôi hiện giờ

– Ánh Nhiên... – Mãi một lâu sau, cậu mới khó nhọc lên tiếng – Chuyện hôm bữa, mình... mình xin lỗi.

Tôi thừa biết cậu ta đang nói đến vấn đề gì. Cậu đã biết tôi và A Kha không hề quen nhau. Cậu cũng biết tôi đã nghe được những gì cậu nói với A Kha ngày hôm đấy, một sự xúc phạm tôi không tài nào chấp nhận được.

– Hình như cậu xin lỗi này hơi trễ nhỉ?

Vẫn vẻ mặt lãnh đạm thường ngày, tôi thản nhiên nói. Ngay lập tức, Hiền Thi thúc tôi một cú đầu gối và nhìn ánh mắt trách móc. Có lẽ cậu nói ấy khá gây tổn thương nên cậu ta liền cúi đầu xuống. Dường như mọi sức lực để có thể nhìn thẳng vào mắt tôi, phút chốc tan biến thành cát bụi khi cậu nói kia phụt ra.

– Mình không cố ý. Mình muốn xin lỗi lâu rồi nhưng chẳng dám và chẳng biết xin lỗi ra sao

Cậu khấn khoản giải thích mà trong giọng nói đầy áp nỗi buồn. Tôi chợt mềm lòng. Lần này lại đến lượt tôi áp ứng chẳng biết phải trả lời sao cho phải lẽ. Một phút trôi qua trong sự im lặng đến ngột ngạt

– Vậy giờ cậu xin lỗi rồi. Ngoài ra đâu còn chuyện gì nữa?

Hiền Thi lại thúc vào bả vai tôi một cú đầu gối khác. Tôi quắc mắt nhìn nó ra hiệu tôi cũng chẳng biết phải trả lời ra sao.

– Ồ... Không... Không còn. Nhưng có phải cậu vẫn còn giận đúng không?

Tôi lại ngẩn ra. Đương nhiên tôi vẫn còn giận. Nhưng khuôn mặt của cậu khiến tôi chẳng dám thừa nhận. Tôi đành cắn răng nói dối. Có cố gắng cách mấy, tôi vẫn không giấu nổi việc nửa muốn nửa không trong lời nói của mình.

– Ừ thì không còn. Nhưng tôi không biết bản thân còn có thể bình thường với cậu được như trước hay không

Trong khi tôi tiếp tục cắn rứt lương tâm vì sợ Thiện Dững sẽ thêm tổn thương thì cậu chợt thở dài nhẹ nhõm.

– Mình biết trước rồi. Mình sẽ bắt đầu lại từ đầu. Quan trọng là cậu không còn giận mình

Cậu nói mà nhe răng cười tràn trề hy vọng. Là cậu cố tình giả ngốc hay là ngốc thật. Hay hoá chẳng chính tình cảm sẽ khiến con người ta ngu ngốc như thế. Tôi lại tiếp tục lặng im nhìn cậu vui vẻ bỏ đi.

– Khi này mày nói thế chẳng nên chút nào?

– Tao đâu cố ý

Tôi ngượng ngùng tránh không nhìn vào mắt Hiền Thi đang trừng trừng ngó tôi đầy vẻ trách móc

– Chỉ là nó thích mày quá thôi mà. Cũng chỉ là một lời nói, mày đâu cần phải hành xử quá đáng vậy.

– Nếu mày bị xem như một món hàng giữa những người con trai thì đến lúc đó tao tin mày sẽ nghĩ khác

Tôi khó chịu trả lời

– Tao lên lớp đây

Và khó chịu đứng dậy bỏ đi. Tâm trạng bực dọc đó cứ bám tôi suốt cho đến tận chiều. Đến khi nhớ ra bản thân hôm nay có hẹn với Khánh Nam thì mới thấy ổn định chút ít

– Hôm nay có vẻ ai đó không vui nhỉ?

Khánh Nam khẽ cười khi nhìn thấy tôi nãy nê ngồi xuống bên cạnh. Tôi gạt đầu cái rụp và chẳng buồn ngẩng lên

– Sao thế? – Cậu nhẹ xoa đầu tôi tiếp tục hỏi thăm

– Cãi nhau với Thi rồi – Tôi ỉu xìu đáp

– Về chuyện gì?

– Cậu nghĩ xem, nếu một người thích cậu nhưng lại xem cậu như món hàng vậy, đi xin xỏ người khác nhường cậu cho họ, cậu có giận không?

– À thì... – Khánh Nam trầm ngâm một lúc mới trả lời – Chắc là có đấy

– Thấy chưa? Vậy mà Thi lại bảo tôi là người quá đáng khi giận cậu ta

Trước sự giận dữ của tôi, cậu lại tiếp tục cười, một nụ cười rất tươi

– Thôi đừng giận nữa, dẫn đi ăn nghen

Nhắc đến ăn, theo phản xạ và bản tính có sẵn, tôi liền gật đầu chẳng cần do dự hay suy nghĩ

– Cậu giống trẻ con quá đi!

Cậu ta phá lên cười nức nẻ đầy khó hiểu. Rõ là cậu lại đang trêu tôi.

– Giờ có đi không? Hôm nay tâm trạng không tốt đâu đấy

Tôi nhăn mặt cau mày. Nhưng cậu lại không đáp mà nhìn đắm đắm khoảng sân trước mặt với vẻ có chút sốt ruột.

– Có chuyện gì vậy?

– À hôm nay có một người đi chung với chúng ta nữa

Cậu nháy mắt tinh nghịch. Ngay khi vừa dứt lời chẳng bao lâu, Khánh Nam lại reo lên khi một thân ảnh bước tới

– Cậu ấy tới rồi kìa

Tôi há hốc miệng, như chẳng còn tin vào đôi mắt mình nữa.

– Cậu quen Thiện Dũng?

Tôi quắc mắt sang hỏi Khánh Nam. Mọi cảm xúc đều được nhanh chóng thu về.

– Đây là bạn chung đội tuyển với tôi. Tụi tôi cũng khá thân

Cậu giới thiệu mà có chút ngạc nhiên trước thái độ của tôi. Còn Thiện Dũng thì khá ngại ngùng và ngượng ngùng. “Nhưng liên quan gì mà mời cậu ta đi”. Tôi rất muốn nói ra điều ấy nhưng nhận thấy không khí ngột ngạt đang bao trùm lên tất cả hiện giờ nên đành im lặng không thêm nói. Nhưng có lẽ cậu đọc được suy nghĩ của tôi, vẫn như mọi khi nên lên tiếng phá vỡ sự ngại ngùng của cả ba

– Thôi thì càng đông càng vui mà. Tụi mình đi thôi

Tôi đứng dậy, bước theo nhưng chẳng nói một lời. Tôi không muốn Khánh Nam mất mặt nhưng có cố gắng bao nhiêu cũng không thể nở một nụ cười. Trạng thái ấy được giữ cho đến hết buổi đi chơi, cho đến khi hình bóng Thiện Dũng bỏ đi mất hút.

– Tại sao lại mời cậu ấy? – Tôi nheo mắt nhìn cậu gay gắt tra hỏi

– Thì lâu lâu có người đi chung cho vui

– Sự thật?

– Cậu ta nhờ tôi – Khánh Nam thờ dãi thườn thượt – Cậu ta nhờ tôi mai mối cho cậu với cậu ấy

– Lại vẫn là hành động đáng khinh đó sao? – Tôi nở một nụ cười bán nguyệt đầy chán ghét

– Nhưng cậu ta thích cậu nhiều lắm. Cho nên...

– Nên cậu sẵn sàng mai mối bất chấp tôi có đồng ý hay không

Tôi phẫn uất chen ngang. Lần đầu tiên tôi lại lớn tiếng với cậu như thế. Cũng chung một câu nói với Hiền Thi, nhưng chẳng hiểu sao tôi giận cậu hơn rất nhiều, vô cùng giận. Tim tôi quặn thắt lên một phát đau điếng, có lẽ là vì giận quá. Tôi mím chặt môi, ngăn bản thân không bật ra tiếng thốn thức. Tôi cảm nhận được mắt tôi cay xè...

– Cậu nở làm vậy hay sao?

Tôi nhìn cậu, bất giác hỏi. Trong giọng nói đã ứ đầy nước mắt.

– Tôi xin lỗi. Nhưng vì đó là bạn thân của tôi

Ngay khi vừa dứt lời, đôi mắt cậu xôn xao đến lạ. Cậu đang nói dối. Lần đầu tiên tôi nhận ra cậu nói dối hay không. Lần đầu tiên tôi tự thân bằng bạc nhận ra cảm xúc thật trong lòng cậu. Nơi tim tôi cũng chút xôn xao như trong đôi mắt cậu. Nhưng tôi không muốn nói ra. Tôi biết cậu sẽ không nhận và tôi muốn giữ điều ấy bí mật cho riêng mình. Thế nên tôi lặng lẽ quay bước đi

– Ánh Nhiên!

Tôi dừng chân trước tiếng gọi của cậu. Tôi thấy rõ sự bối rối và chút hối hận trong tiếng kêu ấy.

– Cậu đừng mai mối nữa. Hãy nói với Dũng rằng tôi không thích

“Cả cậu cũng như thế, đúng không?” Tôi quay lại buông lửng câu nói ấy. Cậu nhìn tôi một lúc lâu rồi gật đầu âm ờ ra vẻ đã hiểu. Nhưng tôi bỗng chốc lại mong đó là cái gật đầu đồng tình rằng cậu cũng không muốn. Cậu vẫn hay đọc được suy nghĩ của tôi. Thế lần này liệu cậu hiểu được không, những suy nghĩ mập mờ trong tôi?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Người Cổ Vũ Thầm Lặng

“Hôm nọ sao mình lại lạ như thế nhỉ? Tính ra Khánh Nam có lỗi gì đâu?” Tôi mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng buồn bận tâm đến bài giảng. Từ sau buổi chiều hôm đó, thứ cảm giác khó chịu cứ mãi lần quần trong lòng tôi. Đôi khi nó lại nhói lên một phát đau điếng. Tôi thật không tài nào hiểu nổi bản thân đang mắc phải chứng bệnh gì. Quá bất lực, tôi một mình thử dài thườn thượt

– Sao vậy em yêu? Gặp phải chuyện buồn hả?

Hiền Thi ngồi bên cạnh quay sang thì thầm vào tai tôi. Buồn sao? Cái này có gọi là buồn không nhỉ? Không chắc chắn cũng chẳng biết phải trả lời như thế nào nên tôi đành gật đầu cho xong.

– Lại chuyện của Thiện Dũng?

Tôi lại tiếp tục gật đầu. Ngẫm ra chuyện tôi với Khánh Nam cãi nhau chiều hôm đó cũng liên quan tới Thiện Dũng nên sự suy đoán của Hiền Thi vẫn có thể xem là đúng.

– Thôi buồn làm gì. Cười lên cho tao xem. Hôm nay lớp mình thi đấu bóng đá mà mày nữ đem khuôn mặt ủ rũ đó đi cổ vũ hay sao?

Hiền Thi vừa an ủi, vừa kéo tay tôi đứng dậy để chào giáo viên ra lớp. Tôi nhún mày ngạc nhiên. Lớp thi đấu? Sao tôi chẳng biết gì cả? Trông thấy khuôn mặt đó của tôi, Hiền Thi liền lắc đầu ngao ngán và bắt đầu bài ca cần nhần quen thuộc.

– Mày nên chỉnh óc lại đi là vừa. Thông báo được một tuần rồi. Hôm ấy lớp la ó ồn ào, rần rần hết cả lên.

Tôi lơ đãng đưa mắt nhìn xung quanh và khẽ à lên một tiếng vỡ lẽ. Cả buổi sáng hôm ấy, tôi đã dành trọn vẹn hết cả năm tiết học để cố gắng hoàn thành cho xong cả núi bài tập của lớp học bồi dưỡng vào buổi chiều cùng ngày. Mà lẽ đương nhiên, đối với những người đang cố gắng tập trung tư tưởng thì thế giới xung quanh họ có bao giờ ồn ào, luôn luôn là một sự tĩnh lặng tuyệt đối

– Đi thôi Nhiên. Mình phải xuống sớm để giành chỗ tốt mà cổ vũ

Giọng của Hiền Thi lại vang lên, kéo tôi ra khỏi mớ kí ức lộn xộn trong đầu mình.

– Lớp mình... Hự... đấu với ai vậy?

Tôi hỏi Hiền Thi sau khi cả hai cố gắng chen chúc để lên được hàng ghế đầu.

– Lớp 11A4

Hiền Thi trả lời gầy gòn trong khi chỉnh đốn lại quần áo của bản thân cho ngay ngắn, phẳng phiu nhất có thể. Tôi thừa biết quần áo tôi cũng nhăn nhúm

chẳng khác gì nó. Chẳng thèm chỉnh trang lại hình ảnh lồi thối lệch thếch của bản thân hiện giờ, tôi lại ngẩn người ra. “Cái tên 11A4 sao nghe quen vậy?”

– Lớp của tên Khánh Nam đó. Tao ước đợt này lớp nó thua thảm hại

Dường như hiểu được suy nghĩ của tôi, Hiền Thi liền nhanh chóng trả lời. Trong giọng nói có chút khó chịu, ghét bỏ. Tôi đã quá quen với thái độ này của nó nên cũng đành cười trừ cho qua. Nhưng trong lòng, một cơn sóng dữ dội chợt xuất hiện, phản đối kịch liệt lời nói của Hiền Thi. Tôi tự hỏi liệu cậu có là thành viên trong đội bóng hay không? Cậu có biết hôm nay sẽ thi đấu với lớp tôi hay không? Trong phút chốc, tôi lại mong lớp cậu sẽ là người giành chiến thắng.

Tiếng trống báo hiệu sự ra sân của hai đội bóng vang lên khiến tôi giật bản mình. Đến lúc này, tôi tự cốc vào đầu mình một cú rõ đau, tự rửa bản thân điên thật rồi nên mới có những suy nghĩ như thế. Bỗng chốc, tôi cảm nhận được có ánh mắt đang theo dõi mình. Tôi liền quay sang như một hành động phản xạ. Và tôi gặp ánh mắt cậu. Tôi đứng lặng. Trong phút chốc, tôi thấy thời gian như dừng lại, không chịu trôi. Trái tim mong manh đánh thành thịch trong lồng ngực, những tưởng nó sẽ vỡ ra mất.

Tiếng trống báo hiệu một lại vang lên. Tiếng hò reo xung quanh đánh vỡ cả không gian. Mọi cầu thủ, cả Khánh Nam nhanh chóng đi vào vị trí của mình. Cậu đã thôi nhìn vào tôi từ lâu, nhưng ánh mắt của tôi lại chẳng thể rời khỏi cậu, như một ma lực cuốn hút đầy mạnh mẽ

– Nhiên! Ánh Nhiên

Tôi giật mình quay sang Hiền Thi đang rống cổ hét vào tai tôi.

– Mày bị cái gì mà gọi hồn tao ghê thế?

Tôi cắn nhặn, cổ họng để át tiếng ồn xung quanh. Hiền Thi cũng chẳng thua kém mà hét lại với hết sức lực của mình

– Tao mới hỏi mày bị gì đấy. Mày mắc chứng gì mà cứ con ngẩn con ngơ suốt từ sáng tới giờ?

– Tao bình thường

Tôi cái chày cái chổi. Bỗng một tiếng reo vang trời nổ ra, làm xôn xao cả những gốc cây làm gián đoạn cuộc cãi vã giữa tôi và Thi. Vẫn chưa kịp định hình xem chuyện gì đang xảy ra, đồng loạt xung quanh trường đã reo lên cái tên đầy quen thuộc

– Khánh Nam cố lên! Khánh Nam cố lên!

Tôi liền đảo mắt khắp sân trường để tìm hình bóng ấy. Cậu kia rồi. Cậu đang xông xáo tiến đến khung thành lớp tôi với trái bóng tròn dưới chân. Khuôn mặt Hiền Thi liền trở nên căng thẳng. Nó lăm bắm điều gì ấy trong miệng mà tôi مطم chắc rằng là mong cậu không ghi bàn. Cả tôi cũng vậy, bỗng cũng cảm thấy hồi hộp. Nhưng không thể phủ nhận rằng tôi có chút mong điều ngược lại. Càng tới gần khung thành, tiếng cổ vũ reo gọi tên cậu càng to.

– Khánh Nam vẫn tiếp tục dễ dàng vượt mặt các đối thủ. Chỉ một chút nữa thôi... Liệu cậu có ghi bàn hay không? Ồi!

Tiếng thầy bình luận viên ré lên cùng tiếng ồ ngạc nhiên của mọi người xung quanh. Một cầu thủ lớp tôi đã giành được trái banh và gạt chân cậu. Cậu cúi người, ngã nhào ra phía trước. Trong phút chốc, không gian xung quanh chợt im lặng. Còn cậu, vẫn nằm im, chẳng nhúc nhích, khuôn mặt úp hẳn trên mặt đất. Từng phút giây trôi qua là từng phút giây lòng tôi nóng như lửa đốt vì lo lắng.

– Trọng tài đã phạt một thẻ vàng vì phạm vi. Còn phần Khánh Nam liệu cậu có thể tiếp tục thi đấu hay không?

Ngay khi thầy bình luận viên dứt lời là lúc cậu được một vài thầy cô dìu đỡ dậy.

– Đã có quyết định đổi người từ đội 11A4

Cả sân trường kêu lên đầy thất vọng. Riêng tôi thì chết lặng chẳng nói nên lời. Khuôn mặt cậu bê bết máu. Máu từ mũi cứ chảy ròng ròng, dường như không có dấu hiệu ngừng lại. Bên gò má xuất hiện một vết sưng tấy lớn. Tôi chợt thấy xót xa. Có vẻ như cú gạt chân lúc nãy khá nặng bởi bây giờ cậu chẳng thể đi bình thường được nữa. Tôi cứ dõi mắt theo cậu và rồi toan cất bước chạy đến. Tôi muốn đến bên cậu, tôi muốn hỏi rằng cậu ổn hay không?

– Khánh Nam kia. Cậu ta đang đi vào phòng y tế

Hai cô nàng nữ sinh lạ hoắc lạ hươ nào đó từ phía xa chạy về phía cậu. Trong phút vô tình đã đẩy ngã tôi chúi nhủi về phía trước. Tôi mất thăng bằng hoàn toàn. Việc chụp éch lúc này chỉ còn là vấn đề thời gian. Ngay khi tôi nhắm tịt mắt lại, nghĩ rằng mình sắp tiêu thì may thay một bàn tay rắn chắc đã kịp đỡ lấy tôi. Tôi quay sang, thờ phào nhẹ nhõm

– Cảm ơn anh Quang Trí

– Không sao là tốt rồi. Cẩn thận tí.

– Mày tự nhiên biến mất tiêu làm tao lo gần chết

Hiền Thi từ đám đông chen ra, tiến tới tôi mà cắn nhặn. Nhưng tôi không có tâm trí nào để bận tâm. Tôi và cậu giờ đây đang mất đối mắt. Cậu nhìn tôi rồi tình nghịch cười. Tôi thừa hiểu cậu đã thấy cảnh xấu hổ vừa nãy. Nụ cười ấy, như một chất xúc tác mạnh mẽ càng thôi thúc tôi chạy lại phía cậu.

Nhưng xung quanh cậu hiện giờ, ngày càng ngày càng nhiều bạn nữ vây quanh. Điều ấy khiến tôi chùng bước. Tôi chỉ biết đứng đấy nhìn cậu. Và cậu dường như cũng thế. Là do tôi tưởng tượng hay sự thật rằng cậu đang cố tình chậm bước chân để đợi tôi

– Mà nhìn ai thế? – Hiền Thi hỏi với chút bực bội trong giọng nói vì bị tôi làm ngờ

– Đâu... Đâu có ai

Tôi bối rối quay lại nhìn nó. Nhưng đã quá trễ để nó không nhận ra người đó. Ngay lập tức, chẳng nằm ngoài dự đoán, nó liền đâm quạu

– Mà tính chạy lại Khánh Nam hả?

Tôi im lặng chẳng đáp

– Sao mà lại nói thế? Nếu có thì Nhiên đã chạy lại này giờ rồi

Trước tình hình căng thẳng, Quang Trí liền đỡ lời giúp tôi chống chế. Tuy nhiên chúng cũng chẳng giúp được gì nhiều.

– Chắc chắn là nó lo cho hán ta. Mà mở mắt nhìn cho rõ xung quanh cậu ta là bao nhiêu cô gái kia.

Câu nói ấy, một con dao sắc nhọn, đâm vào tim tôi một nhát đau điếng người

– Tự nhiên nói đến điều đó làm gì?

Tôi nhăn mặt khó chịu. Tôi không hiểu vì sao tôi ghét Hiền Thi nhắc đến điều ấy. Tôi không muốn nghe. Hiền Thi nhìn tôi chằm chằm một hồi lâu và rồi lên tiếng với đầy vẻ nghi ngờ

– Ánh Nhiên! Có phải mà thích cậu ta rồi phải không

– Cái gì?

Đến lúc này cả Quang Trí cũng kêu lên đầy kinh ngạc.

– Ánh Nhiên! Có phải không? Mà thích Lương Khánh Nam rồi đúng không?

Tôi đứng chết lặng. Bàng hoàng, ngỡ ngàng vây quanh lấy tôi. Tôi thích Khánh Nam? Lo lắng khi cậu bị thương, xót xa khi thấy cậu buồn, luôn mong chờ những buổi hẹn với cậu, đau lòng khi cậu mai mối tôi với người khác. Tất cả những thứ ấy, những thứ đã hỗn loạn xảy ra trong tim tôi đều chỉ để chứng tỏ một điều rằng tôi thích cậu rồi ư?

Bất giác, tôi lại đảo mắt tìm kiếm hình bóng của cậu. Cậu đang khó khăn đi về phòng y tế với nhiều nữ sinh vây quanh. Cậu đã thôi không nhìn về tôi nữa. Trên khuôn mặt cậu, tôi thoáng thấy chút thất vọng. Hay là do cậu đang cảm thấy những vết thương đang nhức nhối.

– Tao... Tao... thật sự không biết.

Miệng thì nói không biết nhưng lòng tôi lại chắc chắn hơn bảy phần và điềm nhiên chấp nhận sự thật đó. Nhưng bên cạnh cảm xúc vui sướng lạ lẫm trong tim, một niềm lo sợ lại le lói.

– Nếu như... tao thật sự thích cậu ta... Có phải tao quá ngốc đúng không?

Tôi băng quơ hỏi, hỏi Thi, hỏi anh Trí, chẳng hỏi với ai hay... đang hỏi với chính mình

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Gặp Gỡ – Sao Mà Gian Nan!

– Bắt đầu từ ngày mai, mày phải luôn đi theo tao. Cấm lân la tới chỗ Khánh Nam

Chống hông trước mặt tôi, cái mặt Hiền Thi cứ nghênh nghênh lên ra vẻ chị lớn mà dạn dỏ.

– O hay. Mà đang cầm tù tao á hả?

Tôi nhún mày nhìn nó phản đối. Từ cái hôm thi đầu, khi nó, và cả tôi, nhận ra tôi thích Khánh Nam, nó liền trở nên khắt khe hơn hẳn. Trông thái độ của nó, tôi thừa hiểu nó phản đối cậu kịch liệt, quyết dập tắt lửa tình trong tôi càng sớm càng tốt.

– Tao biết là mày sợ tao sẽ gặp nhiều lời bàn tán khi tao cứ dà thân thiết với Khánh Nam. Nhưng dù là sợ thì mày cũng đâu cần tỏ vẻ ghét cay ghét đắng đến tận xương tủy như thế

Vấn câu hỏi ấy, tôi không tài nào hiểu được lý do Hiền Thi căm ghét Khánh Nam nhiều đến như vậy. Con bé ấy xưa nay rất chính chắn, sao lại có chuyện...

– Tao thích thì tao ghét vậy đó. Giờ có nghe không?

– Lý do chính đáng thì tao nghe

Tôi nhìn nó đầy thách thức khiến nó điên tiết hết cả lên.

– Không! Nói chung là tao căm, tao căm. Mày phải nghe lời tao, không là tao giận mày luôn.

Tôi nhún vai, lơ đãng nhìn đi nơi khác, không mấy bận tâm Hiền Thi nữa. Trước sự kiểm soát ngăn cản của nó, chẳng hiểu sao tôi không dứt khoát được, cứ dằng dặc mập mờ, không phản đối kịch liệt nhưng cũng không chấp nhận hoàn toàn. Có lẽ vì điều ấy giống như tình cảm đặc biệt mà tôi đang dành cho Khánh Nam. Thân thiết với cậu, tôi rất muốn, đôi khi tôi còn mơ mộng những ngày tôi và cậu quen nhau. Nhưng tôi cứ ngập ngừng không dám bước. Có một nỗi sợ, nhỏ thôi, nhưng cứ âm ỉ trong lòng tôi mãi. Tôi suy nghĩ rất nhiều đó là nỗi sợ gì. Bị nhiều người soi mói, bàn tán, nghĩ thì thấy hơi phiền nhưng lâu nay tôi cũng phải chịu như thế, không mấy lo. Có thêm một vài cô nàng ganh ghét, sẽ gây nhiều rắc rối cho tôi, ừ thì hơi đáng sợ nhưng tôi có Hiền Thi và Quang Trí chống đỡ và giải quyết giúp tôi rồi. Nghĩ mãi tôi cũng chẳng biết bản thân sợ điều gì hơn. Thế nên tôi đành thờ dài thườn thượt và biện bạch rằng do Hiền Thi nói xấu Khánh Nam quá nhiều trước mặt tôi mới khiến tôi e dè trước việc thích cậu

– Ê! Ê! Biết hôm nay có sao đỏ trực hành lang mới không? Là Khánh Nam 12A4 đó. Nghe nói là sẽ trực hàng ngày luôn

Một cô nàng chung lớp chẳng biết từ đâu chạy đến bên bàn tôi tíu tít bắt chuyện. Cái giọng lạnh lạnh, tíu tít hơn hờ kia bắt tôi phải quay sang nghe cô nàng nói. Cũng may để Hiền Thi dừng một lúc bài ca cần nhàn của nó.

Ngay khi cô nàng vừa dứt lời, không kịp được lòng, tôi liền tỏ đôi chút ngạc nhiên. Ngoài mặt như thế nhưng trong lòng thì đầy sừng sốt

– Là thật?

– Đương nhiên. Chắc như đinh đóng cột. Sốc ha? Ngay cả cậu còn ngạc nhiên huống hồ chi người khác

Cô nàng lại cười híp mắt, nhưng giờ tôi lại chẳng bận tâm mấy lời của cô nàng. Trong vô thức, tôi đã chìm đắm trong nỗi hân hoan là lạ của mình. Tôi bỗng nghĩ liệu cậu sẽ thấy tôi chứ? Liệu cậu có buông lời chào hay không? Liệu cậu sẽ cười khi thấy tôi chứ? Tôi tượng tượng rất nhiều và chột nheo miệng cười.

– Ánh Nhiên cười. Có chuyện gì mà cậu cười vậy. Tôi nói gì ngộ sao

Cô nàng kia chột sừng sốt hét lên làm tôi giật bắn mình. Lúc này tôi mới phát hiện mình vẫn còn đang trò chuyện với cô nàng. Và tôi đã làm một việc hết sức lạ lùng, cười một mình

– Ừ chứ còn gì nữa. Chuyện thằng Khánh Nam ấy làm sao đỏ hay không thì có liên quan gì tụi này. Nó có ảnh hưởng gì tới chúng ta đâu.

Sau một lúc lâu im lặng, cuối cùng Hiền Thi cũng lên tiếng nói đỡ giúp tôi.

– Có chứ. Tôi báo cho mấy cậu biết để mấy cậu chuẩn bị mà ngắm cậu ta cho nhiều

Cô nàng trề môi tỏ vẻ căm ghét vì bị xúc phạm

– Nhưng tụi này không thích mấy anh chàng đẹp trai đa tình đó. Cậu nên đi báo cho người khác thì hơn.

Ngay khi Hiền Thi vừa dứt lời, cô nàng liền ngững nguẩy bỏ đi. Tôi thì vẫn im lặng, ái ngại nhìn cô bạn thân. Nó đang trừng mắt nhìn tôi đầy giận dữ. Tôi chắc hẳn nó đã biết lý do vì sao tôi cười... Dường như câu chuyện xen ngang của cô nàng kia không những làm dịu đi cơn nóng trong Hiền Thi mà còn khiến tình hình tôi tệ thêm. Một buổi học đầy ngột ngạt

.

.

.

– Mày đi sát bên tao. Nhớ đi nhanh bước lên nghe chưa. Cầm quay đầu nhìn xung quanh mà ngắm Khánh Nam

Tiếng chuông vừa báo tiết học buổi sáng chấm dứt, Hiền Thi liền nắm cổ tay tôi lôi vào hàng, giữ khư khư như mẹ trông trẻ. Tôi nào nề gật đầu làm

theo, cố giấu nhem nỗi ngóng trông đang trào dâng trong lòng mình.

Nhưng có lẽ ngay cả ông trời cũng đang chơi khăm Hiền Thi. Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, hôm nay hàng lớp tôi lại kẹt cứng, không thể di chuyển được nữa, buộc phải đứng một lúc lâu. Và chỗ tôi đang đứng lại ngay kế bên nơi Khánh Nam đang trực nhật. Nói đơn giản rằng cậu đang đứng kế tôi. Chẳng biết nên cười hay nên khóc, trước tình hình đó, Hiền Thi cứ nghênh mặt lườm nguýt cậu đủ kiểu. Còn cậu, không biết có nhận thấy thái độ khiêu khích của nó hay không mà cứ nhìn chằm chằm vào tôi. Tôi khẽ ngược nhìn, ngay lập tức, cậu nở nụ cười và Hiền Thi thì nhanh chóng bấu véo tay tôi. Mắt tôi liền sụp xuống chẳng dám nhìn nữa. Phía sau tôi nghe tiếng rì rì bởi vài cô nàng cùng tiếng cười khúc khích

– Cậu ấy cười kìa, có khi nào nhìn tui mình cười không?

“Ào tương. Cậu ấy nhìn tôi đấy” Con quái vật trong lòng bỗng nhiên trời dấy mạnh mẽ gào thét, quấy đập lung tung. Tôi bỗng chốc muốn quay xuống đồng đặc với những cô nàng kia rằng là cậu ấy nhìn tôi và cười với tôi. Tôi bỗng chốc muốn ngược mặt nhìn cậu và cười đáp lại thật tươi và chúng tôi sẽ trò chuyện cho bỏ ghét những cô nàng ấy. Nhưng chào ôi! Sao tôi lại chẳng dám. Tôi cứ thấy ngượng ngùng sao ấy. Hay là do tôi sợ Hiền Thi nhỉ?

– Này! Tính phốt lờ tôi luôn hả?

Một giọng nói quen thuộc vang lên cùng cú vỗ nhẹ vào vai tôi. Tôi suýt nữa là nhảy căng lên la hét, tôi cảm thấy thế. Cậu đã bắt chuyện với tôi, trước đám đông cậu chủ động bắt chuyện với tôi. “Cho bớt mơ mộng nhé mấy nàng”. Một suy nghĩ chanh chua chọt loé lên trong đầu. Đến lúc này tôi không thể nào kìm nén mà một lần nữa thoáng nở nụ cười và tự tin ngược nhìn cậu

– Tôi...

Nhưng vừa mở lời, Hiền Thi lại lôi tay tôi kéo đi ngay khi dây hàng bắt đầu di chuyển. Tôi dường như đã không còn quan tâm đến nó nữa vì tôi và cậu, cả hai đang nhìn nhau. Ngay giây phút mắt chạm mắt với cậu, tôi... đã không thể ngăn cản bản thân dừng nhìn vào nó nữa. Cậu một lần nữa lại nở nụ cười. Lần này, cố hết sức lực mình, tôi cười tươi đáp trả và nhanh chóng quay đi để che dấu vẻ ngượng ngùng của mình. Tim tôi đang đập rộn ràng trong lồng ngực, như muốn vỡ tung ra

– Mày chẳng nghe lời tao gì cả. Cười chào nữa ha?

Hiền Thi bực dọc xói xĩa tôi khi cả hai đã xuống sân trường. Bây giờ cả mặt tôi, nó cũng không thèm nhìn

– Này – Tôi lay vai nó – Tao đâu có ý. Người ta cười chẳng lẽ tao lại không đáp thì kì lắm – và biện bạch lý do

– Thường ngày với những người khác mày cũng thế thôi. Sao mày không cảm thấy ái ngại như thế trước Thiện Dững kìa

– Tự nhiên nhắc đến tên ấy làm gì? – Tôi nhăn mặt ra chiều khó chịu khi anh chàng béo múp múp kia xuất hiện trong cuộc trò chuyện của chúng tôi

– Để cho mày thấy mày đang thay đổi như thế nào trong cách hành xử của mình

Điều Hiền Thi nói chẳng lẽ tôi lại không nhận ra. Không. Tất cả tôi đều thấy.

– Nhưng biết làm sao khi tao không thể kìm được lòng mình.

Tôi thờ dài thườn thượt thú nhận. Hiền Thi, đến lúc này quay sang nhìn tôi bằng con mắt bất lực và đôi chút buồn rầu

– Tao biết là khó nhưng mày không thể quen Khánh Nam. Hắn không phải là người tốt

– Chỉ vì cậu ta có nhiều người theo đuổi nên mày nói cậu ta không tốt thì hơi phiến diện đấy

– Không phải chỉ vì chuyện đó.

– Chứ còn chuyện nào nữa. Nói tao nghe xem. Nếu đúng tao sẽ... không thích Lương Khánh Nam nữa

Trước sự quyết liệt của tôi, Hiền Thi trở nên lúng túng thấy rõ. Điều đó càng thêm chắc chắn sự hoài nghi trong tôi là đúng, nó đang giấu tôi chuyện gì đó liên quan đến cậu. Trong phút chốc, tôi trở nên hồi hộp đến lạ. Hơi thở bắt đầu mạnh và dồn dập. Dường như một điếm báo không tốt đang len lỏi trong lòng tôi

– Hiền Thi, nói đi. Còn chuyện gì?

– Cậu ấy...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Người Ta Yêu Chỉ Vì Yêu Đâu Cần Gì Lý Do

- Cậu ấy như thế nào?

Tôi sốt ruột hồi thúc trước sự ngập ngừng của Hiền Thi. Nghi ngờ, tò mò, tất cả khiến lòng tôi nóng như lửa đốt.

- Cậu ấy... Cậu ấy... Nói chung cậu ấy từng làm việc xấu

- Đó là việc gì mới được. Mà đang giấu tao chuyện gì?

- Không có gì cả. Tao chỉ biết cậu ta từng làm chuyện xấu thôi

Vẫn trạng thái úp úp mở mở, Hiền Thi giậm chân ỳnh ạch bước ra cổng trường. Cái con bé này, chắc tôi tức chết vì nó mất

- Mà đi đâu thế, vào ăn trưa chứ?

Tôi gọi nó lại với giọng vẫn xen chút cáu tiết. Nó quay sang nhìn tôi, cũng khó chịu chẳng kém

- Bà nội dọn đến nhà tao ở, muốn cả nhà ăn trưa cùng nhau nên từ giờ tao không ở lại nữa

Chẳng để tôi kịp phản ứng gì, nó lại quay lưng bỏ đi một mạch. Đã giận nay còn giận hơn, từ bao giờ chuyện gì nó cũng giấu tôi như thế. Lý do nó ghét Nam, tôi có thuyết phục ra sao nó cũng chẳng thèm nói. Bây giờ ngay cả việc nó không ngủ trưa ở lại cũng giấu luôn. Tưởng đến phút cuối báo lại một câu như thế rồi bỏ đi là được sao? Tôi không thèm vào nhà ăn vì sợ bản thân sẽ thực sự bốc hỏa bởi cái nóng trong ấy. Thế nên tôi đành mua một suất cơm nhỏ rồi đến ghế đá nơi gốc cây đàn đẩy ngồi. Nhìn hộp cơm, tôi chẳng thể ăn được một hạt. Cổ họng cứ ứ nghẹn nổi uất ức mà chẳng hiểu vì sao. Múc được bao nhiêu hạt cơm tôi lại bỏ xuống bấy nhiêu hạt.

- Thi ơi là Thi

Tôi hậm hực kêu lên, buông luôn hộp cơm sang bên cạnh mà úp mặt vào hai bàn tay của mình. Bỗng tôi cảm nhận được, bên cạnh tôi có người vừa ngồi. "Cái hộp cơm của mình" Tôi hốt hoảng nghĩ mà ngược mặt quay sang. Khánh Nam. Tôi tròn tròn mắt nhìn cậu đầy sùng sốt. Trong lồng ngực, con tim đã bắt đầu đập loạn xạ. Thế mà cậu, vẫn chẳng biết điều. Cậu cười, một nụ cười khiến tôi ngất ngây

- Sao không lo ăn mà la hét ai tùm lum thế?

- Đâu... Đâu có ai đâu

Tôi lúng túng giật hộp cơm của mình từ tay cậu và nhanh chóng lấp đầy cơm vào họng mình. Tôi đang làm điều mất mặt gì thế? Cậu lại cười kìa. Lần này chắc chắn là cậu cười nhạo tôi rồi.

- Không lẽ tôi lại nghe nhầm ta. Cơ mà... tự nhiên ngồi một mình ở đây? Không buồn sao?

- Tại có ai ngồi chung đâu?

Tôi ngóng nghịu ịu xù đáp trả. Thật khó khăn khi phải trả lời mà trong miệng lại đầy đồ ăn. Hình tượng này sao xấu xí đến thế! Tôi tự rủa bản thân sao không chui vào một hốc nào đó cho lành. Nhưng có lẽ cậu vẫn không quan tâm mấy nên tiếp tục sự nghiệp hỏi han của cậu

- Ngày thường thấy cậu hay đi chung với cô bạn tròn tròn nào đó mà. Hôm nay bạn ấy đâu? Khi nãy còn thấy đi chung với cậu

Cổ nuốt hết miếng cơm khi nãy, mãi một lúc tôi mới có thể trả lời. Tôi thề sẽ không bao giờ chơi đại như thế nữa

- Bắt đầu từ hôm nay, cậu ấy không ngủ lại trưa nữa. Còn có mình tôi à

- Thế bắt đầu từ trưa mai, tôi ra đây ngồi ăn chung với cậu nhé!

- Há?

Tôi lại tiếp tục sùng sốt. Từ bao giờ, Ánh Nhiên tôi không thể che giấu cảm xúc thật sự của bản thân trước mặt cậu như thế. Và từ bao giờ, tôi và cậu trở nên thân thiết như thế

- Không được há?

Lần này, tôi lại phải cố nuốt con quái vật đang gào thét dữ dội trong lòng mình. Nó đang cố ép tôi gạt đầu đồng ý.

- Tùy cậu thôi. Tôi không quan tâm, sao cũng được

Tôi trả lời bằng tất cả sự nỗ lực của bản thân. Đấy! Đấy! Con quái vật trong lòng lại quấy đập phản đối. Bí mật nhéo vào đùi mình, tôi cố trấn tĩnh cái cơ thể hư đốn đang ngày càng nóng hừng hực. "Nhiên à! Giữ giá cho bản thân xù đi! " Tôi thầm nhủ.

- Muốn thì nói đại đi. Bày đặt tỏ vẻ thờ ơ nữa

Cậu nhũm mày nhìn tôi. Trong khi tôi lại quắc mắt đầy vẻ giận dữ. Tôi chột dạ. Cậu... lại đoán được suy nghĩ của tôi.

- Đang khó chịu đấy.

- Chuyện gì. Kể nghe xem

Tôi lắc đầu không chịu nói. Sao tôi có thể mở lời rằng tôi và Thi cãi nhau vì cậu. Sao tôi có thể mở lời Hiền Thi bảo cậu là người xấu. Sao tôi có thể mở lời hỏi cậu có thật như thế không

- Liên quan tới tôi?

Cậu hơi nhướn người về phía tôi, dường như nhất quyết bắt tôi phải kể.

- Cậu... Cậu có bao giờ làm việc gì xấu không?

Tôi đành hỏi, câu hỏi đang dần vật lòng tôi từ nãy đến giờ. Không gian im lặng chợt bao trùm. Cậu ngó người nhìn tôi trân trân

- Sao vậy? Có không?

- Thế cậu nghĩ tôi có không?

Lần này cậu lại đẩy thế khó xử về phía tôi

- Tôi...- Cậu không tin tưởng tôi

Cậu nói mà đôi mắt hiện rõ sự thất vọng và xen chút buồn. Ánh mắt ấy... tôi không muốn nó hiện hữu trên đôi mắt cậu.

- Tôi... không có ý đó - Tôi hấp tấp phân bua

- Có phải do cô bạn kia nói với cậu đúng không?

Khuôn mặt Khánh Nam bỗng trở nên nghiêm túc lạ thường. Nó khiến tôi có chút sợ sệt. Tôi thừa biết, ngay lúc này, tôi dù muốn cũng không có khả năng qua mặt được cậu. Thế nên tôi đành cắn răng thừa nhận. Cậu lại trầm ngâm suy tư...

- Ăn xong chưa? Lên phòng ngủ thôi

Bất chợt, cậu đứng phắt dậy, dù giọng nói vẫn bình thường như đôi mắt cậu đã khác. Cậu đang cố tình lái sang chuyện khác. "Cậu sẽ không giận tôi chứ? Cậu sẽ không ghét Hiền Thi chứ?". Tôi nhìn cậu lo lắng nghĩ.

Xách chiếc cặp của tôi lên vai cậu, cậu nhìn đi nơi khác mà khẽ nói

- Cậu đừng bận tâm chuyện đó. Tôi không làm việc gì xấu cả. Tôi cũng không giận cô bạn kia đâu. Tất cả đều là hiểu lầm

- Hiểu lầm. Rốt cuộc là chuyện gì?

Tôi khó hiểu lên tiếng. Hình như ngay cả cậu cũng biết đến chuyện đấy. Cậu và Thi, cả hai đang giấu tôi chuyện gì?

- Chẳng có gì cả. Giờ lên ngủ thôi

- Không lên. Nói rõ đi.

- Vậy tôi xách cặp cậu lên trước. Mắt cậu thì đừng khóc nha.

Khánh Nam nháy mắt tinh nghịch rồi quay lưng bỏ đi một nước. Thở dài bất lực, tôi đành im lặng không hỏi nữa. Tôi hiểu cậu không muốn nói.

Xua đi những rối bời trong lòng, mãi một lúc sau tôi mới bắt đầu cảm thấy ái ngại việc cậu đang xách hộ cặp của tôi. "Trông cứ như cả hai đang quen nhau ấy" Tôi bắt giác nghĩ mà cơ thể chợt nóng lên phùng phùng. Tôi khẽ bước chậm lại, lùi về phía sau để ngắm cậu kĩ hơn. Không thể chối, lòng tôi tràn ngập niềm vui sướng dù tôi biết rõ sự thật không phải vậy. Có thể là do cậu tốt bụng mà thôi hay cũng có thể đối với đứa bạn là con gái nào, cậu cũng như vậy.

- Tạm biệt nhé!

Cậu nháy mắt, cười tạm biệt với tôi khi đã đến nên. Tôi không thể kìm lòng mà không cười đáp lại. Vừa quay gót, định bước đi đã thấy Quang Trí ngay sau lưng nhìn tôi chằm chằm

- Ôi! Anh à! Người hù người chết như chơi đấy!

Tôi hốt hoảng hét lên. Ba hồn bảy phách suýt mất bay đi mất dạng như một kẻ đang làm việc xấu bỗng chốc bị đưa ra ánh sáng.

- Ái chà! Anh thấy hết rồi

- Có... Có gì mà anh thấy chứ?

Tôi xoay lưng về phía anh cốt để che đi sự ngượng ngùng của mình.

- "Tạm biệt nhé!", xách cặp giùm luôn. Ghê quá!

- Em giận anh bây giờ

Tôi lườm nguýt anh, ngừng nguẩy bỏ đi nơi khác. Nhưng tôi đi cũng có bao xa, nhất là nơi cuối hành lang vì đó là phòng ngủ của lớp cậu.

- Thôi mà! Anh chọc tí thôi. Nhìn em với Nam như thế chắc có cơ hội ha? Em cũng thích nó mà

Nói đến đây, lòng tôi liền chùng xuống. Chuyện khi nãy lại ngập tràn trong tâm trí tôi mà ưu phiền.

- Em không biết nữa - Tôi thú nhận

- Ý em là sao?

- Hiền Thi tỏ vẻ ghét Khánh Nam nhiều lắm. Nó bảo cậu từng làm việc xấu. Em đã hỏi cậu luôn nhưng cả hai không ai trả lời em cả. Giấu nhem...

Tôi nhăn mặt, bất lực hoàn toàn. Thế mà anh lại cười. Ô hay! Sao anh lại cười như thế! Chẳng nhẽ ngay cả anh cũng biết chuyện gì đang xảy ra hay sao? Tôi cau!

- Em không thích đùa.

- Anh không đùa. Anh chỉ thấy em nhạy cảm quá thôi. Nhạy cảm đến ngốc nghếch

- Ý anh là sao?

- Em có thích Khánh Nam không? Trả lời thật lòng

Quang Trí bỗng chốc trở nên nghiêm túc chẳng giống với ngày thường. Tôi liền gật đầu không suy nghĩ, xuôi theo trái tim tôi hồi thúc. Tôi cảm nhận được, tôi...ngày một thích cậu nhiều hơn

- Thế thì em đừng bận tâm chuyện gì khác. Người ta thích một người đâu phải vì người đó tốt hay xấu, giỏi hay dở. Thích là thích, đâu cần gì lý do. Em mãi đắn đo vì một chuyện mập mờ nào đó, liệu em có thật sự vui vẻ khi ở bên cậu ta? Mà anh... không hề muốn thấy em buồn

- Quang Trí...

Tôi cảm động đến rung rung nước mắt. Những lời anh nói, không phải tôi chưa từng nghĩ. Nhưng có lẽ do con người ta thường tin vào lời người ngoài hơn là chính mình. Nhìn xuống nơi sân trường vắng vẻ, những tia nắng ban trưa nhấp nháy vui đùa qua từng kẽ lá. Bất giác, tôi thấy lòng mình lại bình yên và một niềm vui len lỏi đâu đây. Tôi cười, một nụ cười e thẹn của cô gái mới lớn

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Đội Văn Nghệ

Và sau ngày hôm ấy, tôi và Hiền Thi bắt đầu bước vào giai đoạn chiến tranh lạnh. Cái không khí ngột ngạt ấy tôi thề chỉ muốn đập vỡ nó ra từng mảnh vụn rồi nuốt hết vào trong dạ dày. Thử hỏi có lạ đời không? Chúng tôi cãi nhau vì một người ngoài? Mà quan trọng tôi không hề hiểu được nó đang giận điều gì? Vì tôi vẫn cố chấp duy trì mối quan hệ với Khánh Nam hay sao? Và đáng nhẽ người giận phải là tôi, người bị cả Thi và Nam giấu diếm điều gì đó thì ngay lúc này Hiền Thi lại quay ngược giận hờn với tôi, còn chẳng thèm hé răng nửa lời nói chuyện nữa. Câu nói duy nhất mà nó thốt ra suốt cả buổi học sáng hôm nay là "Mày phải đi kể tao" đồng thời kéo áo tôi xềnh xệch không chịu buông. Lập dị! Nó thành kẻ lập dị mất rồi. Có ai đang giận dữ mà

như nó không chứ? Nó xoay tời như chong chóng, chẳng biết làm sao cho phải

Hậu quả là suốt buổi chiều ngày hôm nay, tôi chẳng còn tâm trí nào mà học bồi dưỡng được cho cam. Ngồi trong lớp mà lòng dạ cứ nặng trĩu như đeo phải cả tấn tạ trên người. Thờ dài nãy nê, tôi lê bước xuống sân trường, khi tiếng chuông ra chơi đã điểm. Trên đường đi đến chỗ hẹn với Khánh Nam, tôi chỉ mong sao cậu đừng nhận ra sự bất thường trong tôi rồi nghi ngờ hỏi thăm lung tung. Mọi quan hệ giữa cậu và Thi đã tẻ tẽ lắm rồi.

– Cậu có phải là Ánh Nhiên 11A11 đúng không?

Bỗng một chàng trai lạ hoắc lạ hươ chẳng biết từ đâu chắn ngang mặt tôi. Tôi giật nảy mình, suýt thì ba hồn bảy vía bay mất dạng. Người ta đang đắm chiêu suy nghĩ. Người hù người kiêu này có khi mất mạng như chơi chứ ừ đùa.

– Ừ! Cậu là ai?– Tôi điềm đạm trả lời sau khi đã lấy lại bình tĩnh

– Minh là Kiều Quân. Đội trưởng đội văn nghệ trường mình. Rất vui được làm quen với cậu

“Kiều Quân?” Tôi nhú mày suy nghĩ. Tên cậu ta khá quen. Hình như cô phụ trách đã vài lần đề cập đến tên cậu trong những chương trình trước đây của trường khi tôi đảm nhận vai trò MC. Đối với ấn tượng của tôi thì cậu ta khá thiếu trách nhiệm. Đơn giản thôi, vì lần nào cậu ta cũng chẳng xuất hiện, chỉ thấy người trong nhóm văn nghệ biểu diễn. Còn cậu ta thì...biệt tằm biệt tích ở đâu đó cũng chẳng biết với lý do “bận”. Ôi cái lý do muôn thuở của những kẻ lười biếng.

– Tôi nhớ ra cậu rồi. Cậu đến gặp tôi có chuyện gì?

– À! Tôi muốn dẫn cậu đến một nơi

– Hờ? Đi đâu? Tôi đã có hẹn với người khác rồi

Mặc cho tôi ra sức phản đối ở đằng sau, người con trai mang tên Kiều Quân kia vẫn nhất nhát lôi tôi một mạch. Sao dạo gần đây tôi cứ bắt gặp những con người kì lạ nhỉ? Hay do Sài Gòn đang dần chuyển sang mùa mưa, thời tiết lạnh ướp đông não họ hết rồi? Tưởng đi đâu xa xôi, hóa ra cậu ta dẫn tôi lên căn phòng trống duy nhất của trường. Nói là căn phòng trống thôi chứ ở đây còn đông vui hơn cả một lớp học bình thường. Vì vô hình nó đã trở thành nơi tụ họp của những con người ham mê văn nghệ. Căn phòng ấy nằm ở gần bãi đỗ xe của trường. Phía trước còn có cả khoảng sân nhỏ trồng đầy rau xanh của mấy em lớp mười làm thực hành. Trông khá lãng mạn ra phết. Chỉ vừa đặt chân trước cửa phòng, tôi đã nghe tiếng nhạc văng vẳng đằng trong. Tôi nghe được có tiếng piano, có tiếng trống Cajon, có tiếng guitar và cả tiếng con tim tôi đập lên rộn ràng.

– Cậu vào đi

Thế là tôi bước vào theo lời mời của Kiều Quân. Đây là căn phòng không lớn lắm nhưng sao tôi lại có cảm giác thân thuộc và ấm áp đến lạ. Trong phòng hiện giờ có tất cả bốn người, và họ đều đang nhìn tôi cười thân thiện. Ngồi trên chiếc đàn piano đen tuyền là một cô nàng nhỏ con với mái tóc xù khiến khuôn mặt cô đã choắt lại còn choắt hơn. Trông cô ta thật ngầu. Cô ấy theo phong cách tomboy. Tôi nhìn ngang nhìn dọc, nhìn xuôi nhìn ngược cũng chẳng thể kiếm nổi một nét nữ tính nào trong cô. Bên cạnh cô ta là một người con gái khác – một con người khiến tôi bị sốc nặng trong ánh mắt đầu tiên. Cậu ấy thấp người nhưng phúng phính và có một giọng hét thật...’vĩ đại’. Mãi một lúc tôi mới biết cậu ta đang rầy cô bạn tóc xù vì đánh sai nốt. Cái giọng chanh chua đúng chất những bà vợ “sư từ hà đông” trong truyền thuyết. Và hình như cô ta là...người yêu của Kiều Quân... Họ đang ôm nhau trước mặt tôi...

– Sao hôm nay anh tới trễ thế?

– Anh có công việc mà

Kiều Quân âu yếm nheo mắt cô nàng “hà đông” kia. Ánh Nhiên tôi là người ngoài và tôi đang đứng trong phòng đấy. Họ cứ như ở chốn không người. Nhìn cảnh mùi nân kia mà bỗng chốc tôi rừng mình, vội quay mặt tránh đi nơi khác. Một thoáng tôi chột nghĩ đến mình khi cũng có bạn trai. Eo ôi! Ngay cả tưởng tượng tôi cũng chẳng tài nào chịu nổi.

– Là Ánh Nhiên. Rất vui được làm quen với cậu

Anh chàng ngồi trên cái trống Cajon chủ động mở lời chào tôi. Như một phao cứu sinh, tôi liền thân thiện chào đáp lễ, lấy cái cớ để phớt lờ cặp đôi phía sau mình.

– Xin chào... Bạn là...

– Mình tên Vũ lớp 11A8, cùng lớp với tên A Kha này nè...

– A Kha?

Người tôi hoàn toàn đóng băng trước con người đang ngồi bên cây đàn guitar. Tôi đã quên khuấy đi mất việc hấn cũng ở trong đội văn nghệ. Tôi cứ đứng ngây ra đó, chẳng biết phải ứng xử ra sao. Làm ngơ hấn?Tôi thấy hơi tuyệt tình và nếu hấn vạch trần việc chúng tôi quen biết nhau thì thật mất mặt. Chào hấn? Càng không thể nào... Tôi không vượt qua được định kiến của bản thân về hấn. Một định kiến chẳng tốt đẹp gì cho cam. Tôi thấy được hấn cũng hơi bất ngờ trước sự hiện diện của tôi. Vì sự thật hấn đang tròn mắt nhìn tôi mà không thốt được lời nào.

Và dường như cậu bạn Vũ đã nhận ra sự bất thường trên khuôn mặt của hấn. Thế nên cậu rướn người vỗ vào lưng hấn đánh thụp rồi cười cười

– Sao thế ông? Bộ hai người quen nhau à

Hắn khẽ gạt đầu đầy sượng sùng.

– Lâu... Lâu rồi không gặp

Hắn mở lời chào một cách khó nhọc. Từng tiếng từng tiếng một thoát khỏi đôi môi hắn đầy khó khăn mà chẳng thể tròn vành rõ chữ. Khuôn mặt hắn đã có chút ửng hồng. Hắn lại khiến tôi khá ngạc nhiên. “Hắn đang ngại ư?”. Tôi khó hiểu thầm nghĩ.

– Ủ! Lâu rồi không gặp.

Tôi gạt đầu tỏ ý đồng tình một cách đầy thờ ơ. Không thể phủ nhận trông khuôn mặt ấy của hắn, tôi lại há hê khôn cùng. Mặc dù khi nhớ lại kỉ niệm đáng sợ kia, tim tôi vẫn còn đập thình thịch trong lồng ngực.

– Ánh Nhiên này! Để tôi giới thiệu với cậu những người còn lại. – Kiều Quân đến tận bây giờ mới lên tiếng sau khi đã luyến tiếc buông cô bạn gái bé nhỏ của cậu ra khỏi lòng mình- Đây là Phi Khanh, biết đánh đàn piano

Cô bạn tóc xù vẫy tay chào tôi đầy thân thiện. Tôi liền cúi đầu chào đáp lễ.

– Còn đây là Minh Phụng, cũng giống như bạn kia.

– Và đồng thời là bạn gái cậu ta

Cậu bạn ngồi trên trống Cajon lên tiếng reu reu khiến cả hai đỏ mặt. Ô hay cũng ngộ! Họ ôm nhau giữa chốn đông người thì thân nhiên, ung dung và tự nhiên thế mà có người chọc lại ngại. Tôi lắc đầu chịu thua. Tôi có cảm giác rằng, những con người trong căn phòng này chẳng có vẻ gì là bình thường cho lắm

– Vũ không cần giới thiệu tôi cũng thấy mà. Cái quan trọng, cậu, Kiều Quân đưa tôi đến đây làm gì?

Vâng, đến tận giây phút này tôi cũng không hề biết được lý do vì sao phải đứng đây làm gì. Trong khi Khánh Nam đang mơn mõi chờ tôi ở chỗ hẹn. Thật có lỗi với cậu. Tôi sợ cậu giận tôi mất.

– Chúng tôi có bất đồng với người hát chính nên cậu ấy đã rời nhóm. Chúng tôi muốn mời cậu gia nhập

Tôi tròn mắt ngạc nhiên. Tôi được mời vào đội văn nghệ ư? Tôi dường như đã không còn nghe được những lời sau đó của Kiều Quân. Tôi đang sốc.

– Nhưng... Làm sao các cậu biết tôi?

– Nghe hát hoài chứ gì – Cô bạn tóc xù Phi Khanh nhún vai lên tiếng như đây là điều không mấy bất ngờ, thậm chí là rất rõ

– Ở đâu?- Tôi gần như sững sốt. Không lẽ các cậu ấy đã thấy tôi ngồi với Khánh Nam?

– Ý cậu ấy là nghe đồn hoài ấy?

– Ra vậy- Tôi gạt gù – Thế cũng được. Tôi sẽ suy nghĩ...

Chẳng kịp nói hết lời, cánh cửa phòng bỗng chốc bật mở. Tiếng ồn ào ngoài sân trường ngay lập tức hớn hờ ủa vào, tràn ngập khắp phòng. Và xen trong ấy là một tiếng cằn nhằn của một cậu con trai

– Tao bị leo cây rồi tụi bây à.

Giọng nói ấy quen thuộc quá. Tôi ngay lập tức quay sang. Là cậu, Khánh Nam. Tôi lại một lần nữa quên mất cậu cũng là thành viên đội văn nghệ. Ngay khi ánh mắt tôi và cậu chạm nhau, tôi cảm nhận được thời gian lúc này đang thực sự dừng trôi. Cậu dường như khá ngớ ngàng, trong khi tôi, chẳng hiểu sao lại ngượng ngùng ra mặt. Tim tôi sao không nhảy luôn ra khỏi lồng ngực cho lành.

– Sao cậu lại ở đây?

– Tụi tôi định mời cậu ấy vào đội văn nghệ. Mà có vẻ cậu ấy không ưng?

Kiều Quân vừa nói vừa nhìn tôi với ánh mắt đầy vẻ gian tà khó hiểu. Và trong câu nói của cậu, hình như có hàm ý gì đó thì phải

– Khánh Nam quen biết Ánh Nhiên mà. Giúp tụi này thuyết phục Nhiên đi

Vũ nháy mắt nhìn cậu. Tim tôi lại giật thót lên một phát. Nếu tôi đồng ý tức tôi và cậu sẽ thường xuyên gặp nhau hơn. Đến lúc này tôi khao khát nhận lời hơn bao giờ hết. Nhưng bỗng chốc thay đổi quyết định liệu có quá lộ liễu không. Nhưng không chấp nhận liệu cậu có kiên trì mời tôi không? Cậu nhìn tôi, khẽ cười tình nghich

– Đầu cần thuyết phục cậu ta làm gì Kiều Quân. Cậu ta chính thức vào đội văn nghệ dù muốn hay không. Cầm cái

Tôi tròn mắt nhìn cậu và bật cười, nụ cười đầu tiên từ khi tôi bước chân vào căn phòng kì lạ này. Thế cũng hay! Tôi đỡ rơi vào tình huống khó xử.

– Rồi. Tôi thua cậu. Tùy cậu quyết định

Vậy là từ đây, chúng tôi đã cùng nhau sinh hoạt trong đội văn nghệ. Liệu đây có phải là cơ hội để tôi và cậu trở nên thân thiết hơn? Đến cuối giờ, bỗng Khánh Nam thì thầm vào tai tôi

– Tôi cứu cậu một mạng đấy

– Cảm ơn nhé!

Tôi lí nhí trả lời với khuôn mặt nóng phừng phừng. Đường như khi ấy, Khánh Nam đã đoán được ý muốn của tôi. Thế liệu cậu có đoán được lý do đằng sau ý muốn ấy không? Và nếu biết thì cậu suy nghĩ gì? Tôi rất muốn hỏi nhưng có lẽ điều tốt nhất hiện giờ là chôn chặt chúng sâu trong trái tim tôi.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bạn Thân Nhường Bước, Tình Cảm Này Tôi Càng Lấn Sâu

“Minh có nên báo cho Hiền Thi biết việc mình tham gia vào đội văn nghệ không? Nếu nó biết mình và Khánh Nam sẽ làm việc cùng nhau, nó có nổi trận lôi đình hay không?” Tôi ngồi nghe giảng mà cứ thấp thòm không yên khi nỗi lo lắng cứ mặc nhiên quán lấy tâm trí tôi. Thi thoảng tôi lại bí mật liếc nhìn cô bạn thân và ngẫm đoán tâm trạng hôm nay của cô nàng. Tôi sợ khi nói ra, xui rủi thế nào vào lúc cô nàng không vui thì “thôi rồi Lượm ơi”, cuộc đời tôi từ đây xin ủa tã. Tôi tự biết thân biết phận chúng tôi hãy còn đang chiến tranh lạnh với nhau. Thật thì đúng theo lý thuyết thường tình trong truyện hay điện ảnh thì tôi có quyền không thông báo nhưng nghĩ đến cảnh tượng Hiền Thi tự mình phát hiện ra thì tôi lại rùng mình.

– Ánh Nhiên. Ánh Nhiên đứng lên cho cô

Tiếng cô trên bục giảng réo tên tôi với âm điệu đầy khó chịu. Tôi rùi! Cô đã biết tôi chẳng chịu tập trung trong giờ. Lần này có khi tên tôi sẽ chễm chệ trong sổ đầu bài. Và tôi chẳng mong muốn điều đấy xảy ra tí nào.

– Em đang nhìn gì ngoài cửa sổ?

- Dạ không có gì

– Em có nghe tôi giảng không vậy?

Tôi rụt rè gật đầu và cầu trời cầu Phật cô hãy rủ lòng thương mà tha cho tôi ngồi xuống. Nhưng người có lỗi đâu bao giờ được tha dễ dàng như thế

– Nếu có nghe giảng thế em lên bảng giải bài này cho tôi. Tôi sẽ lấy điểm miệng cho em. Không làm được thì em tự hiểu số phận mình ra sao nhé!

Tôi nghe mà lòng thêm nặng trĩu. Dù ngoài mặt cố tỏ ra điềm tĩnh nhưng tôi cảm nhận được đôi chân mình đang run lên bần bật. Tôi bước lên bục giảng trong ánh mắt ngỡ ngàng của học sinh trong lớp, ngay cả Hiền Thi. Ôi! Nhục! Tôi chết nhục mất! Trương Ánh Nhiên tôi, mười một năm là học sinh ưu tú, được thầy cô hết mực cưng chiều, là khuôn hình của học sinh gương mẫu. Thế mà bây giờ, trong năm lớp mười hai này, chỉ còn vài phút nữa thôi, người học sinh ấy có nguy cơ nhận con số không tròn trĩnh đầu tiên trong đời đi học. Tại ai mà ra cơ sự thế này?

Tôi cảm viên phấn trắng, nảo nề đọc đề bài mà mắch chắc phận mình từ nay xem như đi tong. Nhưng ngay khi đôi mắt lướt qua những dòng chữ cuối cùng, tôi suýt rơi nước mắt, nước mắt của sự hạnh phúc. Tôi may phước được giải ngay bài tập duy nhất tôi nghe cô giảng. Tôi biết cách làm, tôi biết giải và tôi qua ải thành công.

– Xem như lần này cô bỏ qua. Đúng ra cô cho em mười điểm miệng nhưng chỉ còn tám vì tội lơ đãng. Rút kinh nghiệm lần sau biết chưa?

– Dạ vâng ạ. Em xin lỗi cô

– Em về chỗ đi

Tôi bước về với lòng tràn ngập hân hoan. Số điểm tám cũng đâu phải là thấp, đâu sao nó cũng hơn con số không đến tận tám ngón tay. Tôi tự thề với lòng không bao giờ dám tái phạm lần hai. Vừa ngồi xuống, Hiền Thi đã quay sang tôi khúc khích cười.

– Ngu chưa con.

Tôi đơ vài giây và rồi bật cười. Nó đang hỏi thăm tôi đấy sao? Tuy chẳng dịu dàng và ân cần gì cho lắm, nếu không nói là đáng bị ăn đánh nhưng cũng khiến tôi vui. Vì nó đã chủ động nói chuyện lại với tôi, chọc ghẹo tôi. Như thế nó đã hết giận tôi rồi. Có khi suýt bị lãnh con không cũng là một điều tốt.

– Giờ mình đi ăn không Nhiên? Đi uống trà sữa với tao.

Hiền Thi níu tay tôi rù rê như giữa hai đũa chưa từng xảy ra cãi vã với nhau. Con bé ấy bao giờ cũng thế! Nó như vậy sớm thì tôi đâu phải suýt mất đi hình tượng “con ngoan trò giỏi” của mình bao lâu nay gây dựng. Dẫu sao hôm nay ba tôi cũng đón trẻ nên tôi nhanh chóng gạt đầu đồng ý.

– Ánh Nhiên

Chợt một tiếng gọi vang lên từ đằng sau chen ngang cuộc trò chuyện khi chúng tôi đang sai bước xuống cầu thang. Tôi vội quay lại. Không cần nhìn tôi cũng biết là cậu.

Khánh Nam đang gọi tên tôi giữa chốn đông người. Cậu đang gọi tên tôi, chỉ riêng mình tôi.

– Kệ hần. Đi thôi

Chẳng để tôi kịp nói lời nào, Hiền Thi liền kéo tay tôi đi mỗi lúc một nhanh. Tôi chẳng còn ngạc nhiên gì chuyện này, chuyện thường tình xảy ra ở huyện. Tôi chẳng trách nó, cũng chẳng bận tâm nó kéo tôi đi đâu. Vì ánh mắt của tôi, chẳng biết từ bao giờ đã không còn có thể kiểm soát, cứ mãi hướng về phía cậu, về phía người con trai mang tên Lương Khánh Nam kia

– Này đợi tôi với. Tôi có chuyện muốn nói.

Cậu vẫn kiên trì đuổi theo và gọi với từ đằng sau. Tôi rất muốn chạy lại nhưng tôi không thể. Mối quan hệ giữa tôi với Thi chỉ mới tiến triển thêm một chút. Tôi không muốn lại trải qua thêm một cuộc chiến tranh lạnh nào với bạn thân mình. Thế nên tôi đành khẽ cúi đầu, nhép khẩu hình câu xin lỗi. Và hình như Khánh Nam hiểu được tôi đang nói gì. Cậu dừng hẳn lại, nhìn tôi đăm đăm. Tôi chỉ biết quay mặt và bỏ đi một mạch theo Hiền Thi. Trái tim tôi lại chợt nhói lên vì ái ngại và xấu hổ.

– Mà vì tao nên khi này mới không trả lời Khánh Nam đúng không?

Hiền Thi nhướn mày hỏi tôi khi cả hai đã yên vị trong quán trà sữa. Cô tình nghịch ngợm vài bông hoa gua trên bàn, tôi tránh ánh mắt dò xét của nó mà cắn răng nói dối

– Làm gì có. Tại tao sợ đến quán trà sữa trễ thì quán sẽ đông thôi

– Mà đừng nói dối. Trước mặt tao với Quang Trí, mà chẳng bao giờ nói dối được cả.

Tôi thở dài nãy nê. Tôi và nó đã thân nhau gần ba năm nay, nó hiểu rõ con người tôi nên mới dễ dàng phát hiện. Chứ theo như nó nói thì có lẽ những người xung quanh mù hết rồi nên không nhận ra những lần tôi nói dối.

– Mà sợ tao giận chứ gì

– Ủ! Tao sợ mày lại không thèm nói chuyện với tao – Tôi phùng má thú nhận

– Thế thì mày không gặp Khánh Nam quách đi cho đỡ rắc rối

– Không được

Tôi lên tiếng phản đối ngay lập tức, không chút chần chừ suy nghĩ.

– Tao... Tao không thể

– Ôi trời! Tao nói thế thôi chứ tao thừa biết con bạn tao mê mẩn cái tên ấy rồi. Giờ tao có lấy sợi dây thừng cột mày lại thì mày cũng cắt đứt mà chạy tới nó thôi

– Với lại... Giờ có muốn tao cũng sẽ gặp cậu ấy thường xuyên

Tôi lí nhí nói đầy e thẹn, không giấu nổi niềm hạnh phúc trong giọng của mình.

– Mà chung đội vẫn nghe với Khánh Nam chứ gì. Tao biết rồi.

– Làm sao mày biết? – Tôi sững sờ nhìn nó.

– Hôm qua có người bên đội văn nghệ gửi giấy cho mày nhưng mày không có trong lớp nên tao nhận thay

– Vậy... Mày không giận tao hả?

– Phải nói sao đây – Hiền Thi trầm ngâm nhìn tôi – Với những anh chàng trước, chỉ cần tao cảnh báo mày thì ngay lập tức mày nhanh chóng tránh xa. Mặc dù khi ấy mày cũng cho mấy anh ấy vào danh sách “người Ánh Nhiên cảm nắng”. Nhưng lần này thì khác. Tao cảm nhận được tình cảm mày dành cho cậu ta khác hẳn những người trước, mãnh liệt hơn, da diết hơn.

Tôi im lặng nhìn Hiền Thi với cặp mắt rung rung ướt lệ. Phải chăng cô nàng đã không còn nhiều ác cảm với Khánh Nam rồi chăng?

– Nghĩ vậy ư? – Nó chợt nhướn mày réo lên đầy danh đá khiến tôi thoáng ngạc nhiên – Mày đừng mong tao thôi ghét cái tên ấy. Tao không cần mày kết bạn với cậu ta nhưng mày phải hứa với tao, Trương Ánh Nhiên mày tuyệt đối không được quen Lương Khánh Nam. Nếu không thì đừng nhìn mặt tao

Nếu nó nhìn thẳng vào mắt tôi nói với về mặt đầy nghiêm túc thì tôi lại phá lên cười ha ha. Nó đang mơ tưởng đến chuyện xa vời. Tôi và Khánh Nam sẽ chẳng bao giờ có thể quen nhau. Tôi đâu có nằm mơ cũng chẳng bao giờ dám nghĩ đến. Chỉ cần ở bên cạnh cậu, vui vẻ cười đùa... như hai người bạn, đối với tôi đã là quá đủ. Vì tôi biết, tình cảm này chỉ xuất phát ở riêng mình tôi. Mà lẽ thường tình ở đời, tình yêu có bao giờ tồn tại khi chỉ có đơn côi một người. Nó phải được xuất phát và bồi đắp từ hai phía.

– Mày lo xa quá rồi! Sẽ không có chuyện đó đâu. Khánh Nam sẽ thích tao ư? Không hài!

– Ở đời ai biết được chữ “ngờ”. Tao thật chẳng mong đến một ngày phải gửi lời chúc phúc đến chúng bây. Khi ấy tao sẽ rửa tội bây chia tay sớm cho tao nhờ

Hiền Thi tỏ ra bất lực trong khi tôi vẫn tiếp tục cười.

– Mày thôi diễn trò hề đi Thi. Tao cười đến chảy cả nước mắt rồi nè

– Tao nghiêm túc đấy. Khánh Nam là một người xấu. Hắn là một người không được quen. Dù trong trường không còn đứa con trai nào ngoài hắn thì mày nhất nhất cũng không được trở thành bạn gái hắn.

– Vâng vâng. Trương Ánh Nhiên này là một cô gái ngoan. Thế nên tao sẽ không bao giờ trở thành bạn gái của Lương Khánh Nam. Được chưa?

Tôi cười và dụ ngọt đứa bạn thân của mình. Những lời tôi vừa thốt ra không phải là nói dối mà là những lời thật lòng. Không phải tôi cũng nghĩ cậu là người xấu. Đơn giản vì tôi biết tình cảm này có lẽ chỉ là đơn phương. Làm sao Lương Khánh Nam có thể để ý đến tôi khi xung quanh cậu là nhiều cô gái khác. Tôi chỉ mong cậu đừng lạnh nhạt với tôi, hãy cứ vui vẻ và thân thiết như hiện giờ. Đối với một người đang ôm mộng tương tư đã là liều thuốc tình thần vô giá, nào có trông mong gì hơn.

Lần này ta gặp nhỏ

Trong nắng chiều mây bay

Ngập ngừng ta hỏi nhỏ

Nhỏ bảo nhỏ chưa yêu

Ừ thì nhỏ chưa yêu

Bây giờ yêu nhé nhỏ

Nhỏ ơi!

Ừ thì tôi chưa một lần có bạn trai. Tôi biết rồi sẽ có. Nhưng có lẽ Khánh Nam sẽ chẳng là chàng trai ấy, chàng trai trong bài hát cậu thường gảy tôi nghe. Phải thế không, Lương Khánh Nam?

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Buổi Chiều Nồng Nàn

– Thôi mình về trường nào Nhiên!

Hiền Thi quay sang khẽ lay vai gọi tôi khi tôi đang miên man nhìn dòng xe tấp nập dưới lòng đường với những suy nghĩ riêng tư của mình. Tôi khẽ gật đầu và rảo bước cùng nó. Thật là... chẳng hiểu từ bao giờ bài hát “Nhỏ ơi” cứ ám ảnh tâm trí tôi mỗi khi tôi nghĩ về Khánh Nam. Có lẽ giữa cậu và bài

hát, cả hai đã quện vào nhau tạo nên một ấn tượng riêng biệt trong lòng tôi, có chút nhẹ nhàng, có chút dễ thương nhưng cũng có chút đau thương, có chút buồn mang máng.

– Này! Lại nghĩ về cậu ta à?

Hiền Thi hát vai tôi khiến tôi suýt chúi nhủi xuống dưới đường ngay khi có một chiếc xe máy phóng vụt qua. Hậu quả là người qua đường kia, một phần vì hốt hoảng, một phần vì giận dữ đã mắng chúng tôi một trận toí bời. Chỉ đợi đến lúc người ấy vừa đi khỏi, tôi liền xấn tới Hiền Thi chẳng chút chần chừ, hai bàn tay đã chực chờ nắm đấm.

– Mày muốn ám sát bạn thân hả con kia? – Tôi nghiêng răng kèn kẹt hăm he

– Hê... Tao đâu có ý. Tại gọi hoài mày không nghe nên...

– Nên đẩy tao xuống đường cho xe “hót” hả? – Tôi gào lên phẫn uất

– Đâu có... Tao chỉ đẩy nhẹ thôi. Ai biết mày yếu vậy, mới có tí xú đã té nhào.

– Hay do mày béo quá còn đồ thừa ai

Tôi vừa dứt lời cũng là lúc tôi biết bản thân đã phạm phải một sai lầm cực kì nghiêm trọng. Sau khi cú tôi một phát đau điếng vào đầu, nó liền ngưng ngay bỏ một mạch về trường, chẳng thèm đoái hoài gì tôi đang lảo đảo theo sau năn nỉ ỉ ôi. Rõ khổ với nó! Thế sau cùng ai là người bị hại?

– Tao không có ý mà. Này! Giận nữa hả? Này!

Tôi tiếp tục sự nghiệp bài hát ca cảm của mình khi hai đứa đã yên vị ngồi vào một chiếc ghế đá nào đó trong sân trường. Bài ca này đã kéo dài suốt cả đoạn đường nhưng có vẻ chẳng lay động được trái tim sắt đá của Hiền Thi. Mỗi một lúc sau, nó mới liếc nhìn tôi tí xíu mà lên tiếng:

– Đá chảy hết rồi kia.

– Há? Cái gì chảy? – Tôi ngó người nhìn nó

– Đá chảy. Đá trong ly trà sữa kia – Nó chỉ vào ly trà sữa trên tay tôi

– Thì sao?

– Thì trà sữa lạt hết chứ sao. Uống! Đưa tao uống đi thì tao hết giận.

– Không được

Tôi ré lên phản đối ngay trước khi trí óc tôi kịp tiếp thu chuyện gì vừa xảy ra. Biết làm sao được... khi câu nói ấy đã trở thành phản xạ của những cô nàng tham ăn. “Thà bỏ bạn chứ không bỏ thức ăn”, một triết lý đúng đắn như thế thì thực không thể không nghe.

– Giờ có đưa không?

– Không

Tôi kiên quyết. Và để an toàn, cánh tay cầm ly trà sữa đã được tôi nâng hết mức có thể nhằm hoàn toàn tránh xa tầm với của Hiền Thi.

– Đưa không?

– Đã bảo là không. Muốn gì cũng được trừ trà sữa!

– Không cho thì tao giật.

Ồi! Xung đột xảy ra! Với lý do đơn giản nhỉ? Mà tình hình bây giờ thì chẳng đơn giản chút nào. Nó đang rướn người, cổ hết sức dùng chiêu “lấy thịt đè người” cưỡng chế tôi. Vượt qua sự thiếu không khí suýt ngạt hơi mà vùng vẫy, cuối cùng tôi cũng phá được chiêu thức. Chẳng kịp thở lấy hơi, nó lại tiếp bá cổ tôi dễ với lấy ly trà sữa. Nhanh như cắt, như một cao thủ võ lâm thực thụ, tôi liền đứng dậy lách người né tránh. Và cũng nhanh như cắt, chân tôi lại quẹo hẳn sang một bên. Mất thăng bằng. Ngã nhào.

– Ối!

Đời tôi lúc này là tiêu thật rồi. Tôi chụp mắt thật rồi. Nhắm chặt đôi mắt lại, tôi chỉ còn đếm ngược thời gian và đoán xem bộ phận nào của mình sẽ tiếp đất mạnh nhất và đau nhất. Nhưng hình như con ếch hơi mập quá mức cho phép, lại còn ồm ồm, êm êm nữa, chẳng đau tạo nào. Mà sao té lăn kèn rồi mà còn có cảm giác như đang đứng. Tôi từ từ hé mắt nhìn sự việc ngay khi một vòng tay săn chắc nhẹ nhàng đỡ lấy hai vai tôi.

– Cậu không sao chứ?

Tôi đang nằm gọn lôn trong vòng tay của Khánh Nam. Cậu nhìn tôi cười dịu dàng. Thật ấm áp quá! Thật an toàn quá! Bờ ngực cậu rắn chắc, đáng tin

đến kỳ lạ. Thời gian như ngừng trôi hay tôi muốn nó dừng lại mãi mãi.

– Ô... Không... Không... sao

Tôi trả lời sau khi choàng tỉnh mộng, rời khỏi vòng tay của ai kia. Trái tim tôi lại thổn thức, nện những nhịp đập mạnh mẽ, loạn xạ trong lồng ngực. Tôi khẽ siết chặt ly trà sữa trong tay, những tia nước mát lạnh thấm đẫm vào da thịt, như một liều thuốc hiệu nghiệm trấn tĩnh tinh thần tôi. Nhưng chẳng mấy chốc, nó lại lung lay dữ dội, tưởng chừng sụp đổ khi Khánh Nam bước đến, ngồi sát bên cạnh tôi, rất gần.

– Cậu đến từ bao giờ? – Tôi cố giữ vẻ tự nhiên nhất trong giọng nói của mình bất chấp việc thừa biết khuôn mặt tôi lúc này vẫn còn nóng phừng phừng

– Cũng không lâu lắm – Cậu lại cười tỏ ý châm chọc – Đủ lâu để trông hai cậu giành ly trà sữa.

Đến lúc này tôi mới nhớ tới sự hiện diện của Hiền Thi. Nó đang nhìn hai chúng tôi với khuôn mặt u ám như bầu trời đang chuẩn bị có giông bão. Nhìn thấy tôi nói chuyện với cậu, nó đã tỏ vẻ ghét cay ghét đắng, lần này cậu lại còn... ôm tôi, dù chỉ là vô tình. Tôi thật chẳng thể nào tưởng tượng Hiền Thi sẽ phản ứng ra sao trong mấy giây tới, gào lên mắng cậu là tên dê xồm hay lại điệp khúc kéo tôi đi nơi khác. Nhưng... tất cả đều không phải.

– Chắc ba tao đến rước rồi. Tao về trước đây. Không thêm trà sữa của mày nữa.

Nó đứng phắt dậy, liếc nhìn Khánh Nam với cái nhìn khinh bỉ nhất rồi nhanh chóng đi khỏi, hoàn toàn không có ý dắt tôi theo cùng. Nhìn dáng vẻ tròn trĩnh ấy dần khuất vào đám đông học sinh, tôi nở nụ cười bất lực. Quả là có sự thay đổi nho nhỏ, nó không còn quá gay gắt trước sự hiện diện của cậu. Quả là nó không ngăn tôi kết bạn với cậu. Còn việc thôi căm ghét cậu, e là quá khó với Hiền Thi. Thôi thì sự thay đổi kia, dù là rất nhỏ cũng đã đáng ăn mừng. Nó... đã vì tôi mà nhường bước.

– Cô bạn kia có vẻ vẫn còn ghét tôi quá nhỉ?

Khánh Nam nhún vai, khó hiểu nhìn tôi. Một giọt mồ hôi lạnh lăn dài trên má. Tôi nhìn cậu cười trừ lấp liếm

– Chắc cậu nhìn lầm ấy, tại nó phải về gấp thôi

– Giành nhau thức ăn kịch liệt vậy mà cũng thương nhau dữ – Cậu nháy mắt, tiếp tục châm chọc tôi

– Thức ăn là thứ đã qua một cảnh giới khác rồi – Tôi ngượng ngùng ngậm ống hút, hút lấy hút để thử nước ngon ngọt trong ly trên tay mình

– Cảnh giới khác? Thức ăn hấp dẫn vậy sao?

Cậu chột phi cười, tỏ vẻ ngạc nhiên. Chết thật! Cứ đề cập đến thức ăn, tôi lại chẳng thể kiểm soát bản thân mình đang hoảng, từ tở. Thả ống hút ra khỏi miệng, tôi trả lời đầy vẻ hào hứng

– Chính xác. Trên đời này không có gì quyến rũ bằng thức ăn. Nó là thứ đa dạng nhất, về mùi vị lẫn màu sắc. Nó là món quà từ thiên đường...

Ánh mắt tôi chột bắt gặp ánh mắt cậu. Cậu đang nhìn tôi đầy dịu dàng. Nét dịu dàng ấy, như một cơn nước lớn, dập tắt ngọn lửa hào hứng trong lòng tôi. Bỗng chốc tôi chẳng biết nên nói tiếp hay không. Tôi vội vã cúi đầu, tránh ánh mắt giết người ấy

– Vậy... vậy đó

Và bỗng rồi kết thúc bài diễn thuyết của mình.

– Thế à? – Cậu vẫn tiếp tục chăm chăm nhìn tôi, không chịu buông tha – Vậy để tôi thử xem nó có ngon như cậu nói không.

Vừa dứt lời, Khánh Nam liền cúi người hớp một ngụm trà sữa từ trên tay tôi, rất ung dung, rất tự nhiên. Khuôn mặt cậu kề sát mặt tôi, dường như chỉ cần cậu quay nhẹ cũng đủ tôi và cậu môi kề môi. Một mùi hương thoang thoảng nồng nàn như hoa lài phát tiết từ người con trai ấy làm tê liệt hoàn toàn cơ thể tôi, chẳng thể cử động, cũng chẳng thể thốt ra được lời nào.

– Cậu nói đúng nhỉ? Thế ngày mai tôi dắt cậu đi uống chịu không?

– Hử? – Tôi ngờ ngác, dường như vẫn chưa thoát được mê lực vừa rồi.

– Không được hả? – Đôi mắt cậu tỏ vẻ thất vọng – Khi nãy tôi gọi cậu là vì muốn mời cậu đi ăn. Nếu không được thì...

– Tôi có bảo là không đâu.

Tôi giật mình nhanh chóng đồng ý trước khi cậu ấy rút lại lời mời. Trái tim tôi vẫn tiếp tục đập lên rộn ràng trong lồng ngực.

– Thế là xem như đồng ý. Lần này tôi không thất hẹn nữa đâu.

Cậu cười tươi hơn hờ nhìn tôi. Tôi hiểu cậu đang nhắc đến buổi hẹn trưa ngày hôm đó, buổi hẹn khiến tôi gặp không ít rắc rối với tên A Kha. Và chột, chỉ trong một thoáng, đôi mắt ấy bỗng xôn xao lạ thường.

– Vì tôi không muốn thấy cậu khóc lần nữa.

Giọng cậu nhẹ hẫng, bay đến mon tron đôi tai tôi như làn gió mát dịu lành. Tôi sững sờ vài giây. Có phải cậu đang đỏ mặt không? Hay tôi đang tưởng tượng?

– Đi theo tôi.

Cậu chợt đứng dậy. Khuôn mặt cậu khuất vào những tia nắng ban chiều hắt lên từ sau lưng.

– Đi đâu?

– Phòng nhạc.

– Để làm gì?

– Tôi muốn nghe cậu hát “Nhỏ ơi”. Hôm nay tôi quên mang theo đàn rồi nên đành mượn đỡ từ phòng nhạc vậy.

Quả là người con trai kỳ lạ! Bỗng nhiên lại muốn đàn, bỗng nhiên lại muốn nghe tôi hát. Nhưng dù kỳ lạ thì tôi vẫn không từ chối. Tôi không muốn buổi chiều ngày hôm nay kết thúc quá sớm. Bởi tôi tự hỏi, liệu sau này tôi còn có thể có nhiều may mắn như buổi chiều ngày hôm nay hay không?

Phòng nhạc bây giờ vắng tanh, không còn ai, chỉ có mình tôi và cậu. Cậu ôm cây đàn guitar, ngồi hững hờ lên mép chiếc bàn gỗ duy nhất trong phòng. Tôi rút rờ ngồi đối diện cậu. Khánh Nam nhìn tôi nháy mắt tình nghịch:

– Cô nàng ca sĩ chính của tôi sẵn sàng rồi chứ?

“Của tôi?”. Vừa nghe, mặt tôi liền nóng hổi. Thật ghét cái sự nhạy cảm của bản thân. Hay đó là một lẽ thường tình của những người đang yêu đơn phương, luôn quan tâm, chú ý từng lời nói, hành động của người thương rồi ôm mộng, nghĩ vẩn nghĩ vơ. Tôi ngượng ngùng gật đầu, cố trấn tĩnh lại bản thân mình.

Cậu bắt đầu gảy. Những nốt nhạc bay cao vút, rồi lại du dương, êm đềm trôi thẳng trầm vào không gian. Khánh Nam khẽ nhắm mắt, những ngón tay khéo léo lướt trên dây đàn. Còn tôi, ngồi đó ngắm nhìn thứ ánh sáng đang bao quanh lấy người con trai tôi thương. Và rồi tôi cất tiếng hát từ chính trái tim đang run rẩy trong lồng ngực của mình.

Tôi đang mơ hay tôi thực sự đang chìm đắm vào những phút giây nồng nàn, hạnh phúc? Cả chiều hôm nay, liệu cậu có biết chẳng cậu đã khiến trái tim tôi nổi loạn biết bao lần. Cậu khiến tình cảm tôi cố nén chặt trời dậy mãnh liệt hơn bao giờ hết. Cậu khiến tôi bỗng chốc muốn chạy lại ôm chặt cậu, muốn phơi bày tất cả những tâm tư. Phải, tôi rất muốn đứng trước mặt cậu mà hét lên rằng “Ánh Nhiên tôi thích Khánh Nam cậu. Rất thích!”

– Hai người... đang làm gì trong đây vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Những Điều Em Sợ, Anh Có Biết?

“Sợ anh biết lại sợ anh không biết

Muốn anh biết lại muốn anh không biết

...

Em yêu anh”

*****

Tiếng một người con trai ngạc nhiên kêu lên khiến tôi giật mình choáng tỉnh. Khánh Nam cũng dừng tiếng đàn, mở mắt nhìn người thứ ba xuất hiện trong phòng nhạc. Kiều Quân đứng lặng, đôi mắt mở lớn hết mức có thể, hết nhìn tôi rồi lại quay sang Khánh Nam. Cái nhìn ấy của cậu khiến tôi chợt chợt dạ, như bản thân vừa làm một việc rất xấu xa và bị người khác phát giác ra ánh sáng.

– Mà không thấy tại sao đang chơi nhạc à?

Trong khi ấy, dường như Khánh Nam rất bình tĩnh trả lời đối tượng văn nghệ. Nhìn khuôn mặt điềm nhiên của cậu, tôi lắc đầu tự cười trừ bản thân

mình. Phải rồi, tôi với cậu có làm gì mờ ám đâu chứ! Chỉ có riêng mình tôi thấy không gian này đầy ngọt ngào. Nhưng có lẽ với cậu thì chẳng khác bình thường là mấy. Có gì lạ khi... hai người bạn đang cùng nhau chơi âm nhạc? Thế nên có sao tôi lại phải bối rối

– Chỉ là...tao hơi bất ngờ khi trễ vậy rồi mà tụi bây còn ở đây?

Tôi không nói gì, chỉ lẳng lặng rút điện thoại nhìn vào màn hình. Đã gần năm giờ rưỡi. Trễ thật! Ấy vậy mà chẳng có một cuộc gọi nhờ nào. Chắc ba tôi lại bận bịu với những cuộc họp nên đến trễ.

– Chưa có ai đón nên vào đây chơi cho đỡ buồn chán

Lần này, đến lượt tôi chậm rãi thay cậu trả lời sau khi đã cất điện thoại trở lại túi váy. Tôi cố hết sức tỏ vẻ tự nhiên, lãnh đạm của mình thường ngày dù hơi khó khăn vì trái tim vẫn còn thôn thức sau khi phải phản ứng lại quá nhiều hành động ngọt ngào từ Khánh Nam.

– Vậy à? Xin lỗi khi đã làm phiền. Không khiến hai người mất hứng chứ?

Kiều Quân ngượng ngừng gãi đầu, cười hi hi với chúng tôi. Có chứ! Đương nhiên là có rồi. Sau phút bối rối, xấu hổ, bây giờ tôi chỉ muốn phóng nhanh tới siết cổ tên kỳ đà nhà cậu. Biết bao giờ tôi mới có thể trải qua những giây phút ngọt ngào này với Khánh Nam một lần nữa? Tôi không thể nói ra tình cảm đơn phương thì chí ít cũng hãy để cho tôi sống với nó một chút. Kiều Quân là một tên sát nhân ác độc!

– Không sao. Muốn chơi chung chứ?

Khánh Nam nhìn Quân ngó lơ lời mời. Trong khi tôi nhìn cậu khóc ròng trong lòng. Thế là tôi một không gian lảng mạn. Nhưng chưa kịp đợi cậu đội trưởng trả lời, tiếng chuông điện thoại đầu đó chợt vang lên. Là tiếng chuông của Khánh Nam.

– Alo! – Cậu điềm đạ nhấc máy – Vâng.

– Cậu về à?

Chẳng biết vì sao, với năng lực nào, tôi lại có thể dễ dàng biết được nội dung cuộc gọi vừa rồi. Cậu nhìn tôi khẽ cười rồi gật đầu. Dù biết cuộc vui nào cũng có lúc phải tan nhưng tôi không thể nào kìm nén nổi thất vọng đang lan tỏa khắp cơ thể mình. Tôi muốn buổi chiều này kéo dài mãi mãi. Tôi... muốn được ở bên cạnh cậu thêm chút nữa.

– Ngày mai còn gặp mà. Tối nay về tập hát cho kỹ, mai hát lại cho tôi nghe.

Tôi khẽ gật đầu và nhìn cậu bước ra khỏi phòng, hoà vào dòng người tấp nập. “Vẫn còn ngày mai!”, tôi tự nhủ bản thân, đồng thời chuẩn bị cặp vợ để rời khỏi. Chợt một luồng điện chạy dọc sống lưng tôi, như hàng ngàn mũi tiêm chích liên hoàn. Tôi khẽ rung mình quay sang và bắt gặp ngay ánh mắt khó hiểu của Kiều Quân. Cậu nhìn tôi chẳng chớp mắt, cái nhìn như có năng lực xuyên thấu vào tâm can người khác (nhưng nó chẳng đáng sợ bằng ánh mắt của Khánh Nam, cái con người luôn luôn đọc được suy nghĩ của tôi một cách dễ dàng). Không khí trong phòng bỗng trở nên nặng nề khi sự im lặng bất thường lan tỏa và đè nặng.

– Cậu có chuyện gì muốn nói với tôi à?

Khoác chiếc cặp lên vai mình, tôi hững hờ hỏi. Nhưng cậu không trả lời, vẫn giữ khuôn mặt có chút bàng hoàng của mình. Mãi một lúc lâu, cậu mới lên tiếng, rất khẽ:

– Cậu... và Khánh Nam... đang quen nhau?

– Không

Tôi lạnh nhạt đáp. “Chắc ông bụt phải xuất hiện giúp đỡ thì cậu ta mới làm bạn trai tôi”. Tôi nghĩ mà cố kìm nén tiếng cười khúc khích và cả nỗi cay đắng vào trong cuống họng.

Cảm xúc hỗn độn ấy tuy lạ nhưng là thật... Nửa mong muốn vào một giấc mộng, nửa chấp nhận sự thật đáng lòng.

– Vậy là... cậu... thích Lương Khánh Nam?

Tôi sững người. Trái tim giật thót lên một nhịp vì bàng hoàng. Bối rối và sợ hãi, tất cả đang xâm chiếm toàn bộ cơ thể tôi. Tôi không thể để tình cảm này cho người khác biết. Không thể!

– Cậu đang kể chuyện hài hước à?

Tôi nhướn mày, cố phá vỡ niềm tin trong đôi mắt cậu. Và dường như, biểu hiện điềm tĩnh thường ngày của tôi đã hiệu nghiệm. Đôi mắt cậu bắt đầu xôn xao

– Không... Không hề. Tôi thấy rõ ràng lắm mà.

– Thấy chuyện gì? Nếu là việc tôi và Khánh Nam sao lại một mình trong đây thì chắc cậu không muốn nghe lại một lời giải thích giống nhau

– Khi tôi vừa bước vào phòng... tôi thấy cậu nhìn Khánh Nam... đắm đuối – Kiều Quân chợt lúng túng, như không chắc chắn lắm từ ngữ mình vừa sử dụng – Nó không lạnh lẽo như bình thường. Rất ấm áp, rất dịu dàng. Cả nụ cười của cậu lúc đó, nó giống nụ cười của Minh Phụng... khi... nhỏ... tò tính với tôi. Tôi... chưa từng thấy Ánh Nhiên... ngọt ngào như thế bao giờ.

Tôi lặng im nhìn cậu. Tôi... thật sự đã biểu hiện như thế hay sao? Tôi hiểu vì sao cậu lại tỏ vẻ quá đỗi kinh ngạc. Một Ánh Nhiên dễ thương, mỏng manh và yếu đuối ư? Với học sinh trong trường trung học Trung Vệ Ân này chắc đó là chuyện khó tin nhất trên đời.

– Có lẽ... tôi đã nhìn nhầm chăng?

Cậu có chút e dè khi thấy tôi mãi chẳng đáp. Tôi hiểu cậu sợ tôi nổi giận.

– Tôi mừng vì cậu đã nhận ra điều đó.

– Nhưng khuôn mặt cậu lúc ấy quá thật... Không! Ánh Nhiên mà mọi người đồn đại, Ánh Nhiên mà lần đầu tôi gặp...

– Ánh Nhiên ấy trông như thế nào?

– Rất kiêu kì và lạnh lùng

– Vậy cậu hãy tiếp tục tin vào điều đó đi.

Vừa dứt lời, tôi liền đi một mạch ra cửa, không ngoái đầu lại nhìn dù chỉ một giây. “Cạch” Tiếng cánh cửa vừa đóng cũng là lúc tôi muốn ngã khụy xuống đất vì sợ hãi. Tôi thở dài rầu rĩ. Tôi mong rằng bản thân đã có thể nói điều gì khác nhẹ nhàng hơn với cậu. Nhưng đó không là điều tốt nhất hiện giờ. Những điều cậu trông thấy hôm nay, nếu lọt ra bên ngoài sẽ không tốt cho tôi, Khánh Nam và cả đội văn nghệ. Sẽ ra sao nếu như Thu Hà – bạn gái cũ của Khánh Nam biết chuyện? Tôi không muốn Khánh Nam khó xử. Sẽ ra sao nếu như cậu không chấp nhận tình cảm này? Tôi không muốn ngay cả mối quan hệ bạn bè với cậu tôi cũng chẳng có. Sẽ ra sao nếu như các thành viên đội văn nghệ bị những kẻ nhiều chuyện làm phiền và soi mói. Tôi không muốn họ gặp phiền toái vì tôi. Tôi không muốn căn phòng nhạc vui vẻ này bị bao vây với những đôi mắt dòm ngó, những lời bàn tán ác ý. Tình cảm này... nhất nhất không thể bị phát hiện...

.

.

.

.

.

Sự việc bất ngờ ngày hôm qua cứ ám ảnh tôi suốt sau đó. Tôi rất sợ mình chưa đủ dứt khoát với Kiều Quân, về sự nghi ngờ của cậu. Tôi rất sợ lời đồn sẽ xuất hiện. Càng lo lắng bao nhiêu, tôi lại càng căm ghét bản thân bấy nhiêu. Liệu có người con gái nào như tôi không chứ? Thích một người mà chẳng dám thừa nhận. Muốn bày tỏ tâm tư lắm nhưng cũng sợ hãi lắm khi chúng bị phát hiện.

– Em ơi! Phần cơm trưa của em đây.

Tiếng cô phục vụ khiến tôi bừng tỉnh khỏi mơ cảm xúc hỗn độn trong lòng mình. Uể oải nhận phần cơm, tôi lẻ bước đến một gốc cây nơi cuối sân. Có lẽ đó là nơi thoáng mát nhất trong trường hiện giờ. Cái nắng oi ả của buổi ban trưa cứ hiện ngang chiếu toả đến mọi ngõ ngách, xuyên qua cả những tán lá dày nhất, rậm rạp nhất. Với thời tiết thế này, nếu tôi còn cố ép mình ngồi ở phòng ăn thì có lẽ tôi sẽ trở thành món heo quay trước khi bản thân được thưởng thức món heo quay nhà bếp chế biến.

– Sao lần nào tôi gặp cậu buổi trưa cũng thấy cậu lẻ bóng một mình vậy?

Tôi quay sang và đã thấy Khánh Nam ngồi bên cạnh từ bao giờ. Cậu cười tươi nhìn tôi trong khi tìm tôi suýt giật thót cả ra ngoài. Đúng ra phải tôi hỏi sao lần nào cậu cũng tìm ra tôi? Cứ như cậu cho người theo dõi tôi vậy.

– Vì không có ai ngồi ăn chung thôi!

Tôi thở dài, nằn nì trả lời. Chẳng biết từ bao giờ, Ánh Nhiên tôi đã không còn dám nhìn vào đôi mắt màu nâu cà phê ấy nữa.

– Chẳng phải tôi đã bảo ăn cùng với tôi còn gì

Cậu khề cốc đầu tôi rồi tự ý giật cả đồ ăn trên tay người ta.

– Này! Của tôi.

Tôi nhăn mặt kêu lên, cố lấy lại nhưng bất thành. Tay ai kia dài quá, tôi với không tới!

– Ăn trưa với tôi đi... – Cậu tiếp tục đùa dai

“Cậu toàn ăn chung với đám bạn sao tôi dám tới. Bị người ta hiểu lầm thì lúc đó khóc ròng”. Tôi khó chịu thầm nghĩ. Ngay cả Kiều Quân cũng đã nhận ra thế mà người ngồi kế tôi vẫn ngây ngô như con nít. Cơ mà vậy cũng hay. Cậu nhận ra rồi thì liệu cậu có còn ngồi kế tôi như bây giờ không?

– Sao không trả lời?

– Chẳng phải chiều tôi đi ăn chung với cậu còn gì

– Sao hôm nay có người câu vậy cả? Tâm trạng vì gì mà khó chịu vậy?

“Vì chuyện của cậu chứ còn ai vào đây nữa” Tôi tức tối nghĩ mà chẳng dám nói. Lo lắng quá hoá câu bản, vô tình tôi “giận cá chém thớt” lên cậu. Nhưng về khía cạnh nào đó thì tôi cũng đã chém đúng “con cá”.

– Trả cậu này. Có người giận tôi rồi.

Cậu lại trưng vẻ mặt ỉu xiu ra với tôi. Ôi trời! Kiểu thế này thì sao tôi sống nổi. Tôi đành im lặng, cố nhét những sợi mì khô vào miệng mình để chữa ngượng nhưng lại nuốt nghẹn. Chữa ngượng bắt thành!

– Coi chừng sặc đấy

Cậu bỗng lấy khăn giấy lau nhẹ khoé miệng tôi. Cơ thể tôi bất động trong vài giây. Xém chóc tôi lại nuốt nghẹn thêm lần nữa. Cậu nhìn, hơi nhếch miệng cười đầy gian ý. Chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra với mình, tay tôi lại có cảm giác bị ai nắm lấy. Bàn tay ấy to lắm, ấm lắm. . . Và tôi mất thêm một chút đồ ăn. Tôi to mắt nhìn người con trai vừa cướp đồ ăn trưa từ chính tay tôi khi nãy.

– Thứ lợi dụng

Tôi ré lên tố cáo dù tim đã bắt loạn nhịp. Thế mà tên hâm ấy vẫn cứ thản nhiên cười

– Cậu không chịu ăn với tôi thì tôi sẽ ăn chung với cậu.

Cậu đừng dễ thương như thế được không? Mọi người hiểu lầm, tôi rất sợ cậu sẽ tổn thương với Thu Hà. Tôi sẽ thấy bản thân thật tội tệ với cô ấy. Nhưng sau đó cậu cũng đừng quá lạnh nhạt với tôi được không? Tôi rất sợ sẽ mất cậu. Cảm xúc rối bời ấy lại dấy lên trong lòng tôi một lần nữa. Tôi phải làm sao đây? Tôi đã bắt đầu có cảm giác chẳng lành rằng tình cảm của tôi sẽ sớm bị mọi người phanh phui. Khi ấy. . . cậu sẽ phản ứng ra sao? Trong phút chốc. . . tôi chợt nghĩ trường hợp còn lại – chúng tôi quen nhau. . . thì Hiền Thi, cậu ấy sẽ nói gì? Chúng tôi sẽ đối mặt điều gì? Đây là đi con đường nào cũng đầy rẫy chông gai. Tôi bước đi con đường nào. . . có lẽ chỉ còn vấn đề thời gian.

– Thu Hà. . . – Tôi bất ngờ thì thầm không ra tiếng

Hoặc có lẽ thời gian cũng chẳng thương lấy tôi. Một thân ảnh nhỏ nhắn, xinh xắn cùng làn tóc dài bồng bềnh xuất hiện sau lưng Khánh Nam khiến tôi ngỡ ngàng. Người mà tôi chẳng muốn đối diện nhất. . . cuối cùng đã xuất hiện.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cô Ấy Đã Biết, Mọi Người Sẽ Biết...

– Cậu đang gọi ai vậy?

Khánh Nam hơi ngỡ ngàng khi thanh âm tên người con gái ấy chợt bật ra từ môi tôi. Trong vô thức, tôi hơi né người tránh cậu, vì cảm thấy xấu hổ, vì cảm thấy có lỗi. Và có lẽ cậu cũng đã biết sự hiện diện của ai đó. Cậu quay lại. Không gian chợt rơi vào trạng thái tĩnh lặng đến ngột ngạt.

– Chào! Vẫn khoẻ chứ?

Thu Hà khẽ cười, cố phá vỡ sự ngưng ngừng của cả ba. Khánh Nam vẫn im lặng. Phút chốc, tôi thoáng thấy nỗi xót xa trong đôi mắt cậu. Nhưng chỉ trong vài giây, rồi đôi mắt nâu ấy lại trở về trạng thái không cảm xúc. Ánh mắt ấy. . . là thật hay giả tạo?

– Hai cậu đang ăn trưa với nhau à?

– Tôi ăn xong rồi.

Chẳng hiểu sao tôi đứng phắt dậy và có ý định đi khỏi. Tôi không thể để Thu Hà hiểu lầm cậu. Khuôn mặt ấy của Khánh Nam có phải cậu đang khó xử hay không. Có phải cậu đang đau khổ nhưng phải cố kìm nén hay không? Có phải cậu còn thương Thu Hà hay không? Tôi không muốn nhìn thấy khuôn mặt ấy của cậu. Vì không muốn, vì sợ hãi, tôi càng không thể để người khác phát giác ra tình cảm này, đặc biệt là Thu Hà.

– Tôi phải lên phòng ngủ rồi. Hai cậu cứ nói chuyện thong thả

Giữ khuôn mặt bình tĩnh như ngày thường, tôi xoay lưng nhanh chóng bước đi. Đã biết bản thân không nên làm nhiều việc khiến mọi người nghi ngờ, đã biết bản thân không nên hy vọng quá nhiều, nhưng nghĩ đến cảnh Thu Hà và Khánh Nam cùng nhau trò chuyện vui vẻ, lòng tôi lại quặn thắt. Như nhiều mũi kim đâm vào tim tôi, đau điếng lên rồi lại âm ỉ mãi không nguôi. Chợt tay tôi bị giữ lại bởi người đằng sau. Sao cậu không cho tôi rời khỏi. Cậu muốn tôi phải tận mắt chứng kiến điều mình ghét nhất hay sao. Tôi... rất sợ bản thân sẽ không kìm được lòng mà bật khóc mất.

– Đã ăn xong đâu. Bỏ thừa à?

– Tôi no rồi. Muốn lên ngủ.

– Ngồi xuống ăn tiếp đi. Chiều học không có sức thì đừng trách tôi.

Nói rồi cậu kéo tay tôi trở về ngồi kế cậu. Thu Hà ngó tôi chằm chằm với vẻ hết sức ngạc nhiên. Có lẽ đây là lần đầu tiên cô thấy Ánh Nhiên cao ngạo lại chịu ngoan ngoãn nghe lời ai đó. Không! Không thể! Như thế chẳng khác gì tôi đứng trước mặt Thu Hà mà khẳng khái khẳng định rằng “Vì tôi thích cậu ấy nên tôi mới dịu dàng với cậu ấy”.

– Đã bảo no rồi.

Tôi khẽ nhủ mày, cố diễn trọn vai diễn cô nàng cao ngạo của mình. “Cậu đang cố tình gây thêm hiểu lầm cho Thu Hà hả, thằng ngốc kia!”. Tôi cố truyền đạt câu hỏi ấy cho Khánh Nam. Cậu luôn hiểu được suy nghĩ của tôi thì chắc hẳn lần này không ngoại lệ. Nhưng cậu hình như đứng đưng, không thêm quan tâm tới.

– Giờ nghe không? Không nghe tôi giận đấy.

Thôi xong! Tôi thừa hiểu đấy là câu trả lời của cậu. “Phải! Tôi cố tình đấy. Cậu làm gì được tôi, Trương Ánh Nhiên?”. Tôi bất lực! Ngay khi còn đang lúng túng chẳng biết phải làm gì thì Thu Hà chợt bật cười khúc khích

– Trông hai cậu dễ thương quá đi!

Tôi bất động. Vay ra hành động của tôi này giờ chẳng giúp ích được gì mà còn tác dụng ngược. Hông. Hông hết cả! Chẳng kịp để tôi phản ứng gì thì Thu Hà đã rời khỏi. Khi cả hai lướt ngang, giọng nói dịu dàng ấy đã thấm vào tai tôi:

– Hãy vui vẻ bên cậu ấy nhé!

Câu nói ấy có ý nghĩa gì? Phải chăng cậu thực sự đã hiểu lầm. Có phải Khánh Nam cũng muốn sự việc như thế chẳng? Cậu có đau lòng không?

– Lo ăn đi. Cậu ấy đi rồi còn ngại ngần gì nữa

– Tôi đâu có ngại – Tôi cố lấp liếm, chối bỏ – Tôi chỉ sợ...

– Ăn đi. Ngoan. - Cậu ngắt lời tôi nhanh chóng

Tôi rất muốn hỏi nhưng dường như cậu đang trốn tránh điều đó. Thế là tôi đành im lặng ngoan ngoãn ngồi ăn mặc dù cổ họng đã nghẹn ứ. Thật là một buổi trưa tồi tệ!

Thật tồi tệ! Tồi tệ hơn cả khi chúng lại khiến tôi mất luôn cả giấc ngủ trưa của mình. Tôi trần trọc mãi nên mắt chẳng chịu nhắm trong khi người tôi đã mệt lã. Và theo lẽ đương nhiên, theo lý lẽ của một con người đang ngái ngủ, chiều hôm đó tôi câu tiết với tất cả những người ở gần tôi, không ngoại trừ cả Khánh Nam

– Không muốn hát đâu

– Sao vậy?

– Hôm nay mệt lắm!

– Ôi trời! Xem có người nhõng nhẽo kia.

Cậu xoa đầu tôi, phì cười. Nụ cười của cậu như ánh nắng ban mai rực rỡ. Tôi đỏ gục! Mặt tôi liền nóng lên phừng phừng. Tim lại bắt đầu đập loạn xạ. Cứ kiểu này mãi, có lẽ tôi cần một lượng lớn thuốc trợ tim mất.

– Thấy ghê! Tôi mà thêm nhõng nhẽo cậu.

– Tường không nhẽo thì tôi thương tôi dẫn đi ăn. Nếu vậy thì...

– Vậy thì thôi, tôi không có hứng đi.

Thật buồn cho cậu khi chiều nay tâm trạng tôi đầy tồi tệ. Tôi chẳng muốn đùa giỡn chút nào.

– Có người giận thật rồi – Cậu khẽ thở dài nhìn tôi – Tôi tính bảo nếu không nhẽo thì tôi sẽ mua quà vật về đây để buộc ai kia nhẽo nhẽo

Tôi thật sự... cạn lời với cậu. Cậu... có cần nói những câu giết người thế kia không? Trái tim tôi sao có thể chịu đựng nổi khi nó cứ nhảy tung lên trong lồng ngực. Trong khi đầu óc thì vẫn còn đang rối bời, mệt mỏi với những rắc rối đang chực chờ trước mắt thì trái tim cứ đập những nhịp đập hào hứng, mãnh liệt. Chúng đối chọi nhau, chẳng ai nhường ai, cuối cùng chung quy chúng cũng chỉ hành hạ chủ của mình, tức Trương Ánh Nhiên tôi. Thật tức điên người!

– Vậy thì đi. Đừng mua về, tôi không biết nhẽo nhẽo với con trai lạ

Này là tôi nói thật. Tôi biết dáng vẻ cao ngạo của tôi là giả. Tôi biết bản thân yếu đuối và nhạy cảm. Nhưng dù tính cách thật có như thế cũng không đồng nghĩa tôi biết cách nhẽo nhẽo. Hi! Đơn giản vì hành động ấy xấu hổ chết mất. Nó ngượng ngang ngửa khi ai đó bắt chọt đẩy tôi ra một đám đông và bắt tôi làm quen họ vậy. Tôi là chúa dễ xấu hổ. Nó... quá sức với tôi.

– O! Thế là cậu nhận cậu đã nhẽo nhẽo với tôi rồi

– Nói nhăng cuội gì thế?

– Thì tôi đã bảo tôi sẽ dẫn cậu đi ăn nếu cậu nhẽo nhẽo với tôi. Nếu không thì tôi mua về bắt cậu làm thế. Giờ cậu tình nguyện đi tức cậu nhận cậu đã nhẽo nhẽo.

– Tên hâm...

Tôi tức tối hét lên. Cậu tính chọc tôi đến phát điên mới vừa lòng à? Tôi chấp cậu đến cùng.

– Tôi đi về

Phải! Xem cậu tìm ai để chọc ghẹo nữa. Thấy tôi hiền, tôi đang rầu nên không phản kháng mà thừa cơ chọc tôi suốt. Lộng hành, hắc dịch, tên Khánh Nam nhà cậu.

– Này! – Cậu vẫn vậy, vẫn giữ tôi lại sau khi đã chọc người ta phát cáu – Tò mò tí thôi. Thích thấy Nhiên khi ăn hơn là khi nhẽo nhẽo. Đừng giận nữa

Cái này có phải như ông bà ngày xưa thường nói là “vừa đám vừa xoa” không? Chắc chắn rồi, có ai như cậu ta không. Xin lỗi người ta, rủ người ta đi ăn mà giờ bỏ người ta, te te đi trước. Thế mà tôi vẫn chạy theo. Tôi bị ngốc, ngốc hết thuốc chữa rồi.

“Vút... Vút... Vút...”. Không! Tôi phải bảo chữa lại. Còn một thứ cứu tôi không tự giác đi theo tên hâm Khánh Nam ấy, đó là xe, đúng hơn là việc băng qua đường có xe chạy. Tôi sợ phải băng qua những con đường như thế! Ôi thánh thần thiên địa ơi, tôi thề rằng tôi sợ xe chỉ sau việc đứng trước người lạ! Chẳng hiểu trời đất thương làm sao mà tạo ra đứa con gái toàn sợ hãi những điều lạ đời, chẳng giống ai như tôi.

– Đi thôi.

Cậu khó hiểu quay sang nhìn tôi khi thấy tôi đứng ngây ngốc bên cạnh với khuôn mặt tái mét. Nhìn những chiếc xe lao như tên bay, như muốn hút tất cả những gì trước mặt cản đường nó, chân tôi lại bủn rủn. Sức tàn duy nhất lúc này của tôi chỉ còn đủ để gắng không cho bản thân ngã khụy xuống đất. Từ hồi cha sinh mẹ đẻ tới giờ, toàn được cha mẹ dắt qua đường, thêm cái tính sợ xe nên dù đã qua mười bảy cái trăng tròn, tôi vẫn chưa biết băng qua những dải đất xi măng xám ngắt ấy.

– Mình ăn chỗ nào khác được không? – Tôi cố gắng mỉm cười, đưa ra một ý kiến khác.

– Sao thế? Chỗ ấy bán há cảo ngon lắm!

– Nhưng...

– Nhưng sao...

Tôi rất muốn nói lý do đằng sau nhưng nhìn khuôn mặt tò mò của cậu, tôi đành im lặng quách cho rồi. Liệu cậu có cười nhạo tôi không? Cô gái sắp sửa mười tám tuổi vẫn không biết băng qua đường, còn gì nhục nhã hơn. Còn đâu là hình tượng đẹp đẽ của Trương Ánh Nhiên tôi nữa! Mặc dù sự thật đáng buồn rằng Khánh Nam đã nhìn thấu mặt nạ cao ngạo của tôi từ lâu, cậu thừa biết bản chất tôi yếu đuối. Nhưng yếu đuối đến nỗi... sợ băng qua đường. Thế ra cái đó không hoá là người vô dụng, bất tài còn gì.

– Cậu thấy mệt ở đâu à?

Khánh Nam vẫn tiếp tục dịu dàng, ân cần hỏi tôi. Tôi im lặng không đáp và lắc đầu nguầy nguậy vì ngượng. Tôi chẳng biết phải biện bạch như thế nào.

– Thế sao không muốn đi, nói nghe xem nào!

Cậu nở nụ cười nhẹ dịu ngọt. Trông cậu lúc này giống một người anh trai dụ dỗ một đứa con nít đang khóc nhè.

– X... Xe...

Tôi ngượng ngùng lí nhí trả lời. Dẫn đo cho lắm vào, cuối cùng cũng bị cậu dụ dỗ nói ra sự thật. Giờ tôi mới thấy Hiền Thi nhận xét tôi đúng, Ánh Nhiên là đứa con gái dễ bị dụ.

– Xe? – Cậu ngờ người vài giây rồi bật cười khúc khích và nhanh chóng trở nên mất kiểm soát – Cậu sợ xe hả?

– Có... Có gì đáng cười lắm à?

Ngượng quá hoá cẩu là đây. Nhưng chẳng để tôi cẩu hết tập, ai kia đã nắm tay tôi dắt qua đường. Bàn tay ấy vẫn ấm áp, vẫn to lớn, vẫn khiến tôi cảm thấy an toàn như thế. Tôi im lặng, ngoan ngoãn để cậu dắt suốt cả chiều rộng của con đường. Thoáng chốc, bàn tay ấy khẽ siết chặt bàn tay tôi, như muốn níu giữ điều gì đó. Và có phải tôi đang tưởng tượng, chỉ trong vài giây, cậu quay sang nhìn tôi với ánh mắt xôn xao kì lạ. Ánh mắt ấy dịu dàng lắm, dịu dàng đến nỗi khiến tim tôi lại loạn nhịp một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Vậy Cứ Để Người Ta Tin

Chẳng hiểu sao viết một hồi cái chap nó dài thòng thòng :))

*****

Chưa bao giờ tôi băng qua đường mà chẳng thấy chút căng thẳng như bây giờ. Có lẽ vì ai đó đang ở bên tôi, nắm tay tôi. Nhưng phút giây ấy ngắn ngủi quá. Nếu là bình thường, hiển nhiên tôi sẽ sượng ron người vì bản thân vừa bước qua một trở ngại đầy đáng sợ một cách nhanh chóng. Tuy nhiên hôm nay là một ngoại lệ.

Ngay khi tôi nhận thức và thoát khỏi cảm giác mộng mị của bản thân cũng là lúc chúng tôi đã tới vỉa hè bên kia của con đường, cũng là lúc tôi biết bản thân nên làm gì. Tôi ngượng ngùng, khẽ rút bàn tay của mình ra khỏi chốn ấm áp kia. Thật không hay nếu ai đó nhìn thấy.

– Nhanh nhanh thôi. Tôi đói bụng lắm rồi

Tôi đánh trống lảng khi thấy cậu đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn tôi. Tôi không đủ can đảm để nhìn thẳng vào đôi mắt nâu cà phê đó. Tôi rất sợ bản thân sẽ hối hận với hành động vừa rồi của mình. Tôi rất sợ bản thân sẽ vương thêm nhiều hoài nghi về tình cảm cậu dành cho tôi và bắt đầu hy vọng.

– Há cảo tôm, há cảo thịt, muốn ăn gì nào?

Cậu nhìn tôi lên tiếng hỏi sau khi đã im lặng suy nghĩ điều gì đó suốt cả quãng đường.

– Cả hai được không?

Tôi buột miệng nói theo ý muốn của mình. Đến khi dứt lời, tôi mới nhận ra bản thân vừa nói một điều... không ra dáng thực nữ gì cho cam. Tôi cúi gằm mặt xấu hổ và tự rủa tính tham ăn mãi không thừa của mình. Nhục!

Tôi đã sẵn sàng để nghe những lời châm chọc quen thuộc của Khánh Na. Trong đầu cũng đã suy tính biết bao nhiêu câu trả lời để ứng phó cho đỡ ngượng, nhưng rồi cậu lại im lặng nhìn tôi chằm chằm.

– Không được thì thôi. Tôi đùa ấy mà

Cậu chột giật mình, thoát khỏi trạng thái thờ ơ đấy.

– Cậu nói đùa nhưng tôi thích lắm thật – Cậu xoa đầu tôi và nở nụ cười lấp liếm – Cho con phần thập cẩm.

Trông cậu khi ấy thật lạ. Tôi muốn hỏi cậu đang suy nghĩ gì nhưng rồi lại thôi. Tôi đâu là gì của ai kia cơ chứ!

– Của cậu này

Khánh Nam tỉnh ngịch áp ly há cáo hầy còn nóng hổi vào má tôi. Tôi giật bản mình, suýt thì hét lên theo phản xạ. Nhận ly há cáo trên tay cậu, tôi chỉ muốn khóc ròng. Há cáo chứ có phải mì cay đâu mà sao lại có lăm ớt thế kia. Tôi bị dị ứng với ớt. Thế tôi mới bảo ông trời thật oái oăm khi tạo ra một đứa con gái lạ đời như tôi. Suốt mười bảy năm cuộc đời, tính đến hiện giờ, chỉ có ba điều khiến tôi sợ muốn ngất xỉu mỗi khi phải đối mặt

+ Bắt chuyện với người lạ

+ Băng qua đường

+ Ớt

Tôi nói thật chứ chẳng đùa. Tôi không thể ăn ớt. Mỗi lần ăn phải, dù là một chút, tôi đều nghẹt thở, như có thứ gì ấy chẹn cứng cổ họng và mũi tôi. Chính vì thứ dị ứng dị thường ấy, tôi đã bị một người bạn chơi khăm trong thức ăn ngày nhỏ với lý do cậu ta không tin. Và kết quả tôi suýt phải nhập viện vì mất mảy tím tái do ngạt hơi. Đến tận bây giờ, tôi vẫn không nhớ rõ mình đã thoát nạn ấy như thế nào. Có lẽ khí không đủ nên máu không lên não, ảnh hưởng đến trí nhớ.

Cũng chỉ vì mãi suy nghĩ những chuyện không đâu mà quên nhắc người ta đừng thêm ớt. Suy cho cùng lỗi là do tôi sao trách được ai

– Mau ăn đi. Này ăn nóng mới ngon.

Khánh Nam nhiệt tình, hào hứng đợi tôi nếm thử món ăn mà cậu chủ động mời. Tôi e dè nhìn những sắc đỏ trước mặt mà nuốt nước miếng cổ trần tỉnh bản thân. Cậu đã mời sao tôi có thể từ chối được. Liệu cậu có tin thứ dị ứng tôi mắc phải tồn tại. “Chỉ ăn một ít thôi, chắc không sao đâu. Cùng lắm thấy khó thở một tí rồi hết.” Tôi an ủi bản thân và đánh liều nhắm mắt, bỏ tọt viên há cáo đầu tiên vào miệng, nhai, nuốt nhanh hết mức bình sinh. Ôi cha mẹ ơi! Tôi lảm rồi. Đây là ớt gì mà nó vừa cay vừa nồng chối chết. Tôi cảm nhận vòm miệng đang bốc lửa ngùn ngụt.

– Cay lăm phải không con. Ớt này bà lấy từ miền Trung đấy. Nhiều đứa đến đây mua khoái lăm!

Bà cụ bán hàng trông tôi cười thân thiện. Trong khi tôi tròn tròn mắt nhìn bà. Ớt miền Trung? Không giống chứ. Ớt ở đây nổi tiếng về độ cay. Cổ họng tôi bắt đầu khô khốc và rất bỏng. Cơ thể nóng phùng phùng. Cố gắng mở rộng miệng để lấy không khí nhưng vô dụng. Chúng không thể lọt qua nổi một tấm màn vô hình nào đó để vào khí quản. Tôi... không thể thở được.

– N...Nước...

Tôi cố gắng nói, quờ quạng những thứ có thể chữa được thứ đang hùng hực trong cổ họng. Những con ho, như đoàn binh dũng mãnh bắt đầu tiến đến ồ ạt. Tôi đã ăn cay quá mức cho phép của bản thân. Đầu óc choáng váng báo hiệu điều không hay.

– Cậu bị sao thế? Ánh Nhiên!

Khánh Nam ngạc nhiên, lo lắng hỏi thăm tôi.

– N... Nước

Tôi gắng sức cầu cứu một lần nữa. Mỗi lời nói ra hiện giờ đều khó khăn khi cổ họng cháy bỏng, khô rát. Quán xá đông, tôi lại ngồi góc tường, chẳng còn khả năng nào tiến đến bình nước xa tít tắp kia. Ngay khi tôi bắt đầu hoảng loạn, cậu liền siết chặt tay tôi để cổ vũ, để trấn tĩnh:

– Cố gắng hít thật sâu vô – Và cậu đưa tôi một hộp sữa chẳng biết từ đâu – Uống vào đi, chậm chậm. Sẽ bớt cay đó.

Khánh Nam bình tĩnh xử lý rắc rối. Trông cậu đầy kinh nghiệm như đây không phải lần đầu tiên cậu gặp tình cảnh này. Cậu rành rồi hơn cả đứa mắc bệnh là tôi.

Quả thật con cay bắt đầu dịu giảm. Cổ họng tôi không bỏng rát nhiều dù vẫn còn khô khốc. Nhưng quan trọng, tôi dần có thể hít thở lại bình thường. Tâm trí tôi vì thế mà trở nên bình tĩnh hơn.

– Cảm... Cảm ơn

Tôi ngượng ngùng nói khi thấy bản thân đã ổn. Cậu vẫn siết chặt bàn tay tôi và nhìn tôi bằng ánh mắt xôn xao kì lạ. Hôm nay cậu nhìn tôi bằng ánh mắt ấy rất nhiều lần

– Cậu... không thể thở khi ăn ớt đúng không?

– Ừ! Từ nhỏ rồi. Chịu cay siêu kém nếu không nói là ăn không được. Lạ nhỉ?

Tôi cười hi hi khi nói về nhược điểm của mình. Tôi có chút xấu hổ. Vậy là hôm nay cậu đã thấy tất cả những gì lạ đời nhất của Trương Ánh Nhiên tôi rồi còn gì.

– Họ giống nhau quá! – Cậu thất thần, dán chặt mắt vào tôi.

– Há? Cậu nói gì?

Tôi ngạc nhiên hỏi lại vì không nghe rõ lời cậu vừa thốt. Khánh Nam khẽ giật mình, thoát khỏi trạng thái ngây ngốc. Đôi mắt kì lạ cũng nhanh chóng biến mất theo, nhường chỗ cho ánh mắt áp áp, có chút tình nghịch cậu vẫn thường đối với tôi ngày thường.

– Không... Không có gì. Tôi thấy lạ khi thấy có người không ăn được ớt thôi.

– Thế mà có người khi này biết cách xử lý đấy. Tôi cứ tưởng cậu biết ai cũng như tôi trước đó rồi

– Không có – Khánh Nam hơi hốt hoảng nhưng ngay khi bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên của tôi cậu lại xui xuống – Chỉ là...

– Là sao...?

– Tôi có kỹ năng sống tốt hơn ai kia

Cậu nháy mắt cười tươi, thái độ xoay hẳn một trăm tám mươi độ. Không khí căng thẳng giữa chúng tôi bỗng chốc vỡ tan. Tôi không nhịn được liền bật cười khúc khích.

– Hai đứa đang yêu nhau đúng không?

Bà lão bán hàng nhìn chúng tôi mỉm cười ý nhị. Tôi ngơ ngác nhìn bà. Trái tim trong lồng ngực theo lời nói ấy mà nện những nhịp đập mạnh mẽ mà chẳng hiểu vì sao.

– Nắm tay thân thiết thế kia, ánh mắt ngượng ngùng thế kia, nói chuyện ngọt ngào thế kia, bà nhìn một phát là thấy ngay. Yên tâm đi, bà già rồi nhưng thoảng lăm, đừng ngại. Chỉ đừng làm những hành động thái hoá trong quán là được rồi

Tôi giật mình vô thức rút tay ra khỏi bàn tay to lớn, ấm áp của Khánh Nam. Thì ra này giờ chúng tôi vẫn nắm tay nhau mà không hề hay biết. Chỉ nghĩ đến thôi mà cơ thể tôi chợt bốc hỏa hừng hực vì ngượng ngùng. Tôi thật vô ý quá! May là bà lão bán hàng, lẽ như là người trong trường thì tiêu từng là điều chắc chắn.

– A trùng hợp quá!

Một giọng nói lạnh lạnh vang lên sau lưng tôi. Ôi trời! “Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tới”. Dù là nói từ ngữ nào, giọng Minh Phụng vẫn chanh chua như thế. Kéo theo sau là tiếng đùa giỡn rộn một góc quán của những thành viên còn lại trong đội văn nghệ: Phi Khanh, Kiều Quân, Thái Vũ và A Kha.

– Trùng hợp thật...

Tôi cười nhẹ, cố tỏ vẻ bản thân trong sạch dù chỉ chưa đầy một phút trước, tôi và Khánh Nam đã có thêm một người tin tưởng rằng chúng tôi là người yêu của nhau. Con bòng hoàng chưa kịp dập tắt cứ cháy ngùn ngụt thật khó chịu.

– Hai người đến đây làm gì vậy?

– Ăn chứ làm gì nữa

Tôi phục sát đất sự điềm tĩnh của Khánh Nam. Trong khi tôi giờ đây chỉ muốn chui xuống đất vì bị bắt quả tang đi riêng với cậu.

– Ý là sao hai người đi riêng với nhau ấy. Không chịu rủ tội này

Minh Phụng vẫn nhất quyết không chịu buông tha chúng tôi. Nhìn ánh mắt gian gian của nhỏ, tôi thừa hiểu ý nghĩa điên rồ gì đang len lỏi trong đầu Phụng. À mà sao điên khùng được. Sự thật Ánh Nhiên tôi thích Khánh Nam cậu mà!

– Bà này ngộ. Chả nhẽ không cho họ có không gian riêng tư

A Kha... chẳng biết ngây ngô thật hay giả mà lại thốt lên câu nói đầy nghi ngờ kia. Như thể trong đầu cậu ấy bây giờ và cậu muốn mọi người nhận ra rằng “Hai người họ đang quen nhau đấy, bộ các cậu không nhận ra hay sao?”. Tôi chết lặng, thề rằng chẳng biết phải trả lời sao cho phải nhẽ. Kiều Quân trước đó vốn đã nghi ngờ nay chắc chắn sẽ ngày một hoài nghi hơn.

– Tao sợ tội này giành hết đồ ăn của tao thì đúng hơn

Khánh Nam vẫn điềm nhiên đối đáp. Tôi phục cậu sát đất. Nhanh như cắt, cậu đã khéo léo dẫn dắt mọi người chẳng còn quan tâm đến sự kiện chúng tôi đi ăn riêng với nhau nữa. Phi Khanh, cô bạn nhỏ nhắn, mảnh khảnh nhất đội, trước lời chọc ghẹo của Khánh Nam lại là người phản ứng gắt gao nhất. Nhỏ tru tréo âm ỉ hết cả lên:

– Này! Đầu cần keo kiệt như thế. Muốn cả đội xử hội đồng hai người luôn không hử?

– Đầu cần xử họ, xử thức ăn của họ là ổn nhất

Thái Vũ háo hức đề nghị. Mắt cậu sáng rực khi nhìn vào ly há cảo hãy còn nguyên vẹn trên bàn chúng tôi. Tôi chính thức tìm được đồng minh tham ăn giống mình trong đội văn nghệ. Và chưa kịp nói hết câu, những đứa trẻ lớn xác ấy đã ồ ạt bao vây và trấn lột tôi sạch sẽ từ ly há cảo đến hộp sữa trên tay. Tôi mất trắng. Và sau khi đã lấy được của cải, bọn chúng ba chân bốn cẳng chuồn đi mất dạng. Khuôn mặt Khánh Nam sa sầm lại. Tôi có thể nhìn

thấy cả dòng chữ “Hãy đợi đấy” in chìm in trên trán cậu. Tôi phụt cười ha hả trong khi người bên cạnh tôi vẫn cau có như ông già chín mươi tuổi khó tính.

– Thôi nào. Dù sao ly há cáo ấy tôi cũng chẳng ăn được

Dù tôi có giải thích thế nào, Khánh Nam vẫn hậm hực suốt cả quãng đường về. Khở nổi khuôn mặt ấy của cậu chỉ khiến tôi thêm thích thú.

– Không lẽ...có người thèm ăn hay sao? – Không kìm được lòng, tôi nhìn cậu cười cười lên tiếng trêu chọc

– Không thèm – Cậu lắc đầu và chột nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm túc – Tôi đang ghen đấy.

– Há? Gh...Ghen?

Tôi đơ toàn tập. Tôi nghe như sét đánh ngang tai. Tôi có nằm mơ hay không?

– Ghen cái gì?

– Họ lấy mất hộp sữa tôi mua cho cậu. Tôi...chỉ muốn...riêng cậu uống hộp sữa ấy thôi. Lỡ như...cậu lại khó thở vì cay thì tôi làm gì còn hộp sữa nào khác cho cậu uống

Khuôn mặt Khánh Nam phớt hồng khi thốt ra những lời nói ấy. Cậu đang có ý gì trong câu nói đó. Hay đơn giản đây chỉ là lời quan tâm từ một người con trai đến với đứa bạn của mình? Lòng tôi âm ập đến lạ. Nhưng chẳng mấy chốc nó lại dấy áp hoài nghi. Phải! Vui đấy nhưng cũng chưa xót lắm đâu! Khánh Nam cậu...sao cứ nói những câu mập mờ, sao cứ làm những hành động nửa vời để mọi người ngờ vực. Cậu có biết Thu Hà và mọi người đã bắt đầu nghi ngờ về chúng ta. Và khi sự nghi ngờ trở thành điều chắc chắn, tôi sẽ đối mặt với điều gì khi tôi không tài nào hay biết tình cảm trong tim cậu. Tôi rất sợ khi ấy cậu sẽ rời tôi mà đi. Tôi rất sợ ngay từ phút ban đầu, chỉ riêng một mình tôi đơn phương cậu. Tôi rất sợ hình ảnh Thu Hà vẫn còn in đậm sâu trong cả tâm trí lẫn trái tim cậu. Tôi rất sợ...Khánh Nam cậu...vẫn còn thương Thu Hà.

– Người ta nghe thấy lại đồn đại lung tung về tôi với cậu đấy

Tôi cúi gầm mặt, cố nói những điều khiến trái tim tôi đau đớn. Thà rằng chính bản thân tôi tự giữ khoảng cách an toàn để biết chắc rằng sẽ mãi không mất cậu còn hơn ngày càng lún sâu vào mê cung không lời giải đáp. Bước đi trên con đường mà không biết sẽ phải đối đầu điều gì, kết quả ra sao, cứ như người lữ khách lạc đường, thật sự rất hoang mang, hoang mang đến đáng sợ

– Tôi không quan tâm – Cậu đồng dạng nói, quyết phải bắt tôi nhìn thẳng vào đôi mắt nâu cả phê của cậu – Người ta đồn mặc họ. Họ nghĩ tui mình quen nhau thì cứ để người ta tin.

– Cậu điên à? Rốt cuộc cậu có hiểu tính nghiêm trọng của vấn đề không thế? Cậu không sợ bị người ta gán ghép, rồi soi mói. Cậu không sợ Thu...

Nói đến đây tôi chợt im bặt, có lẽ tôi không nên nói tên người con gái ấy trước mặt cậu.

– Cậu không sợ lời đồn sẽ khiến cậu không có bạn gái à? – Tôi chữa cháy gượng gạo

– Không sợ. Dẫu sao tôi vẫn chưa muốn có bạn gái

“Và khi muốn rồi thì cậu sẽ tránh xa lời đồn cũng như là tôi chứ gì?”. Tôi chưa xót thâm nghĩ. Bỗng cậu xoa đầu tôi cười hiền. Từ từ, chậm rãi, cậu khẽ cúi xuống bên tai tôi thì thầm.

– Và khi tôi muốn, tôi...cũng sẽ không phớt lờ cậu đâu. Đồ ngốc!

Từng hơi thở phả vào mang tai tôi khiến tôi cơ thể tôi hóa đá. Tim tôi liên đập không thể kiểm soát trong lồng ngực. Khuôn mặt nóng phừng phừng vì xấu hổ. Thế mà cái tên đáng ghét ấy, thần sắc vẫn không một chút biến chuyển. Cậu xoay lưng đi một mạch, bỏ mặc tôi vẫn còn đứng trời trồng đằng sau.

Tôi phải làm sao khi người tôi thương chẳng chịu buông tha, một mực ép tôi đi trên con đường chẳng biết đích đến? Tôi tự hỏi, khi đã đến nơi, người tôi thương có đang dang tay đợi tôi chạy vào vòng tay ấm áp của người?

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Lạc Cùng Giấc Mơ (Phần 1)

“Và nếu tôi muốn... tôi cũng không phớt lờ cậu đâu. Đồ ngốc!”

Tôi giật mình choàng tỉnh, nhìn quanh quất căn phòng vắng tanh. Hoá ra chỉ là giấc mơ. Đã một tuần trôi qua từ khi Khánh Nam có thể “nhấn tâm” buông những lời mùi mẫn ấy với tôi. Sát khí nó lớn đến nỗi đêm nào tôi cũng mơ thấy. Làn hơi nồng ấm của cậu hãy còn mon trón trên vành tai. Nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời vẫn chưa sáng hẳn. Chỉ mới gần năm giờ sáng. Lại thêm một ngày mất ngủ. Tuyệt!

– Đạo này con dạy sớm dữ hen Ánh Nhiên. Ý thức kỷ luật tốt hơn nhiều đấy!

Mẹ tôi ngạc nhiên khi đồng hồ chỉ vừa điểm sáu giờ sáng, tôi đã tự giác bước xuống nhà với bộ đồng phục ngay ngắn trên người. Nếu là khi trước, giờ này tôi vẫn còn nằm lăn lóc trên chiếc giường êm ái, ấm áp trong phòng. Trước lời khen ngợi hiềm hoi của mẹ, tôi thờ dãi thườn thợt. Sự thật đâu phải do ý thức tôi tự nhiên tốt lên mà là do tôi mất ngủ. Hơi phũ phàng khi suy nghĩ của mẹ với thực tế hoàn toàn khác nhau.

– Con đi học đây mẹ

– Ở không ăn sáng hả con?

– Dạ không ạ.

Tôi đáp lại và nhanh chóng lê bước đến trường. Việc thiếu ngủ nhiều ngày khiến cơ thể tôi mệt mỏi, chẳng còn chút sức sống nào cả. Lại thêm lượng bài tập gấp đôi học sinh bình thường vì trong lớp bồi dưỡng, tôi có cảm tưởng bản thân sắp sửa trở thành một xác chết di động đến nơi.

– Eo ơi! Mày làm gì mà tàn tạ thế con.

Hiền Thi nhấn mặt nhấn mày kêu lên vẻ dè biiu ngay khi vừa chạm mặt tôi ngay cổng trường

– Đạo này học hành áp lực quá hả?

Quang Trí chẳng biết từ đâu cũng sớm xuất hiện nhập thành bộ ba hoàn chỉnh. Anh nhìn tôi đầy thương cảm và lo lắng. Đấy! Hiền Thi phải cố gắng gấp trăm nghìn lần mới có thể dịu dàng và ấm áp như anh khi đối xử với người khác. Dù là con gái mà nó bao giờ cũng mạnh bạo hết cả. Nó bảo đấy là cá tính. Chơi thân với nhau đã ba năm nhưng chưa bao giờ tôi thấy nó rơi một giọt nước mắt. Hiền Thi mới thật sự là hình mẫu lý tưởng một người con gái mạnh mẽ. Đôi khi tôi ngưỡng mộ nó như một minh tinh ngôi sao để noi theo học tập. Nhưng đôi khi tôi ghét cay ghét đắng tính cách ấy vì sự phụ phàng nó dành cho những đau khổ hay khó khăn tôi đang gặp phải – hỏi thăm thì ít mà trêu chọc thì nhiều. Tôi ức!

– Một phần thôi anh. Em bị mất ngủ là chính

Tôi phớt lờ Hiền Thi mà quay sang kể lể với Quang Trí. Dẫu sao vẫn còn có người anh kết nghĩa này thương tôi, để tôi bớt tủi thân

– Tưởng lý do gì. Chắc suốt ngày lại nằm mơ về anh chàng cao cao, mắt nâu nâu tên Lương Khánh Nam đúng không

Tôi bị đâm một nhát đau điếng vào tim đen trước lời nói của Hiền Thi. Nó đoán trúng phóc không đường chối cãi. Phải chăng trên trán tôi có xăm chữ thú tôi “Mơ đến Khánh Nam” hay sao. Tôi ngơ ngời, không biết phải biện bạch ra sao khi sự thật đã rành rành trước mắt như thế. Trước khuôn mặt ngổ tào của tôi, Hiền Thi phá lên cười ha hả ra chiều khoái trá lắm. Ngay cả anh Trí không bật cười vài tiếng khúc khích. Khuôn mặt anh nhăn nhúm cổ kìm nén bản thân bật cười lớn như đứa bạn thân duy nhất của tôi.

– Này... cười gì chứ?

Tôi nhấn mặt giận dữ. Tôi mơ thấy người tôi thương thì có gì lạ sao. Mặc dù nội dung tôi mơ thấy...sát thương khá nặng cho trái tim bé bỏng của tôi. Làn nào tỉnh giấc, nó cũng nện thình thịch trong lồng ngực, có lẽ vì quá đổi hạnh phúc và cũng có lẽ tình huống ấy khiến tôi quá xấu hổ. Tôi có cảm giác như thể Khánh Nam nhìn thấu trái tim tôi nhưng lại giấu nhem, chẳng thích nói ra.

– Mặt em...đang đỏ như gấc kìa

Tôi sờ thử khuôn mặt của mình. Nó nóng phùng phùng. Tôi sốt ròi!

– Tao...không thèm chọc mày nữa đâu. Tao lên...lên lớp trước để làm bài tập đây. Tối qua tao chưa làm xong.

Hiền Thi vừa cười nức nẻ, vừa bỏ lên lớp. Ôi cái con dờ hơi này! Sao nó không lên lớp sớm hơn đi, còn cố nán lại vài phút chọc ghẹo tôi mới chịu. Và hậu quả nó đã khiến người hiền lành như anh Trí cũng nổi con tò mò mà hỏi thăm tình hình “phát triển tình cảm” giữa tôi và Khánh Nam

– Đạo này em với cậu ta tiến triển tốt chứ?

– Vẫn là bạn bình thường thôi

– Vậy à... Sao anh nghe mấy đứa lớp anh đồn Ánh Nhiên với Khánh Nam dạo này hay thân thiết đi chung với nhau. Có đứa còn bảo hai em đang quen nhau

– Làm gì có – Tôi chốt dạ phản đối – Tụi em hợp cạ nên nói nhiều thôi. Làm gì quen nhau

– Ô! Ra thế – Quang Trí điềm nhiên gật gù ra về rành rõi, hiểu chuyện lắm – Anh cứ ngỡ cậu ta tỏ tình với em rồi? Làm anh chẳng biết trả lời ra sao khi

tụi con gái cứ vây quanh anh hỏi thăm chuyện của em

Tôi giật thót mình. “Tôi đang ghen đấy!”, “Dù tôi muốn, tôi cũng không phớt lờ cậu đâu. Đồ ngốc!”. Những câu nói nửa vơi ấy của Khánh Nam chắc hẳn đâu phải là lời tỏ tình đâu nhì. Nếu chúng là lời tỏ tình như lời anh nói có khi chúng sẽ không khiến tôi đau đầu thế này. Cơ mà bọn họ nắm thông tin nhanh lẹ thật ấy nhì? Chưa gì đã bắt đầu “hỏi thăm” tôi từ người anh kết nghĩa rồi. Với một người khá nhát người lạ như anh thì đó chẳng khác gì là cực hình với anh cả

– Sao em không tỏ tình với cậu ta? Quan hệ hai người tốt như vậy, có khi cậu ta cũng có tình cảm với em đó.

Tôi tròn mắt ngạc nhiên trước lời đề nghị của anh. Tò tính với cậu ta sao? Vừa nghĩ đến, khuôn mặt tôi lập tức đỏ lên một lần nữa. Tôi đã luôn mong muốn như vậy trước những hành động quan tâm dịu dàng của cậu. Nhưng chẳng phải chính anh cũng đã bảo Khánh Nam luôn biết cách thu hút người khác hay sao. Và chẳng phải chính cậu gần đây cũng thừa nhận với tôi rằng cậu chưa muốn có bạn gái hay sao. Có lẽ hiện giờ cậu vẫn chưa thích ai... hoặc có lẽ cậu vẫn còn thương Thu Hà nhưng không nhận. Trước suy nghĩ vẩn vơ của bản thân, tôi lắc đầu tự cười chính mình. Tôi lại nghĩ đến cô ta và...lo lắng. Có lẽ vì tôi là người chứng kiến cũng như là một lý do, theo một khía cạnh nào đó khiến cuộc tình của họ chính thức tan vỡ, đường ai nấy đi. Có lẽ vì tôi là người duy nhất nhìn thấy Khánh Nam đã đau khổ ra sao, yếu đuối thế nào trước cuộc tình ấy. Có lẽ vì tôi là người hiểu rõ nhất tình cảm cậu dành cho Thu Hà mãnh liệt biết bao. Tất cả điều ấy vô hình đã trở thành cái gai lớn nhất, là cản trở lớn nhất để tôi có thể đứng trước mặt cậu mà bảo rằng “Tôi thích cậu”

– Đâu phải muốn là được đâu anh. Em biết “người ta yêu vì yêu, không cần có lý do” (1), nhưng có thể bộc lộ tình yêu ấy cho đối phương biết hay không thì lại dựa vào rất nhiều lý do.

Tôi cười nhạt, hồ thẹn mà mập mờ thừa nhận. Tôi không biết phải nói sao cho Quang Trí hiểu tâm trạng rối như tơ vò của tôi hiện giờ mặc dù tôi biết anh...luôn sẵn sàng ngồi yên chăm chú lắng nghe tôi kể

– Có lẽ anh không biết lý do là gì nhưng dù em quyết định ra sao, anh... vẫn luôn ủng hộ em hết mình

Vẫn cái xoa đầu nồng ấm của anh, như một ngọn lửa tiếp thêm sức mạnh tinh thần cho tôi. Có người con gái nào lại lạ như tôi không nhì? Khi người mình thương nói những câu ngọt ngào, bản thân lại càng cảm thấy phiền muộn nhiều hơn là hạnh phúc.

“Reng...Reng...Reng...” Tiếng chuông báo hiệu giờ lên lớp vang lên inh ỏi khắp sân trường, kéo tôi về thực tại. Mọi học sinh bắt đầu nhốn nháo, di chuyển, đùa giỡn ầm ĩ. Hít một hơi thật sâu, tôi lấy lại vẻ mặt điềm tĩnh ngày thường. Dầu phiền muộn thế nào cũng không nên phá vỡ hình tượng Trương Ánh Nhiên kiêu kì, nhất là trong tình trạng nhiều cô nàng xung quanh đang dòm ngó thế này. Tôi đứng phắt dậy, cười nhẹ với Quang Trí và chào anh lên lớp. Tôi không hề hay biết đằng sau có hai nam sinh đang rượt đuổi nhau. Trong phút vô tình, một trong hai người quá mất đà, đẩy tôi ngã chúi nhủi. Vì không để ý đề phòng, cú đẩy bất ngờ ấy khiến tôi mất cân bằng, ngã ra phía sau.

– Ôi!

– Ánh Nhiên cẩn thận!

Quang Trí hốt hoảng hét lên, với người nắm lấy tay tôi và kéo ngược về phía anh. Cả tôi và anh đều té sống soài ra đất. Tôi từ từ mở mắt ra và thấy bản thân đang nằm đè lên người anh và anh... đang ôm chặt lấy tôi. Tôi cuống cuống ngồi dậy, thoát khỏi vòng tay ấy. Tôi thấy khuôn mặt Quang Trí thoáng đỏ, anh lúng túng hỏi thăm tôi

– Em...Em không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?

– Em...không...không sao. Cảm ơn

Đột nhiên tôi cũng trở nên lúng túng như gà mắc dây thun. Có lẽ vì đây là lần đầu tiên tôi với anh có hành động thân mật như thế, dù chỉ là sự cố. Có lẽ đó là phản ứng sinh lý thông thường

– Còn anh có bị thương đâu không?

– Chắc không sao dù khi nãy có nguyên tản thịt đè lên anh. Anh chưa bẹp dí đâu mà lo

Tôi với anh vô tư phá lên cười. Mặc kệ xung quanh có khá nhiều người tò mò đến nhìn do vụ việc ồn ào trước đó ít phút. Bỗng một luồng điện chạy dọc sống lưng tôi. Tôi khẽ rung mình, da gà da vịt lân lượt nổi lên hết. Tôi cảm nhận được có đôi mắt nhìn mình chằm chằm. Vội vàng quay lại thì cảm giác ấy lại biến mất. Có lẽ tôi nhạy cảm quá chăng?

“Các lớp chú ý nghe thông báo...Các lớp chú ý nghe thông báo”. Tiếng cô tổng phụ trách phát trên chiếc loa đen quen thuộc đột nhiên phát lên. Lần nào cũng là những thông báo mỗi khi nhà trường có hoạt động lớn. Các học sinh nhanh chóng tự ý thức im lặng để lắng nghe. Giọng cô vẫn từ tốn đều đều như những cô phát thanh viên trên chiếc radio cũ kĩ rè rè chán ngắt. “Cuối tuần này, nhà trường sẽ tổ chức buổi hội chợ từ thiện. Tất cả các lớp phải có gian bán hàng. Mọi tiền lãi của hội chợ đều được quyên cho quỹ từ thiện giúp đỡ các mái ấm trong quận. Giờ về, các lớp cử người xuống phòng Đoàn để đăng kí gian hàng”.

– Yeah!

– Đà hú!

– Hội chợ! Hội chợ!

Đồng loạt một dãy lớp học réo ầm, vui sướng la hét phản ứng ngay khi lời thông báo của cô phụ trách chấm dứt. Đây quả là cuộc vui chơi lớn hiếm hoi trường tôi tổ chức. Quả thật không nên để bỏ lỡ.

– Lần này trên web trường mình thế nào cũng ầm ầm tuyển bạn trai, bạn gái đi chơi hội chợ chung cho xem

Hiền Thi ngồi bên cạnh, thích thú thì thầm vào tai tôi. “Mình có nên mời Khánh Nam không nhỉ?”. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu tôi. Ý nghĩ ấy có quá điên rồ và táo bạo không nhỉ?

(1): Một câu nói trong tác phẩm nổi tiếng “Nhà giả kim” của Paulo Coelho khi nhân vật chính là chàng chăn cừu Santiago gặp được tình yêu đích thực đời mình.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lạc Cùng Giác Mộng (Phần 2)

– Nhiên! Nhiên! Trương Ánh Nhiên!

Hiền Thi hét lớn bên tai khiến tôi giật bắn mình. Tôi nhún mảy khó hiểu trước ánh nhìn trách móc của nó.

– Mày vừa nói gì?

– Lại mơ lại mộng cái gì nữa rồi? – Nó nhăn mặt căn nhắc – Tao hỏi mày tính mời ai đi hội chợ?

– Mày chứ ai nữa con hằm. Còn ai khác à?

Tôi tình rụi trả lời một cách dối trá. Mỗi khi nghĩ về Khánh Nam, hồn tôi lại phiêu bồng về chốn xa xăm nào đó. Hiền Thi mà biết nó chỉ là kẻ thay thế Khánh Nam vì tôi không dám mời cậu thì chắc tôi không toàn mạng trở về chiều nay

– Thế giờ tao bảo tao không đồng ý thì sao?

– Là sao?

– Hôm ấy tao có việc bận rồi

– Lại bận!

Tôi ré lên bắt bình. Tôi tưởng suốt tôi là người bỏ rơi nó. Hóa ra Hiền Thi lại là người bỏ rơi tôi. Cảm giác chẳng mấy dễ chịu tí nào! Thế mà nó vẫn trung cái bộ mặt tro trên, cùng nụ cười-chăng-biết-hối-lỗi ấy ra. Nhìn là biết nó đã có lịch đi chơi đâu đó cùng gia đình nhỏ ấm cúng của nó rồi. Nó và cả gia đình nó là những con người ham mê du lịch. Một năm phải mười mấy chuyến, tính cả ngắn và dài ngày, là chuyện thường. Bảo sao người nó lúc nào chả béo, tròn, đầy đặn...

– Lại đi du lịch...

– Mày ngày càng khôn ra đấy Nhiên!

Trước lời khen của nó, phải kiềm chế lắm tôi mới không lao tới bóp cổ nó chết ngắc cho rồi. Ánh Nhiên tôi nói cảm có sai. Đã bỏ rơi người khác mà còn vênh vao như thế, ai mà chịu cho nổi.

– Mày đi mời Quang Trí đi, kêu nó đi với mày.

Hiền Thi đề nghị một cái tên quen thuộc giữa chúng tôi, một con người luôn trở thành kế hoạch dự bị mỗi khi nó bỏ rơi tôi trong những cuộc vui chơi. Chẳng cần nghĩ, đương nhiên tôi liền gật đầu tán thành cái rụp. Đi với ai chứ đi với anh Trí là sướng nhất. Anh luôn quan tâm và chăm sóc tôi từ đầu đến đuôi, chẳng sót gì cả. Tôi cứ như một cô công chúa nhỏ ấy.

– Ánh Nhiên!

Tên của tôi một lần nữa lại bị xướng lên. Nhưng lần này không phải từ Hiền Thi mà là từ cô nàng lớp trưởng lớp tôi đang đứng trên bục giảng. Một cô nàng luôn đùn đẩy hết mọi công việc cô có thể đùn đẩy cho tôi xử lý. Đến nỗi, nhiều thầy cô bộ môn còn nhầm tưởng tôi là lớp trưởng chứ chẳng phải cô ta. Một cô nàng lười biếng và vô trách nhiệm!

– Có chuyện gì?

Tôi từ tốn hỏi mặc dù trong lòng thừa biết tôi sắp sửa có việc phải làm, không lớn cũng nhỏ.

– Chiều nay tôi có việc bận. Cậu thay tôi xuống văn phòng đoàn báo cáo nhé!

Ôi! Cái nụ cười giả lả quen thuộc của cô nàng. Dù sao tôi cũng chẳng bận bịu gì nên nhanh chóng nhận lời và tiếp tục quay về cuộc trò chuyện đang dở với Hiền Thi

– Này! Sao mà cứ làm giúp nó hoài thế?

– Tien thì giúp thôi. Thiết gì

Tôi nhướn vai điềm nhiên đáp lại, chẳng hiểu Hiền Thi bực bội vì lý do gì.

– Mà hiền vừa vừa thôi con ạ! Kiểu này nó lấn nước làm tới đó

– Ôi trời! Tao như vậy mà mà còn bảo hiền. Tao mà cố làm quá nữa chắc tao thành chị đại của trường rồi

Tôi phui tay tỏ vẻ không muốn nghe những lời lo xa của cô bạn. Suy nghĩ chỉ những điều nhỏ nhặt ấy. Con bé chỉ biết “quan trọng hoá vấn đề”. Chỉ là việc đơn giản, bận tâm làm gì

– Nói mà chả thèm nghe bao giờ – Nó bắt lực thử dài thườn thượt – Thôi thì sẵn tiện mà gặp anh Trí nói vụ hội chợ luôn đi.

– Ủ nhỉ! Tao phải tranh thủ chứ lỡ chậm chạp, anh ấy bị cô nàng nào giành mất thì nguy

Tôi nở một nụ gian tà... Thi nhìn tôi ngờ ngác vài giây rồi cả hai cùng bụm miệng cười khúc khích. Anh ấy mà đi được với ai ngoài tôi với cái tính nhát gái như nhát ma ấy. Chỉ là... chúng tôi đang tưởng tượng anh ấy đang xử lý thế nào với đồng lời mời từ nhiều cô gái. Năm nào cũng như thế cả.

Cách đây vài lớp học, tôi nghĩ chắc có một anh chàng cao cao, da rám nắng đang hắt hơi liên tục ~

...

...

...

...

...

– Dạ cho lớp 12A11 đăng kí gian hàng.

– Ồ Ánh Nhiên à! Lớp trưởng lớp con đâu?

Cô phụ trách ngạc nhiên ngược lên nhìn tôi, hỏi một câu chẳng biết lặp lại bao nhiêu lần. Tôi nhẹ cười và chuẩn bị trả lời một câu cũng đã được lặp lại với số lần chẳng kém

– Dạ bạn ấy...

– Bạn chứ gì – Cô nhe răng cười tinh nghịch – Hỏi cho vui thế thôi. Cô ngồi đây một mình suốt chán quá, chẳng có ai để chọc ghẹo cả

Cô giả vờ sụt sịt ra vẻ thương cảm trước khi bắt đầu cúi xuống tiếp tục công việc mà ngày ngày cô vẫn than vãn với tôi khi có cơ hội rằng nó quá tẻ nhạt, chán ngắt.

– Thế lớp con đăng kí vị trí nào? Bán cái gì?

– Con muốn đăng kí nơi gần sân khấu. Lớp con...

“Két” Tiếng cửa văn phòng Đoàn được mở ra. Những tiếng ồn ào ngoài sân vào giờ ra về cũng theo đó mà ồ ạt ủa vào, nhanh chóng nuốt lấy sự yên tĩnh vốn có của văn phòng. Tôi chẳng mấy bận tâm quay sang nhìn. Có người vào giờ này cũng bình thường thôi với cái thông báo cô phát trên loa hồi chiều.

– Ủ uôi! Chào anh chàng lớp trưởng.

Trong khi cô phụ trách lại tiếp tục tóm lấy cơ hội để thoát khỏi công việc ghi ghi, chép chép này một vài phút.

– Trùng hợp thật. Em kết nghĩa của con cũng đang ở đây nè

– Ánh Nhiên?

Quang Trí đi đến đứng bên cạnh tôi, trưng ra bộ mặt kinh ngạc như gặp phải chuyện ngàn năm hiếm có.

– Chào anh Trí – Tôi nhẹ cười cúi chào anh theo lễ phép

– Ô... Sao... Sao em ở đây vào giờ này?

Quang Trí bỗng trở nên bối rối khi tôi ngược nhìn anh. Trong thoáng chốc, tôi thấy hai gò má anh phớt hồng. Về mặt ấy làm tôi chợt nhớ đến sự cố hồi sáng mà cũng lúng túng theo

– Lốp trường lại lười biếng nhờ em làm giùm

Tôi xoay mặt đi, cố tình tránh ánh mắt của anh. Khoảng cách ngượng ngùng bỗng xuất hiện giữa hai người khiến tôi thật khó chịu.

– Hai đứa tụi bây hôm nay sao thế? Cứ thấy có gian tình thế nào ấy.

Và cô phụ trách đã đưa điều ấy phơi bày ra ánh sáng. “Phụt” Hai quả đầu vì quá ngượng mà bốc khói nghi ngút.

– Tụi con là anh em kết nghĩa đây cô – Đồng thanh tập một

– Phải không anh/em? – Đồng thanh tập hai

Tôi và anh đờ người vài giây trong khi cô phụ trách ôm bụng cười nức nẻ như được xem phim hài miễn phí.

– Thấy chưa? Cô nói có sai đâu. Hết đường chối nhé! Sáng nay cô thấy hết rồi đừng cố giấu diếm

– Cho con đăng kí gian hàng...

Quang Trí cúi đầu, bày ra dáng vẻ nghiêm túc để kéo cô phụ trách về đúng chức trách của mình. Trong khi tôi thì im re, lặng lẽ làm nốt nhiệm vụ còn dang dở khi nãy. Cái lười linh hoạt của một MC thường ngày bỗng chốc cứng đờ, không thêm hoạt động. Nó cứ bướng bỉnh như thế suốt quãng đường tôi với anh cùng đi sau khi ra khỏi văn phòng Đoàn và tạm biệt người cô phụ trách thân yêu, và cũng là người đổ dầu thêm tình trạng éo le này.

– Cô ấy... cứ thích đùa nhỉ?

Quang Trí gãi đầu, ngượng ngùng lên tiếng khi thấy không khí xung quanh đã quá nặng nề.

– Ừ... Mình giải thích thế nào cô cũng không tin

Tôi cười nhẹ, cố cùng anh phá vỡ khoảng cách giữa cả hai. Nhưng thất bại. Chúng tôi lại rơi vào im lặng lần hai

– À... Em có ai đi cùng hội chợ chưa? – Anh quay sang hỏi tôi và rồi như nhớ ra điều gì đó, anh khẽ cười – Anh quên mất Hiền Thi. Chắc em đi chung với nhỏ rồi nhỉ?

Tôi ngớ người. Quang Trí nhắc đến hội chợ tôi mới nhớ, tôi vẫn chưa tìm được người đi chung với mình.

– Nó đi chơi với gia đình rồi nên em chưa biết đi chung với ai

– Thế còn Khánh Nam? Em rủ cậu ta chưa?

Hai từ Khánh Nam như một tảng đá nặng kéo tâm trạng tôi có chút chùn xuống. Tôi cũng đã nghĩ đến điều đó... chỉ là... tôi sợ cậu sẽ từ chối tôi.

– Em... chưa – Tôi ỉu xiu đáp lại – Anh biết tính em mà

– Này này... Phải mạnh mẽ lên tí chứ! Lấy hết dũng khí mời đi. Có khi lại được

Anh cười đầy toả nắng động viên tôi. Cuối cùng chúng tôi có thể trở về trạng thái bình thường. Phút chốc, đưa em gái như tôi lại thừa cơ muốn trêu ghẹo anh.

– Anh nói thì như giáo sư ấy – Tôi trề môi ngoe nguẩy – Thế từ sáng đến giờ, anh đã nhận lời mời từ mấy cô rồi?

– Hả? Ờ thì... sáu, bảy người gì đó

– Thế anh có mạnh mẽ, lấy hết dũng khí chấp nhận người nào không? – Tôi hất mặt vênh vao nhìn anh vì tôi biết anh phải chịu thua là điều chắc chắn

– Không

Anh cúi gằm mặt xấu hổ tự thừa nhận. Đấy. Bị nắm thóp là anh hết nói gì ngay. Tôi được nước lấn tới, quyết không tha cho người anh hiền lành của mình. Khẽ huých cùi chỏ vào hông anh, tôi cười đầy mỉa mai:

– Vậy đừng hồng mà khuyên bảo em lần gì nhé, anh trai?

– Nhưng anh với em là hai trường hợp khác nhau

Quang Trí nhăn nhúm, kêu la phản đối. Hôm nay anh còn tỏ vẻ bướng bỉnh. Khá hơn mọi lần ấy nhỉ?

– Khác thế nào? – Tôi lè lưỡi, vẫn tiếp tục màn châm biếm của mình

– Khác ở chỗ anh không có tình cảm hay hứng thú đi chung với mấy cô gái đó.

– Biện bạch. Biện bạch. Anh nhất gái thì tự nhận cho rồi. Em với anh đâu phải mới hỏi quen biết mà còn sĩ diện – Tôi vẫn “lý sự cùn” mà tiến thẳng

– Nay anh nói thật đấy. Vì anh có người muốn mời rồi

Khuôn mặt Quang Trí trở nên nghiêm túc lúc nào tôi cũng chẳng nhận ra.

– Ái chà!

Và còn kinh ngạc kêu lên như nghe phải tin long trời lở đất. Quả là chuyện hiếm có trên đời, một người ngại đối diện khi giao tiếp lại muốn mời ai đó đi hội chợ

– Cô nào điễm phúc quá vậy?

– Em đó

– Ai? – Tôi tròn tròn mắt. Trạng thái ngu ngơ bỗng nhiên được kích hoạt

– Em kết nghĩa của Phùng Quang Trí, cô gái tên Trương Ánh Nhiên. Thế đã rõ ràng chưa?

Tôi đơ người vài giây trước khi kịp tiếp thu lời nói của anh. Quang Trí nhìn tôi chăm chăm với vẻ căng thẳng.

– Không được à?

Anh tỏ ý dò hỏi. Phải khó khăn lắm tôi mới không bật cười trước dáng vẻ ngô ngố ấy của anh. Hít một hơi thật sâu để nén cơn cười, tôi chuẩn bị thú nhận bản thân cũng dự định mời anh đi cùng mình

– Thật ra thì em...

– Quang Trí

Như chưa kịp nói hết câu, một giọng nói trầm ấm khác chợt vang lên xen ngang. Cả tôi và anh liền quay sang nơi phát ra tiếng nói theo phản xạ. Tìm tôi giật thót lên một nhịp vì ngạc nhiên trước sự hiện diện của cậu, Khánh Nam. Cậu đang sai những bước dài gấp gáp về phía anh với trái bóng màu cam trên tay. Vừa đến nơi, cậu đã bá vai anh đẩy thân mật

– Về chưa? Làm một trận chứ?

Nhắc đến bóng rổ mắt Quang Trí liền sáng rực như bắt được vàng. Chẳng chần chừ, anh vội gật đầu đồng ý

– Vừa nãy em tính nói gì với anh?

Anh quay sang nôn nóng nghe tôi dù đôi chân đã bắt đầu ngứa ngáy, không chịu đứng yên tại chỗ. Vừa định lặp lại, tôi chợt bắt gặp ánh mắt của Khánh Nam liền ngậm miệng im bặt. Nhìn thấy cậu, nỗi khao khát muốn được đi hội chợ cùng nhau lại dâng trào.

– Không... Không có gì

Thế nên tôi đành lắc đầu chối bỏ. Có lẽ tôi cần bình tĩnh lại để quyết định đi cùng anh hay ngộ ý mời cậu.

– Anh mau đi chơi bóng đi. Có người đến rước thì mất hứng

Tôi cố tình thúc giục anh. Chỉ đợi đến câu nói ấy, anh liền phóng vút đi như tên bay. Tôi lắc đầu cười trừ, Quang Trí ngày thường trưởng thành, dịu dàng bao nhiêu, khi nhắc đến trái bóng màu cam liền như lột xác thành một đứa con nít không hơn không kém. Bỗng tôi lại khẽ rùng mình khi một dòng điện chạy dọc sống lưng. Tôi ngược nhìn và bắt gặp ánh mắt của Khánh Nam. Cậu đau đầu nhìn tôi như muốn nói điều gì đó hay đang cố truyền tải điều gì

Tôi cố tình nói vòng vo và đánh trống lảng sang chuyện khác. Cơ mà cũng không thể bảo tôi nói dối vì đến giờ tôi vẫn không biết có nên mở lời mời Khánh Nam hay không và sẽ đi với ai.

Ôi thật là! Mỗi lần nghĩ đến đầu tôi lại rối còn hơn tơ vò. Nó đeo bám tôi đến nỗi tôi chẳng thể tập trung vào bài tập dù đã ba mươi phút trôi qua. Có lúc đầu xua đi những suy nghĩ vẩn vơ, bướng bỉnh cố bám trụ trong đầu, tôi lại cúi đầu và tiếp tục viết những dòng văn đang dở cho bài tập về nhà đội tuyển của mình. Mai là phải nộp rồi. Đến khi tôi làm xong, nhìn vào đồng hồ đã điểm mười giờ ba mươi. Tôi mệt mỏi vươn vai, dọn dẹp tập vở và uể oải quăng cơ thể đã rã rời lên chiếc giường

– Ôi! Thật thoải mái

Tôi lười biếng vùi đầu vào chiếc gối êm ái. Đôi mắt đã bắt đầu trĩu nặng. “Ping”. Tiếng thông báo trong điện thoại kêu lên khiến tôi khẽ giật mình, ngay khi mí mắt chuẩn bị đóng sập. Tôi khó chịu lần mò chiếc điện thoại và rửa thăm xem người nào lại làm phiền mình vào giờ phút quý giá này. Màn hình điện thoại được mở lên, xuất hiện một tin nhắn. À! Tôi mới rửa phải anh kết nghĩa của mình, Phùng Quang Trí

“Hồi chiều mê chơi bóng rổ quá mà bỏ em lại một mình. Em không buồn chứ?”

“Hôm nay sao quan tâm em dữ vậy? Đầu phải lần đầu tiên đâu. Em chai rồi”

Tôi thừa cơ trách móc, kể lể tội lỗi của anh. Hiếm khi anh nhận ra lỗi lầm của mình, tôi phải nắm bắt cơ hội quý giá này chứ. Một icon hối lỗi, xấu hổ ngay lập tức xuất hiện trên màn hình khiến tôi bật cười.

“Anh xin lỗi. Đang mải mai anh đấy à?”

Lần nào xin lỗi anh cũng chỉ có mỗi câu ấy. Ừ thì tôi thừa nhận việc dùng lời lẽ để châm chọc anh luôn là một trong những sở thích hàng đầu của tôi. Chẳng hiểu do anh quá chất phác hay anh cố tình giả khờ khi lần nào cũng phát hiện bản thân bị châm chọc một cách chậm chạp

“Em đâu dám đâu nè!” – Lời nói dối trắng trợn là đây – “Nhưng anh nhắn tin cho em vào giờ này để làm gì?”

Và tôi bắt đầu chờ đợi. Một phút, hai phút và năm phút đã trôi qua. Thông báo “đã xem” xuất hiện chình ỳnh trên màn hình. Hình ảnh ba chấm cứ tiếp tục lượn lờ một cách khó chịu mà tuyệt nhiên không thấy một tin nhắn trả lời. Chưa bao giờ anh lại chậm chạp như thế khi nhắn tin với tôi cả.

“Có chuyện gì vậy anh?” – Tôi bắt đầu sốt ruột

“À...thì là chuyện hồi chiều ấy”

Và một quãng lặng lại tiếp tục được anh kéo lê

“Chuyện nào ạ?”

Bài tập về nhà chồng như núi đã phát huy tác dụng hút cạn kiệt sức lực đầu óc của tôi. Ngay phút giây này, tôi chẳng còn hơi sức đâu để lục lại ký ức tận mấy tiếng trước. Ừ! Tận mấy tiếng trước chứ chẳng đùa!

“Chuyện anh mời em đi hội chợ cuối tuần này ấy. Mải chạy đi chơi bóng mà anh quên hỏi em có đồng ý không?”

Tôi à lên một tiếng vỡ lẽ. Tôi đã nhớ ra mình vẫn chưa cho anh câu trả lời vì không biết bản thân có nên mở lời với Khánh Nam hay không. Lần này tôi lại cho anh ăn trái bơ thiệt to vì không biết phải nhắn trả như thế nào.

Tôi rất muốn mời cậu đi cùng nhưng lại không dám. Với sự nổi tiếng của cậu trong trường, Khánh Nam chắc hẳn nhận được nhiều lời mời hơn cả Quang Trí. Một người ngại giao tiếp, nhất là con gái, như anh ấy còn nhận được gần chục lời mời thì chắc ít nhất cậu cũng được mười mấy người, có khi lên đến hai mươi, ba mươi hay thậm chí là bốn mươi mấy cũng nên. Và trong số nhiều ấy, chắc chắn phải có rất nhiều cô nàng nổi tiếng xinh xắn. “Cậu đã đồng ý ai chưa nhỉ?” Tôi chợt nghĩ và khẽ cười buồn, tôi hỏi cũng bằng thừa. “Chắc có rồi. Mình ngờ lời mời chỉ tỏ rước thêm nhục nhả”. Tôi gật gù tự đồng tình với chính mình. Dù rằng dạo gần đây tôi với cậu có thể nói khá thân thiết nhưng việc đi chơi hội chợ cùng nhau trước ánh mắt của bao người thì chắc không thể xảy ra. Và lại, bản thân là con gái, tự đi ngỏ lời thế kia chẳng khác gì đứng trước mặt cậu mà hét lên rằng “Tôi muốn mọi người hiểu lầm hơn về quan hệ của chúng mình. Vì tôi muốn cậu làm bạn trai của tôi”. Vừa nghĩ đến, khuôn mặt tôi đã đỏ lựng xấu hổ. Dạo này tôi bạo gan hẳn ra khi có thể nghĩ ra những điều táo tợn đó.

“Em nghĩ sao?”

“Em đang nghĩ hôm đó sẽ mặc gì đi chung với anh cho dễ thương”

Tôi gấp rút nhắn lại khi phát hiện bản thân đã bỏ mặc anh lâu quá mức cho phép. Vậy là tôi quyết định đi chung với Quang Trí. Dẫu sao đoán đo mãi tôi cũng không dám ngỏ lời với Khánh Nam. Tôi khẽ thở dài cho sự nhút nhát của mình và thấy có chút xấu hổ khi lại ích kỉ, vô tình xem Quang Trí như phao cứu sinh. Quảng chiếc điện thoại sang một bên sau khi chúc anh ngủ ngon, tôi úp mặt xuống giường, cố nén cảm giác khó chịu lặn trong lòng

Nhưng chỉ được một lúc, cơn buồn ngủ liền nhanh chóng đánh đuổi chúng để chiếm lấy cơ thể tôi. Ngay khi chuẩn bị chìm vào giấc mộng, tôi lại bị đánh thức bởi tiếng “Ping” thông báo quen thuộc

– Gì nữa đây?

Tôi cau gắt lông mày và thô bạo lấy chiếc điện thoại mở màn hình. Lần này tôi lại rửa phải người tôi thương...

“Đã ngủ chưa?”

Chỉ cần nhìn thấy tên cậu, sự giận dữ liền nhanh chóng xui hẳn và biến mất chẳng tăm hơi. Không chỉ vậy một niềm vui nho nhỏ lại len lỏi trong trái tim. Bỗng chốc, tôi cảm thấy bản thân tỉnh táo hẳn. Tình yêu có một sức mạnh kì diệu quả không sai. Tôi mà đem chuyện này kể cho Hiền Thi nghe, chắc nó mắng tôi chối chết rằng tôi là một đứa mê trai, mê muội vì tình... bla... bla...

“Vẫn chưa”- Tôi nhanh chóng nhún trả không chậm trễ – “Có chuyện gì sao?”

“Chiều mai có rảnh không?”

“Để làm gì?”

Đến tận bây giờ, tôi thật sự chẳng còn sức lực để nghĩ ngợi hay tưởng tượng điều gì. Bây giờ đã hơn mười một giờ đêm và tôi vẫn chưa được ngủ, đồng thời tôi đã mất ngủ nhiều ngày nay vì một câu nói của người đang nhắn tin cho tôi hiện giờ. Như thể cậu cố tình phá giấc ngủ của tôi không bằng

“Đi ăn hả?” – Đó là kết quả sau cùng khi tôi cố dùng hết sức lực tôi tàn để suy nghĩ. Quả là tính tham ăn trở thành bản năng của tôi rồi chứ chẳng còn là tật xấu nữa.

“Suốt ngày chỉ nghĩ đến ăn”

Ngay lập tức tôi nhận ngay một lời trách móc từ cậu cùng cái icon ba dấu gạch ngang, nói lên tất cả “TÔI-BẮT-LỰC-VỚI-CẬU-HOÀN TOÀN”

“Nếu thích thì tôi dẫn đi. Chỉ là... lâu rồi cậu không hát bài “Nhỏ ơi”. Tôi muốn nghe lại”

Một tin nhắn lại xuất hiện. Chẳng hiểu sau tin tôi lại nhói đau một nhịp như có ai dùng dao cứa vào. Vẫn là những cuộc hẹn bình thường giữa hai người bạn. Tôi vẫn mong điều gì đó đặc biệt hơn dù thực tế đã rành rành trước mắt. Biết sao được khi đẩy lại là căn bệnh chung của những kẻ đơn phương.

“Ừ vậy thì ngày mai hẹn chỗ cũ”

Sau khi tin nhắn được gửi đi. Tôi thấy đầu óc dần choáng váng vì quá mệt. Cơ thể bắt đầu nặng trĩu, chẳng thể nhúc nhích. Tôi chỉ nhớ... hình ảnh cuối cùng là cái dấu ba chấm quen thuộc vẫn đang chuyển động. “Ping” Tiếng thông báo một lần nữa lại vang lên

“Cậu... đã có ai đi chung vào hội chợ cuối tuần này chưa?”

– Sao cậu... nhắn thế hả Khánh Nam... Ý cậu... là... gì?

Tôi làm bầm trong miệng đầy mệt mỏi vì buồn ngủ. Trong một giây phút ngắn ngủi, tôi đã mong rằng cậu sẽ hẹn tôi đến buổi hội chợ. Dù đã tự nhủ bản thân đừng mơ mộng quá nhưng tôi không thể ngăn cản bản thân nện những tiếng đập mạnh mẽ trong lồng ngực.

Hai tay tôi buông thõng. Chiếc điện thoại rớt sang một bên. Mọi thứ xung quanh bỗng tối sầm lại... Tôi chìm vào giấc ngủ sau một ngày mệt mỏi vì rất nhiều chuyện cùng một niềm hạnh phúc mơ mộng nho nhỏ

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Lạc Cùng Giấc Mơ (Phần 4)

“Lần đầu ta gặp nhỏ

Trong nắng chiều bay bay

Ngập ngừng ta hỏi nhỏ

Nhỏ bảo nhỏ không tên

Ừ thì nhỏ không tên

Bây giờ quen nhé nhỏ

Nhỏ ơi!

Lần này ta gặp nhỏ

Trong nắng chiều bay bay

Ngập ngừng ta hỏi nhỏ

Nhỏ bảo nhỏ chưa yêu

Ừ thì nhỏ chưa yêu

Bây giờ yêu nhé nhỏ

Nhỏ ơi! ”

Tiếng nhạc du dương cùng giọng ca ấm áp chẳng biết từ đâu vang lên bên tai tôi. Tôi khẽ nhủ mày vì bị đánh thức. Từ từ mở mắt, những tia sáng ban mai ủa vào căn phòng khiến tôi hơi choáng vì thay đổi ánh sáng quá nhanh. Hôm nay tôi có một giấc ngủ sâu. Nhìn quanh quất căn phòng tìm nơi phát ra tiếng nhạc, tôi chợt giật mình khi biết đó là từ chiếc điện thoại thân yêu của mình. Bốn cuộc gọi nhờ và giờ đây điện thoại đang reo lên cuộc gọi thứ năm. Từ bao giờ tôi đã đặt chuông điện thoại là bài hát “Nhỏ ơi”? Là cuộc gọi từ “my prince” (hoàng tử của tôi). Eo! Tôi nhớ mình chưa từng lưu số điện thoại của ai với tên gọi sến súa ấy cả.

– Alo – Tôi bắt máy với lòng đầy hoang mang – Cho hỏi bên kia là...

-Công chúa của tôi dậy rồi đấy hử?

Chiếc điện thoại suýt nữa thì rơi xuống đất ngay khi giọng nói đối phương cất lên. Một giọng nói trầm trầm mà ấm áp quen thuộc, không thể lẫn vào đâu được. Khánh Nam đang gọi tôi... là công chúa của cậu ấy?

– Là Khánh Nam phải không? Cậu đúng thật là Lương Khánh Nam? Hay là cậu nhầm số tôi với ai?

Hàng tấn câu hỏi bao vây đầu óc tôi. Tôi hỏi dồn dập trong sự hoang mang tột độ. Ấy thế mà người con trai bên kia điện thoại vẫn thản nhiên cười lớn

– Ừ Khánh Nam đây! Bên kia là Trương Ánh Nhiên đúng không?

Tôi khẽ ừ ờ. Vẫn chưa tiếp thu hết mọi chuyện đang diễn ra với chính mình

– Thế thì tôi đâu nhầm số công chúa của tôi. Đừng bảo bây giờ lại không nhận ra hoàng tử của mình chứ!

Tôi khẽ rung mình trước lời nói quá sức ngọt ngào của cậu. Tim bất giác cứ đập liên hồi. Chưa bao giờ tôi nghe Khánh Nam dùng giọng điệu ấy bao giờ cả, ít nhất là với tôi. Tôi có cảm giác như thế người đang nói chuyện điện thoại với tôi hiện giờ không phải cậu mà là một người cùng tên, cùng chất giọng nào đó đang cố giả danh cậu

– Cậu đang ghẹo tôi à? Cậu đang đùa đúng không? Sao cứ gọi tôi là công chúa thế?

Dù không phủ nhận trong lòng có chút thích thú trước những lời nói đầy thân mật kia nhưng tôi cũng sớm chấp nhận sự thật rằng... có thể cậu lại lên cơn tung tăng nào đó mà tìm việc chọc ghẹo tôi sáng sớm. Và dường như cậu vẫn đang cố bướng bỉnh trong sự nghiệp trêu chọc ấy khi lên tiếng hờn dỗi

– Này! Câu này tôi hỏi cậu mới đúng đấy. Chẳng phải tối qua chúng ta đã chơi trò hoàng tử- công chúa với nhau còn gì. Thế mà giờ chẳng nhớ gì cả

– Hà?

Tôi ngạc nhiên hết lớn trong điện thoại. Những lời cậu nói như sét đánh ngang tai. Gì mà trò hoàng tử – công chúa, gì mà tôi còn gật đầu đồng ý. Tôi quay cuồng trong sự kinh ngạc, ngỡ ngàng. Những chuyện ấy, tất cả đều lạ lẫm, chẳng có lấy một chút kí ức, dù là nhạt nhòa nhất.

– Này... mau xem lại tin nhắn tối qua đi công chúa bé nhỏ

Tôi vội vàng dập máy. Dẫu ngày trước vẫn luôn mong muốn nghe những lời ngọt ngào từ Khánh Nam, nhưng đến giây phút này, bỏ mặc niềm vui nho nhỏ thông thường của một người đơn phương được đáp trả tình yêu, tôi vẫn có chút không quen với sự thay đổi hết sức đột ngột một trăm tám chục độ này. Bằng chứng rằng, hai cánh tay tôi đã nổi hết da gà. Tôi luống cuống mở lại tin nhắn tối qua. Từng dòng tin nhắn được lướt lên mỗi lúc một nhanh và đôi mắt tôi cũng mờ mỗi lúc một to... Những gì Khánh Nam nói là thật. Cậu và tôi đã nói chuyện phím suốt đêm qua. Chúng tôi bàn luận, cười đùa sôi nổi, cũng như đầy ngọt ngào. Cho đến lúc, chúng tôi sang chủ đề một bộ phim công chúa, Khánh Nam đã đề nghị được đóng vai hoàng tử của tôi.

“Bụp” Chiếc điện thoại rớt xuống, lăn mấy vòng và nằm yên trên một chiếc mền bông chưa được gấp gọn gàng. Chuyện quái gì đang xảy ra. Tôi có cảm giác bản thân từ một cõi xa xôi nào đó vừa bắt chiếc đĩa bay mà đáp xuống Trái Đất sáng nay. Mọi chuyện diễn ra thật phi lý. Khánh Nam đóng vai là hoàng tử của tôi ư? Điều ấy chẳng khác gì cậu tự nhận cậu làm bạn trai tôi rồi còn gì?. “Mơ... Chắc chắn mình lại nằm mơ về cậu. Cần phải tỉnh giấc”. Tôi gật đầu lia lịa, tự đồng ý với chính bản thân. Đạo này tôi đã quá bạo dạn rồi khi bây giờ lại còn dám mơ như thế nữa. Tôi liền đưa tay lên nheo hai chiếc má phúng phính của mình. Tôi xem phim người ta bảo đó là cách nhanh nhất để thoát giấc mơ. Đau! Tôi đau đến ứa nước mắt

– Vậy đây là sự thật hả?

Tôi chờ đợi người vì không tin vào sự thật trước mắt. “Lần đầu ta gặp nhỏ...” Tiếng chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên khiến tôi giật bản mình, cuống cuồng tìm chiếc điện thoại đã bị tôi khi nãy quăng lăn lóc vào một xô xinh nào đó. Vẫn là từ “my prince”, người mà bây giờ tôi phải chấp nhận đó là Lương Khánh Nam tôi thầm thích bấy lâu

“Alo. Tôi đâu nói dối cậu chứ nhỉ?”

Tôi nghe được tiếng cười khúc khích nhỏ nhẹ của cậu từ đầu dây bên kia.

“Ừ... Có lẽ do tôi còn ngái ngủ nên không nhớ”

Tôi chọn bừa một lý do để biện bạch. Dù có bất ngờ cách mấy, Ánh Nhiên tôi cũng nên làm quen trước sự thay đổi đến chóng mặt này. Vì bây giờ nó là sự thật. Sự thật đây. Có tin nổi không đây?

“Giờ này còn ngái ngủ sao? Mau mau ra khỏi giường và đến trường đi. Sắp trễ giờ rồi đấy. Tôi sẽ rất đau lòng khi thấy cô công chúa bé nhỏ của tôi bị phạt”

Tôi ngược nhìn đồng hồ. Bây giờ đã sáu giờ ba mươi sáng. Tôi sắp sửa trễ học. Vì mãi quay cuồng trong mớ lộn xộn này mà tôi quên mất chuyện trọng đại của đời mình ngày ngày, đến trường. Chỉ buông lại lời “tạm biệt” gọn lỏn, tôi liền cúp máy để chạy đi hối hả làm những việc cần làm và gấp rút phóng đến trường bằng tốc độ ánh sáng.

.
. .
. .
. .
. .

“Reng...” Tiếng chuông báo hiệu vào lớp vang lên ngay khi tôi vừa bước qua được cổng trường. Tôi nhìn những tay sao đỏ đang tiếc nuối vì hụt mất con mồi mà hất mặt tự đắc. Trương Ánh Nhiên tôi sao mà dễ dàng bị tóm đến thế. Với dáng vẻ ngênh ngang nhất có thể, tôi hiên ngang bước lên lớp vì biết chẳng ai có thể viện lý do gì mà bắt tôi lại.

– Này! Ai cho lên lớp?

Nhưng chỉ vừa định cất bước, tôi đã bị gọi dừng lại bởi một người. Nào ai khác ngoài anh chàng sao đỏ được bao nữ sinh trường Trung Vệ Ân ngưỡng mộ và cũng là người tôi lưu trong điện thoại hiện giờ với tên “my prince”

– Thì đến giờ vào lớp rồi!

Tôi vờ ngạc nhiên như con nai tơ đập trên lá vàng khô. Tôi cố gắng không để bản thân quá ngỡ ngàng trước cậu. Nhưng có vẻ không được suôn sẻ lắm. Vừa nhìn thấy đôi mắt cà phê cùng khuôn mặt tuấn tú ấy, những câu nói thân mật ban sáng lại ùa đến chiếm trọn tâm trí. Và trái tim, vẫn như ngày thường, nhảy điên cuồng theo một điệu múa xập xinh nào đó.

– Cậu đi trễ. Phải ở lại ghi biên bản chịu phạt

Khác hẳn giọng điệu dịu dàng trong điện thoại, Khánh Nam bây giờ đang tỏ ra là một sao đỏ gương mẫu, nghiêm túc và có phần nghiêm khắc. Tôi không chắc tại tôi đã đến điểm quá thân mật của một mối quan hệ hay chưa, nhưng dù điều ấy là thật thì tôi cũng không ngại gây chiến nếu cậu... có tình làm khó tôi. Hít một hơi thật sâu, trấn tĩnh bản thân cũng như điều hoà lại nhịp thở, tôi... tái tạo lại vẻ mặt của Trương Ánh Nhiên hằng ngày

– Tôi không trễ. Nhà trường quy định sau khi tiếng chuông vang lên mà học sinh chưa bước chân vào cổng trường thì học sinh ấy được tính là đi trễ. Nhưng tôi vào ngay khi tiếng chuông vang lên.

– Không. Cậu bước chân vào trường chậm hơn tiếng chuông năm giây

Khuôn mặt cậu vẫn tỉnh bơ trong khi máu nóng tôi dồn tới não. “Mày ngưng đập loạn nhịp đi. Đây không phải lúc si mê tên sao đỏ này”. Tôi gào thét trong lòng, quyết không cho trái tim yếu mềm với tên trước mặt

– Năm giây? Mắt cậu cũng tỉnh lắm đấy Lương Khánh Nam

– Máy ảnh chiếc điện thoại tôi tinh hơn. Là tôi chụp cậu ngay khi đồng hồ điểm bây giờ là năm giây.

Phi lý. Hết sức phi lý. Như hiểu được tôi vẫn không phục, cậu liền đưa tấm ảnh trước mặt tôi. Ôi thiên địa ơi! Quả thật trên đời này có điện thoại hiển thị số giây bên cạnh số giờ và phút? Tôi giật mắt hai ba lần vì sợ sợ mình nhìn nhầm. Nhưng không... là thật. Tôi tái mét mặt mày nhưng vẫn cố chống cự, dùng hòng nghĩ Trương Ánh Nhiên tôi dễ ăn hiếp

– Dù có là vậy thật. Cậu cũng không có quyền bắt phạt tôi. Công việc của cậu là giữ ổn định trật tự hành lang chứ không phải gác cổng

Đúng. Lần này cậu hết đường làm khó tôi. Trận này tôi thắng. Nhưng Khánh Nam chột khề nhếch mép cười tự tin như người nắm phần thắng là cậu chứ không phải tôi. Thoáng chốc, đôi mắt cậu loé lên tia gian manh:

– Tôi quên báo cậu rằng tôi được chuyển qua bộ phận gác cổng từ ngày hôm nay .

Tôi đơ người vì đuối lý, chẳng biết nói gì thêm. Vẫn nụ cười đáng ghét ấy trên môi, cậu khề cúi xuống sát bên tai tôi mà thì thầm:

– Nếu Trương Ánh Nhiên không muốn bị một dấu trừ to tướng trong sổ hạnh kiểm của mình thì chiều nay ngoan ngoãn đến nơi hẹn đúng giờ nhé! Cô công chúa bé nhỏ của tôi!

Và cậu dương dương tự đắc bỏ lên lớp. Tôi tức xì khói. “Tùng... Tùng... Tùng...” Tiếng trống báo hiệu vào tiết một vang lên khắp sân trường. Những tay sao đỏ cuối cùng cũng đang lũ lượt về lớp. Tôi giật bản mình và ba chân bốn cẳng chạy cho kịp trước khi giáo viên bước vào lớp. Tôi không trẻ, chỉ có tên Khánh Nam đáng ghét ấy khiến tôi thật sự trẻ.

Khánh Nam! Cậu thay đổi rồi!

Sự ám ức ấy cứ theo tôi đến tận khi buổi hẹn bắt đầu. Dù là người tôi thương tôi cũng không tha thứ cho hành động của cậu khi cậu khiến tôi bị thầy giáo bộ môn rầy một chập. “Sao một học sinh gương mẫu như em lại có thể đến trễ như vậy”. Thầy đã mắng tôi như thế! Dạ vâng... Em luôn là học sinh gương mẫu, chỉ là người đang ngồi kế bên em khiến em không còn là học sinh gương mẫu.

– Vừa lòng chưa?

Tôi hậm hực, nhăn mặt nhăn mũi với cậu. Chẳng hiểu sao tôi muốn cậu dỗ ngọt tôi. Vậy có gọi là nhõng nhẽo không?

– Công chúa nhăn mặt xấu. Hoàng tử không thích

Tôi nở một nụ cười bất cần đời cho vừa lòng cậu

– Cười như thế này hoàng tử vừa lòng chưa?

Dự tính sẽ xưng hô như cậu để chọc ghẹo lại. Nhưng không ngờ cuối cùng người cần ngại ngùng thì vẫn trở trở bộ mặt trở trên ấy ra. Còn tôi thì khề rùng mình vì quá ngại. Thật là chưa quen! Mùi mẫn quá mức cho phép

– Thế vẫn chưa đủ để hoàng tử xả thân liều mình, bất chấp quy định để xóa tên công chúa ra khỏi sổ ghi phạt

– Thế muốn sao nữa đây?

– Chủ nhật tuần này...đi hội chợ chung với tôi nhé!

Khuôn mặt cậu thoáng hồng trước sự ngỡ ngàng của tôi. Tôi đã quên mất buổi hội chợ. Và giờ cậu đang chủ động ngỏ lời mời với tôi. Một niềm hạnh phúc to lớn xâm chiếm toàn bộ trái tim, không chừa một ngõ ngách nào. Tôi đã đắn đo rất nhiều... không biết có nên mời cậu hay không vì tôi sợ... sợ cậu sẽ từ chối. Đó là lý do cốt yếu nhất khiến tôi từ bỏ ý định của mình. Tôi thật sự không thể tin tôi lại là người được nghe câu ấy từ cậu. Tôi nở một nụ e thẹn, hạnh phúc

– Cậu vẫn chưa nhận lời mời từ... Quang Trí đúng không?

“Lời mời? Quang Trí?”. Nụ cười tôi lập tức hoá đá và vỡ vụn. Không những quên cả buổi hội chợ mà tôi còn quên luôn cả anh. Theo như trí nhớ của tôi thì tối hôm qua, tôi đã đồng ý cùng anh đi hội chợ vì nghĩ rằng sẽ không có cơ hội với Khánh Nam

– Tôi... Tôi... – Nhìn đôi mắt nâu cà phê đang ánh lên niềm mong chờ, tôi thật sự không nỡ nói ra sự thật

– Ánh Nhiên!

– Hở? – Tôi giật mình khi cậu bất chợt gọi tên tôi

– Đừng đi cùng Quang Trí được không?

– Tại sao? Cậu ấy là anh kết nghĩa của tôi

– Tôi biết – Cậu khề cúi đầu khiến tôi không thể nào nhìn thấy đôi mắt nâu nâu kia nữa – Nhưng tôi không thích

“Thích” Tim tôi lại chệch một nhịp như khi tôi phát hiện bản thân đã thích cậu. Phải chăng cậu cũng có tình cảm với tôi. Phải chăng tình yêu này đã được đền đáp. Đây không phải là giấc mơ đúng không, với tất cả sự việc từ sáng và cả ngay giây phút này đây

– Tôi – Khuôn mặt Khánh Nam dần trở nên hồng hơn, cậu cứ ngập ngừng mãi khiến tôi cũng hồi hộp theo – Tôi thích...

– Khánh Nam... – Tôi mơ màng gọi tên cậu

“Ồ Ó O...Ồ Ó O...Ồ Ó Ó”. Tiếng gà gáy chết đấm chẳng biết từ đâu xuất hiện chen ngang khiến cả tôi và cậu đều bối rối. Từ bao giờ trường Trung Vệ Ân lại nuôi gà?

– Im ngay – Tôi tức tối hét lớn

.
.
.
.
.
.

Mọi thứ xung quanh chợt nhòe đi nhanh chóng. Tôi giật mình ngồi bật dậy, lưng đã ướt đầm mồ hôi. Nhìn quanh quất, là phòng ngủ của tôi. Những tia nắng ban sáng tinh nghịch len lỏi vào căn phòng, xuyên qua cả rèm cửa trắng tinh. “Ồ Ó O...Ồ Ó O...Ồ Ó Ó...” Tiếng gà gáy vẫn điềm nhiên cất lên. Bây giờ tôi mới nhận ra con gà ấy là tiếng chuông báo thức của mình. Mớ chiếc điện thoại, vào khung tin nhắn, vẫn không có gì đặc biệt, không trò chơi Hoàng tử – Công chúa. Vào danh bạ, hai từ “Khánh Nam” vẫn bình thường, không hề thay thế bằng “my prince”. Tôi lại đưa tay nhéo má mình.

Đau!

Vậy ra tất cả chỉ là một giấc mơ. Lòng tôi có chút hụt hẫng, thế mà tôi cứ ngỡ quan hệ chúng tôi đã có bước phát triển. Hai khoé mắt chợt cay xè vì thất vọng

– Mơ mà cũng sinh động dữ thần. Sao không để cậu ta nói hết câu rồi hẵng gáy hả con gà kia

Rầu quá hoá giận tôi âm ức chửi rủa cái điện thoại. Chợt tôi phát hiện tin nhắn bỏ dở của cậu tối qua. Vì lo mê mải cái trò chơi Hoàng tử – Công chúa trong giấc mơ mà tôi không để ý.

“Cậu đã có ai đi cùng hội chợ này chưa?”

– Sao cậu ta nhắn thế nhỉ?

Những hình ảnh trong giấc mơ tối qua lại hiện về khiến tôi đỏ mặt. “Bớt mơ mộng đi Ánh Nhiên”. Tôi cố xua đi những ý nghĩa nhạy cảm trong đầu. Ngay khi tôi chuẩn bị nhắn tin đáp trả thì một giọng nói vĩ đại nhất gia đình tôi, chẳng ai khác ngoài mẹ, đã vọng lên:

– Ánh Nhiên. Đi học. Trễ giờ rồi

Tôi quay sang nhìn đồng hồ và tròn tròn mắt. Sáu giờ ba mươi sáng. Tôi thật sự trễ học !!!

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Lạc Cùng Giấc Mơ (Phần 5)

Tôi cầm đầu cầm mũi chạy thục mạng, chạy hết sức bình sinh. Ngay khi vừa bước chân qua cổng cũng là lúc tiếng chuông vang lên inh ỏi. Hai tay chống hông, tôi thở dốc thều thào. May mà kịp lúc. Dù là trong mơ hay ngoài đời thật, Ánh Nhiên tôi cũng đều không dễ bị tóm như thế. Quay sang nhìn những tay sao đỏ gác công đang hăm hực, khoé miệng liến cong lên, nở một nụ cười mãn nguyện. Tôi xoay người và tự tin bước lên lớp.

– Này! Ai cho lên lớp?

Một giọng nói trầm ấm quen thuộc dựng đứng tôi lại. Nuốt nước miếng, tôi khẽ quay sang giả dò

– Thì đến giờ vào lớp rồi.

– Cậu đến trễ ai cho lên. Phải ghi biên bản chịu phạt

Khánh Nam, vẫn khuôn mặt nghiêm túc khi làm việc ngày thường, đang thoăn thoắt chuẩn bị hẳn một tờ giấy xác nhận đi trễ dành riêng cho Trương Ánh Nhiên tôi. Mồ hôi bắt đầu túa ra như tắm. Chỉ cần một dấu trừ trong sổ hạnh kiểm thì cuối tháng này phần quà học sinh chấp hành kỉ luật tốt của tôi xem như đi tong

– Tôi đến đúng giờ mà. Tôi bước qua cổng ngay khi chuông reo

Tôi ngược nhìn cậu cái lý lẽ. Cơ mà sự thật là thế. Chỉ có con người phía trước đang gây khó dễ cho tôi thôi. Cậu ngược đầu, nghiêm mặt nhìn tôi ra vẻ trách móc

– Không. Cậu bước vào sau khi chuông reo một phút

Tôi hơi ngớ người. Tình huống này có vẻ quen quen như tôi đã từng trải qua. Trong giấc mơ. Phải, cậu cũng nói như thế với tôi trong giấc mơ, cũng cùng một hoàn cảnh. Trong mơ là năm giây, ngoài đời là một phút. Tính đi tính lại, Khánh Nam ngoài đời hay trong mơ đều vô lý như nhau

– Này! Đừng nói... là cậu chụp hình tôi lại nhé!

Tôi nhường mảy e dè hỏi cậu. Vì trong mơ cậu đã làm như thế và tôi không mong điều ấy lại xảy ra ngoài đời. Trước câu hỏi của tôi, cậu gật đầu cái rụp. Tôi sốc tấp một.

– Và cậu được chuyển qua gác công?

Cậu lại gật đầu chắc nịch. Tôi sốc tấp hai

– Chỉ vừa chuyển sáng nay?

Vẫn là cái gật đầu từ cậu. Tôi sốc toàn tập. Ngay sau đó, một bức hình tôi đang há miệng lấy hơi để chạy được chụp vào lúc bảy giờ một phút sáng khi tôi còn cách cổng trường những hai mét đang hiện chính ình trước mắt tôi.

– Thế cậu muốn gì đây?

Tôi hỏi mà chẳng còn chút hy vọng với vẻ mặt sầu đời và đầy ảm ức. Tôi thừa hiểu mọi việc dù có đang xảy ra giống giấc mơ bao nhiêu thì đến tận giây phút này, nó sẽ được rẽ theo hướng khác. Vì đơn giản, Khánh Nam ngoài đời vốn nổi tiếng là sao đỏ nghiêm túc, chưa một ai mua chuộc được cậu ấy từ khi trên vai cậu có thêm hai vạch đỏ.

– Chỉ chậm mỗi một phút thôi mà. Đừng khó khăn thế – Tôi nài nỉ khi thấy cậu vẫn lặng im nhìn tôi chăm chăm với khuôn mặt đáng sợ

– Chậm một phút vẫn là chậm. Không cãi

– Cậu khó tính quá đấy Khánh Nam – Tôi kêu ca

– Chỉ khó tính với cậu thôi

Tôi tròn tròn mắt nhìn cậu. Cái tên chết dẫm! Dù cậu có là người tôi thương thì cũng không nên lấy quyền đó mà bắt nạt tôi đến như thế. Tôi đánh mặt, hậm hực

– O hay! Tôi làm gì mà cậu khó tính với tôi?

– Cậu bỏ rơi tôi

Khánh Nam khẽ nhủ mảy khi nói ra lý do. Trong khi tôi thì đực mặt ra ngơ ngác. “Bỏ cậu ta khi nào vậy trời?”. Lại thêm một bài toán nan giải cho trí nhớ cá vàng của tôi. Cậu ta ở bên tôi, tôi vui mừng còn không kịp, đâu ra có việc tôi bỏ rơi cậu ta. Khó tin. Thật khó tin. Như hiểu được sự hoang mang của tôi, cậu liền lắc đầu ra vẻ không đồng tình

– Tôi hôm qua. Tôi đợi tin nhắn của cậu tới giữa đêm.

Đến lúc này tôi mới nhận ra cậu đang nói đến vấn đề gì. Sáng nay cũng tính sẽ trả lời cậu rồi, chỉ là phát hiện bản thân dậy trễ nên cuống cuống phóng tới trường cho kịp. Cuối cùng vẫn bị cậu bắt lại đó thôi. Tôi cười hì hì, giả lã làm hòa

– Tại hôm qua mệt quá ngủ quên mất. Chỉ là chuyện bé tí xíu thôi mà

Bất chợt cậu khẽ cúi xuống bên tai tôi thì thầm khiến tôi cứng người

– Nhưng nó khiến tôi buồn. Nếu muốn tên mình bị xóa khỏi sổ hạnh kiểm thì chiều nay đến đúng giờ như đã hẹn nhé! Cô nàng MC cao ngạo của tôi!

Nói rồi cậu đứng thẳng dậy bỏ đi một mạch. Trong khi tôi vẫn còn đơ vài giây. Hai mắt tôi mở to như hai trái nhãn vì quá đỗi kinh ngạc. Tôi kinh ngạc không phải là vì hành động vừa rồi của cậu. Tôi kinh ngạc là vì tất cả mọi chuyện diễn ra giống y chang trong giấc mơ tôi tối qua. Ngay khi đã trấn tĩnh được bản thân chút ít, tôi liền phóng lên lớp như ma đuổi trước khi tiếng trống báo hiệu tiết đầu tiên bắt đầu vang lên

– Hiền Thi! Hiền Thi

Tôi thở hổn hển, cuống cuống gọi con bạn thân ngái ngủ đang nằm sấp trên bàn. Mọi chuyện thật quá kì lạ.

– Gì vậy? Mới sáng sớm là om sòm

Hiền Thi ngẩng mặt cần nhần. Tôi không quan tâm mà nhanh chóng leo vào chỗ ngồi của mình và quay sang nhìn thẳng mặt nó

– Mày nhéo má tao giùm coi

Tôi đề nghị. Tôi không dám tự kiểm chứng bản thân nữa. Chẳng phải trong giấc mơ tôi đã tự làm thế và cuối cùng nó cũng chỉ là mơ thôi sao. Có khi bây giờ tôi cũng đang mơ lại lần hai không biết chừng.

– Con điên. Đừng phá tao nữa

– Tao ứ điên. Làm nhanh đi

Tôi cau gắt. Và tôi thực sự ngu ngốc khi cau gắt với nó. Tôi thật sự ngu ngốc khi đánh thức nó khỏi giấc ngủ êm ái. Kết nó, nó đã nhéo má tôi không thương tiếc

– Đau. Đau...Đủ rồi...Thả ra...

Tôi la oai oái, giãy giữa đau đớn. Nhưng Hiền Thi vẫn còn say mê lăm đôi má của tôi mà chẳng chịu buông tha. Đến khi nó đã hết sức cũng là lúc hai má tôi đỏ tấy khỏi cần đánh phấn. Đau đến như thế thì là sự thật rồi, không sai vào đâu được

– Rồi. Nói lý do tao nghe sao lại làm việc đại dột như thế

Hiền Thi, sau khi đã khoái chí cười sái quai hàm, liền nghiêm túc hỏi thăm. Phải! Tôi thật sự đại dột nên mới nhờ nó giúp.

– Mày... Có bao giờ tin giấc mơ sẽ thành hiện thực không?

– O! Hôm nay mày hăm lăm đẩy con ạ. Bao nhiêu người ngoài kia làm hoài. Họ mơ ước và cố gắng thì sẽ đạt được thôi

– Không – Tôi lắc đầu nguẩy nguẩy – Ý tao là mày nằm mơ và ngày hôm sau mọi việc diễn ra y chang trong giấc mơ ấy

Hiền Thi nhìn tôi chăm chăm và nghĩ ngợi. Mãi một lúc lâu nó khẽ thở dài bất lực và bảo rằng chưa nghe chuyện này bao giờ. Tôi ừ rừ thất vọng. Mọi chuyện quả thật xảy ra không khác gì giấc mơ tôi qua khiến tôi hết sức hoang mang. Chỉ trong phút chốc, như nhớ ra một điều quan trọng, tim tôi chợt giật thót lên một nhịp. Nếu như...nếu như tất cả diễn ra giống như giấc mơ tôi qua thì buổi hẹn chiều nay...Khánh Nam cậu sẽ ngò lời mời tôi đi hội chợ. Và quan trọng hơn...cậu sẽ tỏ tình với tôi. Lần này chắc chắn sẽ không có con gà chết dẫm nào phá đám. Vừa nghĩ đến, khuôn mặt tôi đã nóng lên phừng phừng vì ngại.

– Sao thế? Gặp phải chuyện gì?

– À tối qua tao mơ tao đi trễ bị Khánh Nam bắt lại. Và hồi nãy bị thật

Tôi kể nửa vơi, giấu nhem nửa chuyện còn lại. Sẽ thật nực cười khi bảo rằng tôi còn mơ thấy cậu tỏ tình với tôi và giờ tôi mong nó thành hiện thực. Khi ấy, một điều chắc chắn rằng, hoặc nó sẽ phá lên cười bảo tôi ấu trĩ, hoặc là sẽ hăm he đe dọa tôi không được trở thành bạn gái của cậu ta vì cậu ta xấu xa thế nào đó, bla...bla mà không chịu nói thật lý do.

– Chỉ thế thôi mà làm quá!

Nó phui tay tỏ vẻ không quan tâm. Vừa định nằm dài lên bàn, tiếp tục con ngủ vĩ đại của mình, nó chợt ngược mặt lên háo hức nhìn tôi

– Còn mày với Quang Trí sao rồi?

– Sao sao cái gì? – Tôi nhưong mày khó hiểu

– Thì vụ đi hội chợ ấy. Mày hỏi ý ông chưa?

– À! Trước khi tao kịp mở lời thì anh ấy đã mời tao trước. Tao đồng ý rồi

Nghe được cậu trả lời mình muốn, Hiền Thi liền úp mặt và ngáy khò, không quan tâm trên bục giảng thầy giáo đang thao thao bất tuyệt bài giảng

mới. Tôi cũng vậy, không quan tâm lắm bài học khi hàng tấn mối nghĩ cứ bay vùn vờ trong lòng. Cũng chính tôi vừa nói với Hiền Thi, tôi đã đồng ý đi cùng Quang Trí đến buổi hội chợ, nếu như cậu thật sự mời tôi như trong giấc mơ, tôi phải quyết định như thế nào đây. Tôi không nỡ từ chối cậu. Đón là cơ hội ngàn năm hiếm có. Nhưng tôi cũng không thể thất hứa với Quang Trí. Chắc chắn anh ấy sẽ rất thất vọng.

“Nghĩ vớ vẩn. Chắc gì chiều nay sẽ diễn ra giống như vậy. Cậu ấy bảo muốn nghe mình hát “Nhỏ ơi” thôi mà”. Tôi lắc đầu, cố tìm lý do để thoát khỏi mớ

bồng bong đang vây quanh mình. Phải, chắc gì giấc mơ sẽ xảy ra như ngoài đời thật. Việc sáng nay có lẽ chỉ là tình cờ mà thôi. Hít một hơi thật sâu, tôi lại trở về làm một Trương Ánh Nhiên con ngoan trò giỏi, chăm chú nghe thầy giảng bài mặc dù bài giảng hôm nay có phần chán và dễ gây mê...

.

.

.

.

.

Những tia nắng vàng giòn của buổi xế chiều, xuyên qua những tán lá dày mà phon phớt lên những lát sân trường. Tôi tho thẩn bước trên hành lang dài nhón nháo học sinh vui đùa. Và rồi tôi rẽ sang khu sân sau quen thuộc. Nơi đây thường vắng học sinh hơn hẳn, có lẽ vì nó quá nhỏ để có thể chơi những trò chơi vận động như bóng rổ, đá cầu... Vẫn như ngày thường, khi sân sau vắng lặng, khác hẳn sự ồn ào ngoài kia. Thay vào đó là tiếng đàn guitar du dương từ một người con trai. Khánh Nam ngồi nơi gốc cây đã hẹn, gốc cây mà chúng tôi gặp nhau vào buổi trưa chiều hôm nào. Cũng như trưa hôm ấy, cậu đang gảy bài ‘Nhỏ ơi’ với đôi mắt nhắm nghiền say sưa. Khuôn mặt cậu đẹp tựa thiên sứ. Tôi khẽ khàng bước đến phía sau cậu và cất tiếng hát. Bất giác, tôi đưa tay đặt lên hai vai cậu. Dù tay vẫn gảy đàn nhưng cậu có vẻ ngạc nhiên mà hơi thẳng người. Cậu từ từ mở mắt quay sang nhìn tôi. Tôi cứ sợ cậu sẽ trách móc. Nhưng không, cậu đã cười. Một nụ cười dịu dàng nhất mà tôi từng thấy.

– Tôi đợi cậu này giờ đây!

Khánh Nam nắm lấy tay tôi, hãy còn đặt trên vai cậu, kéo xuống ngồi kế cậu. Tôi đỏ mặt ngượng ngùng. Quái thật! Tôi vừa làm hành động đáng xấu hổ gì thế kia. Thật táo tợn. Tôi im lặng, tự rửa thắm cái cơ thể hư đốn, tự tung tự tác này. Tôi lặng im, cậu cũng chẳng nói lời nào nốt. Cậu cứ nhìn tôi chăm chú khiến tôi đã ngượng, giờ chỉ muốn đào một cái hố chui xuống cho lành.

– Không... Không đánh nữa hả? Không có nhạc sao tôi hát?

Tôi mở lời, cố kiếm một chủ đề nào đó để cậu thôi nhìn vào tôi. Nhưng đáp lại câu hỏi ấy, cậu lại cất luôn cây đàn sang một bên. Tôi ngạc nhiên to mắt nhìn cậu

– Sao thế? Cây đàn bị đứt dây hả? Hay hỏng cái gì?

Đó có lẽ là câu hỏi ngu xuẩn nhất của tôi từ trước đến giờ. Cậu khẽ cười...

– Không. Tôi có chuyện muốn hỏi cậu thôi

– Chuyện gì?

– Quang Trí... đã mời cậu đi cùng hội chợ đúng không?

Tôi gật đầu. Bất chợt cậu im lặng, cúi mặt xuống đất suy nghĩ điều gì ấy. Mỗi một lúc lâu, cậu mới tiếp tục lên tiếng

– Thế cậu... đã đồng ý chưa?

Tôi lại gật đầu nhưng lần này không hề dứt khoát mà chẳng hiểu vì sao. Có lẽ vì trong thâm tâm, tôi vẫn có chút ao ước rằng người đó là cậu. Khuôn mặt cậu hơi sa sầm. Một khoảng lặng nữa kéo dài...

– Cậu... có tin vào giấc mơ không?

Tôi cứ ngỡ chúng tôi sẽ im lặng như thế suốt buổi ra chơi. Nhưng không, Khánh Nam bất chợt quay sang hỏi tôi một câu hỏi chẳng mấy liên quan đến chủ đề chúng tôi đang nói. Tôi lặng người. Sao bỗng nhiên cậu lại đề cập đến giấc mơ? Chuyện này có quá trùng hợp hay không khi tôi cũng đang gặp rắc rối với hai từ ‘giấc mơ’. Có lẽ khuôn mặt tôi hoang mang đến ngô ngố nên cậu xoay mặt đi, cố nén cười và bắt đầu kể lể

– Chà là tối qua tôi mơ một giấc mơ rất kì lạ. Tôi mơ thấy... cậu – Khánh Nam ngượng ngùng khi nói ra điều ấy nhưng cậu vẫn tiếp tục – Tôi mơ thấy cậu đi trễ và tôi tóm được cậu. Tôi mơ thấy bản thân sẽ hẹn cậu chiều nay. Lúc đầu tôi không tin cho đến khi mọi việc diễn ra...

Tôi há hốc mồm nhìn Khánh Nam vẫn thao thao bất tuyệt với khuôn mặt hồng hồng

– Tôi... cũng đã mơ như thế

– Sao? Ngay cả việc tôi... mời cậu đi hội chợ và cả... – Cậu bỏ lửng câu nói và vội vã lấp liếm – Ý là... trong giấc mơ ấy

Lần đầu tiên tôi thấy Khánh Nam lúng túng trước một điều gì đó. Tôi khẽ gật đầu đầy bối rối. Tôi rất muốn nói ‘phải’ nhưng giờ đây vòm miệng tôi đã cứng đờ. Tôi không thể tin chúng tôi đã cùng bước vào một giấc mơ giống nhau. Tôi không thể tin cậu đã mơ thấy tôi. Quan trọng hơn tôi không thể tin cậu đã mơ thấy việc bản thân... tỏ tình với tôi

– Nếu như... – Cậu vẫn tiếp tục ngập ngừng – Tôi muốn biến giấc mơ ấy thành sự thật thì sao?

Tôi suýt té xỉu. Cậu... đang chuẩn bị tỏ tình với tôi? Trái tim bé nhỏ lập tức chạy marathon trong lồng ngực. Tôi hồi hộp nhìn cậu

– Ý tôi nếu như bây giờ tôi... mời cậu đi hội chợ cùng tôi. Cậu đồng ý chứ? Tôi biết cậu đã nhận lời mời từ Quang Trí. Nhưng tôi... thật sự... muốn đi cùng cậu, Ánh Nhiên!

Tôi đỡ đầu người vài giây. Dù rằng cậu không tỏ tình như trong mơ nhưng cậu đang ngỏ lời mời đi hội chợ cùng tôi là sự thật. Hạnh phúc, vui sướng, đó là tất cả những gì tôi cảm nhận bây giờ. Cậu vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt tha thiết.

– Tôi muốn giấc mơ... thành sự thật cùng với cậu như... chúng ta đã từng mơ về nó

Tôi rất muốn gật đầu đồng ý. Tôi rất muốn nói rằng tôi đã mong chờ lời mời ấy rất nhiều. Nhưng lương tâm tôi không cho phép. Anh kết nghĩa của tôi, Quang Trí, tôi không thể thất hứa và bỏ rơi anh ấy.

– Khánh Nam... tôi... tôi cần có thời gian suy nghĩ. Cậu sẽ đợi tôi chứ?

Khánh Nam dịu dàng gật đầu. Tôi khẽ cười. “Tôi biết cậu sẽ nhận được nhiều lời mời nhưng đừng chấp nhận ai hết cho đến khi tôi có câu trả lời. Có được không?”. Tôi ích kỉ lắm nghĩ. Và cậu lại tùy tiện thâm nhập vào và đọc nó

– Tôi sẽ đợi đến khi có câu trả lời từ cậu. Thế nên cậu... ngoại trừ tôi và Quang Trí ra, tôi cấm cậu nhận lời thêm từ ai khác.

– Cậu...

– Vì chỉ mình cậu ta thôi đã đủ khiến tôi lo lắng mình sẽ bị cậu bỏ rơi rồi.

Tôi bật cười hạnh phúc. Từ khi nào Khánh Nam lại trở nên ngọt ngào với tôi như thế. Tôi lo lắng lắm, với hai lời mời từ hai người con trai quan trọng trong lòng tôi. Tôi sẽ chọn ai? Nhưng tôi không hề hối tiếc khi rắc rối trong giấc mơ đã thành thật. Vì ngay phút giây này đây, tôi đang được nghe những lời ấm áp từ cậu bằng chính đôi tai của mình.

Tôi và cậu đã lạc vào cùng một giấc mơ chỉ có hai người. Tôi đã sẵn sàng... Còn cậu, liệu cậu có ý muốn cùng tôi xây nên giấc mơ ấy thành sự thật?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Câu Trả Lời

- Em đã biết chọn chiếc áo đầm ngày hôm đó chưa?

Một giọng nói dịu dàng quen thuộc vang lên bên tai tôi khiến tôi giật mình. Anh Quang Trí đã đứng bên cạnh từ lúc nào tôi cũng chẳng hay. Từ sau lời mời của Khánh Nam, tâm hồn tôi đã đu cùng gió, treo ngược cành cây. Lúc nào cũng ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Hình tượng Ánh Nhiên cao ngạo, lạnh lùng đã lung lay chuẩn bị sắp sụp đổ đến nơi.

- Hơ... Em... Em vẫn đang suy nghĩ.

Tôi bối rối trả lời. "Nếu như bây giờ tôi... mời cậu đi hội chợ cùng tôi. Cậu đồng ý chứ? Tôi biết cậu đã nhận lời mời từ Quang Trí. Nhưng tôi... thật sự... muốn đi cùng cậu, Ánh Nhiên!" Lời nói ngọt ngào của Khánh Nam hôm trước lại âm vang bên tai tôi. Tôi liền cup mặt, không dám ngược nhìn anh. Tôi xấu hổ. Tôi ngại ngùng. Vì tôi biết trong tận sâu trái tim, người tôi muốn đi cùng là Khánh Nam chứ không phải Quang Trí. Nhưng anh luôn quan tâm và tốt bụng với tôi. Tôi không thể thất hứa với anh. Có lẽ nếu tôi không hấp tấp mà nhận lời thì bây giờ đã không phiền muộn đến như thế. Bất giác tôi thờ dãi

- Ánh Nhiên! Em sao vậy? Có chuyện gì buồn à?

- Không... Không có

Tôi cố tình tránh né ánh mắt dịu dàng của anh. Tôi không đủ can đảm nhìn thẳng vào nó. Trái tim tôi gào thét đòi nói ra sự thật nhưng lý trí tôi không cho phép. Tôi không muốn anh tổn thương. Không gian im lặng đầy ngọt ngào bỗng chốc bao trùm lên cả hai. Dù không mặt đối mặt nhưng tôi biết Quang Trí đang nhìn tôi chăm chăm đầy dò xét. Cuối cùng anh lên tiếng với giọng nói đầy nghiêm nghị

- Em đang nói dối.

Anh chưa bao giờ cáu gắt với tôi, bây giờ cũng vậy nhưng bỗng tôi lại thấy bản thân mình nhỏ bé mà khẽ run người. Chuyện này mà mọi người biết chắc sẽ trở thành đề tài thật hot trên trang mạng kín của trường mất!

- Em không có!

- Anh sẽ im lặng cho đến khi em chịu nói thật. Ánh Nhiên! Anh không muốn nhìn thấy em chịu đựng nỗi buồn một mình.

Anh dứt lời cũng là lúc im lặng lại một lần nữa thao túng cả không gian. Sao tôi có thể nói chứ khi nguyên nhân nỗi muộn phiền lại là anh và Khánh Nam. Tôi sẽ phải mở lời thế nào khi tôi... muốn từ chối anh để nhận lời cậu ấy? Thời gian cứ thế trôi và anh vẫn ngồi đấy nhìn tôi.

...

Ừ thì

...

Tôi thua, anh thắng.

- Hôm.. Hôm qua, Khánh Nam đã ngỏ lời.. mời em đi hội chợ... em..

Câu nói bị bỏ lửng. Tôi im bất. Tôi không đủ can đảm để nói tiếp. Nhưng hình như anh đã nhận ra qua vẻ ngoài áp úng của tôi. Vẫn giọng nói dịu dàng ấy, anh thò thẻ với tôi. Nhưng tôi nhận ra, niềm vui trong giọng nói của anh đã hoàn toàn biến mất.

- Em muốn đi cùng cậu ấy phải không?

Tôi hít một hơi thật sâu và gạt đầu cái rụp. Tôi nhắm tịt mắt lại để đợi chờ một lời trách mắng từ anh. Hay ít nhất là một lời buồn rầu. Nhưng không, anh lại cười. Một nụ cười rất hiền và nhẹ nhàng xoa đầu tôi dù có thoảng một chút thất vọng

- Vậy thì em cứ nhận lời đi.

- Nhưng em... em không thể bỏ anh một mình được.

- Nhưng anh cũng không thể giành mất cơ hội tình cảm của em gái anh được

Tôi cứng người nhìn anh, không nói nên lời. Sao anh luôn như thế? Anh quá đỗi dịu dàng. Anh... Mất tôi chợt rung rung vì cảm động. Tôi muốn ôm anh thật chặt nhưng tôi biết tôi chỉ có thể giấu điều đó trong lòng mà thôi. Sự cố hôm nào đã quá đủ để khiến chúng tôi có khoảng cách của sự ngại ngùng.

- Vậy bây giờ anh tính đi với ai?

Tôi ngượng ngịu liếc nhìn anh. Dù anh không trách móc nhưng tôi vẫn thấy có lỗi. Quang Trí băng quơ nhìn trời và khẽ nhún vai- Anh cũng không biết nữa. Có lẽ anh sẽ chấp nhận một trong những lời mời anh đang bỏ dở chưa có trả lời

- Sau lần trước có thêm vài lời mời à? Nhiều không?

Tôi khá ngạc nhiên nhìn anh. Hoá ra anh kết nghĩa của tôi cũng nổi tiếng ra phết nhỉ?

- Thì khoảng ba bốn lời mời gì đó

- Chắc chắn là có tia cô nào trong lòng rồi mà xạo hoài - Tôi cười gian manh, khẽ thực nhẹ cùi chỏ vào người anh ra ý trêu chọc

- Anh đã bảo không có rồi mà. Nhưng nếu có chắc cô ấy cũng sẽ bỏ rơi anh.

Giọng anh chợt trầm xuống khiến tôi hơi chạnh lòng. Trong một thoáng, trực giác của con gái mách tôi rằng người anh nói là tôi. Nhưng nhanh chóng, tôi xua ngay cái suy nghĩ vớ vẩn đó. Có lẽ vì cảm giác tội lỗi nên tôi mới nghĩ thế. Tôi nhìn anh, muốn nói điều gì đó mà chính bản thân tôi cũng không biết nên nói gì. Nhưng rồi anh lại chen ngang với cái nhún vai chòng ghẹo

- Vì đến khi anh đủ dũng cảm đối diện với cậu ấy thì chắc hội chợ đã qua lâu lắm rồi

Anh nhăn mặt khổ sở kêu ca khiến tôi phá lên cười hả hê. Những phiền muộn, những đắn đo, những viên đá khi nẩy tất cả đều đã lăn khỏi vai tôi. Thanh thản. Nhẹ nhõm. Trước mặt tôi bầu trời xanh như rộng mở hơn, cao hơn với đầy ắp hy vọng....."Chiều nay tôi có chuyện vui kể cậu nghe"

Ngay khi tin nhắn gửi đi, tôi mới giật mình nhận ra điều bản thân đang làm. Ôi trời! Sao tôi có thể can đảm chủ động nhắn tin vậy nhỉ? Ôi! Tôi háo hức quá mức kiểm soát mất rồi. Ngại ngùng quá hoá giận dữ, tôi hậm hực chỉ muốn đập vỡ cái điện thoại ngu ngốc đi. À không... Điện thoại vô tri, chỉ có chủ nhân ngu ngốc ngốc. Nếu tôi đòi đập vỡ thứ ngu ngốc thì có khi tôi phải đập vỡ đầu tôi mất!

Ting! Tin báo điện thoại nhanh chóng kêu lên khiến tôi giật bắn mình như khi nhận bằng điểm tuyển sinh vào 3 năm trước. Cảm giác hồi hộp thật sự cũng

chẳng thua kém bao nhiêu.

"Tôi đợi cậu. Tôi mong đó là câu trả lời cho lời mời của tôi"

Tôi tròn mắt nhìn những dòng chữ kia đang dần đi theo hướng từ trường Trái Đất. Nếu không nhờ trời phú cho phản xạ nhanh nhạy thì điện thoại của tôi chắc chắn đang hôn thắm thiết nền đất cứng ngắc đến nỗi bề mặt. Tôi tự rửa bản thân phản ứng thái quá trước lời nhắn của cậu. Khánh Nam chỉ có thể dễ dàng đoán được suy nghĩ của tôi thôi mà, có gì to tát đâu. Ừ thì không to tát đâu! Thế nhưng, trong thoáng chốc, một niềm hạnh phúc, vui sướng lâng lâng khó tả lại dâng lên trong lòng khiến tôi mỉm cười e thẹn.

Một giây

Hai giây

Ba giây

Tôi sẽ phát điên lên mất. Tại sao thời gian chiều nay lại qua chậm đến thế? Tại sao giờ ra chơi hôm nay lại mãi chẳng xuất hiện như vậy? Và tại sao tôi không thể nào tập trung nổi vào bài giảng chuyên đề. Lòng tôi nóng như lửa đốt. Ôi thôi! Tôi sẽ khó chịu đến chết mất! Khánh Nam! TẤT CẢ LÀ TẠI CẬU. Tôi... muốn gặp cậu.

"reng...reng.."

Bụng tôi như mở cò. Chẳng chần chừ thêm giây phút nào, tôi gấp rút dọn dẹp tập vở và phóng ngay đến nơi hẹn. Có lẽ cậu đang đợi tôi. Nhưng khi đến nơi chỉ là một không gian vắng tanh. Hai vai tôi khẽ chùn xuống thất vọng. "Vì mày xuống quá sớm mà Ánh Nhiên", tôi tự nhủ với mình và bắt đầu ngồi đợi. Đã năm phút, đã mười phút trôi qua, vẫn chẳng có ai xuất hiện. Hay chẳng cậu đã quên? Tôi lắc đầu khước từ suy nghĩ đau lòng ấy. Lỗi điện thoại trong túi, tôi đắn đo một lúc thì gửi tin nhắn cho cậu

"Tôi đang đợi cậu nơi cũ, Cậu đâu rồi?"

Tôi tiếp tục đợi. Không một tin nhắn trả lời. Tôi cứ thế đợi cho đến khi giờ ra chơi kết thúc. Tôi đứng dậy mà chân cứ dứng dằng mãi. Tim tôi hình như hơi nhói đau. Sao nó lại trở nên nặng nề đến như thế? Nhìn vào điện thoại một lần nữa, tin nhắn trả lời vẫn chưa xuất hiện

"Tôi từ chối anh Quang Trí rồi. Cậu vẫn chưa chấp nhận ai đó chứ?"

Một tin nhắn nữa lại gửi đi. Tôi thờ hất, cố kìm nén nỗi buồn trong lòng và bước đi. Những tương sân trường sẽ bắt đầu vắng vẻ nhưng bỗng nhiên hôm nay lại xôn xao lạ thường. Khuôn mặt mọi người có vẻ hốt hoảng và dường như đang đi về một hướng nào đó. Tò mò, tôi cất bước đi theo. Ngay góc sân bóng rổ, một đám đông đang tụ họp thành một vòng tròn lúc nhúc, kín mít. Tầm một phút sau, các nhân viên phòng y tế bỗng chạy vào cùng với một băng ca trắng. "Chắc có người đùa giỡn quá mức lại gây tay hay bị thương nặng gì đó rồi." Tôi默默 đoán. Ngay khi định quay gót trở về lớp cũng là lúc đám đông tản ra mọi phía tránh đường, một hình ảnh quen thuộc đập vào mắt tôi khiến tôi đứng hình. Khánh Nam cậu đang mỉm cười nên chặt con đau. Một bên cô chân sưng húp và nghiêng quặt sang một bên. Lẽo đẽo theo sau các cô y tế là một cậu bé tầm bốn, năm tuổi đang khóc nức nở. Chợt cậu khẽ mỉm cười, xoa đầu cậu bé

-Em có bị thương ở đâu không? Không trầy xước là tốt. Anh ổn mà!

Vừa dứt lời, mắt cậu chạm mắt tôi. Tim tôi như quặn thắt lại. Tôi có thể cảm nhận được nỗi đau thể xác nơi cậu. Thời gian như dừng trôi. Tôi muốn chạy ào tới ôm cậu. Tôi muốn hét lớn lên "Vì sao cậu lại bị thương như thế?". Nhưng tôi không thể. Tôi là gì? Tôi là ai? Tôi chạy lại với tư cách gì để bản thân được quan tâm cậu nhiều hơn bất cứ cô gái nào khác xung quanh cậu hiện giờ. Cậu vẫn nhìn tôi chăm chăm. Đôi mắt cậu xôn xao như muốn nói điều gì đó. Ánh Nhiên tôi vô dụng. Tôi...không thể đoán được suy nghĩ của cậu như cậu vẫn hay làm với tôi. Điều đó khiến tôi thấy bất lực và giận dữ. Tôi siết chặt bàn tay. Hai mắt cay xè cố kìm nén những giọt nước mắt. Bỗng cậu khẽ gạt đầu và lẩm nhẩm khẩu hình "Tôi ổn. Xin lỗi". Hai chân tôi bắt đầu run rẩy. Cậu đang trấn an tôi dù người bị thương là cậu. Tôi gạt đầu trả lời. Đôi mắt cổ truyền hết hừng hời hỏi thăm, cổ vũ tới cậu. Và cứ thế, chúng tôi nhìn nhau cho đến khi băng ca khuất hẳn sau cánh cổng trường. Tiếng còi cứu thương í ới vang lên mang theo người con trai và tất cả sự lo lắng của tôi về cậu cuốn đi.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chọn Anh, Chọn Cậu, Hoá Ra Một Mình!

Niềm vui chưa được bao lâu thì giờ đây lòng tôi đầy ắp nỗi lo lắng, ưu sầu.

"Tại sao cậu lại bị thương?"

"Tại sao cậu lại xin lỗi tôi?"

"Ánh mắt cậu khi ấy là gì? Phải chăng cậu muốn tôi chạy lại bên cậu?"

Những câu hỏi vì sao, tại sao cứ dồn dập lên tâm trí tôi mà hã hê dần vật. Tôi chẳng thể trả lời dù chỉ là một câu. Tôi lo lắng. Tôi giận dữ. Tôi hối hận. Những cảm xúc trái ngược nhau giờ đây lại hoà quyện khiến tôi chỉ muốn hét lên. Chúng thật chẳng dễ chịu chút nào. Thình thoảng tôi lại lén lút nghĩa điện thoại trong học bàn. Tôi thừa biết bản thân đang ngóng trông điều gì... Dù cậu bảo cậu ổn nhưng tôi vẫn muốn nhắn tin hỏi thăm cậu. Tôi muốn là người hiểu rõ nhất mọi chuyện xảy đến với cậu.

Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi quen thuộc lại vang lên...

Như một thói quen, tôi lại đến nơi hẹn chẳng vì một mục đích gì. Trong phút chốc, tôi đã nghĩ cậu sẽ ở đây như mọi ngày. Nhưng rồi, khi trở về thực tại, tôi lại nhả mặt đau đớn cho đôi chân của Khánh Nam. Ngồi xuống ghế đá, tôi thở dài:

- Khánh Nam ổn không nhĩ? Chắc giờ đang nằm một đống ở nhà với nguyên tảng thạch cao dưới chân rồi...

Ngửa mặt ngắm những đám mây đang trôi dềnh dang, lơ đãng, tôi bất giác tự hỏi:

- Cậu có đau không?

Bỗng một bóng đen che khuất tất cả ánh mặt trời trước mặt tôi. Tôi chẳng thấy gì ngoài một thứ, nụ cười tinh nghịch của Khánh Nam.

- Thấy cậu là tôi hết đau rồi!

Tôi giật bản mình, ngồi thẳng dậy. "Cốc". Hai cái trán chạm nhau một tiếng rõ to. Khánh Nam nhả mặt, một tay xuyt xoa. Trong khi tôi... thì lại tròn xoe mắt nhìn cậu trân trôn. Chết rồi! Chết thật rồi! Ánh Nhiên tôi tương tự quá hoá rõ mắt rồi. Bây giờ lại còn mơ thấy người ta ngay cả ban ngày luôn!

Khánh Nam ngược nhìn tôi, nhướn mày ngạc nhiên:

- Cậu không thấy đau à? Đau gì cứng vậy!

Tôi gật đầu trong vô thức. Đôi mắt vẫn không rời khỏi thân ảnh Khánh Nam. Mãi một lúc tôi mới lắp bắp được vài chữ

- Sao... Sao... Cậu...

- Tôi như thế nào?

Đến lúc này tôi mới nhận thấy Khánh Nam đang mang cặp nặng to kènh phù hợp với cơ thể to cao của cậu. Cổ chân bên phải thật sự đang bị kim kẹp trong một tảng thạch cao "to tổ chẳng" và nặng nề. Cậu cả nhắc từng bước chậm rãi tiến đến bên cạnh tôi. Khó khăn lắm, cậu mới có thể thả mình xuống chiếc ghế đá, đương nhiên là có sự giúp đỡ của tôi nữa. Nhìn cái chân tội nghiệp kia, lòng tôi lại hơi nhói đau xót xa

- Có đau không?

Cậu khẽ kí nhẹ đầu tôi. Tôi nhả mặt nhìn cậu. Cậu lại cười

- Cậu hỏi lần thứ hai rồi đấy! Muốn nghe lại một lần nữa hả?

Tôi lập tức đỏ mặt xấu hổ. Tôi không có ý hỏi lại đâu. Tôi thề đấy! Chỉ là... vì tôi quan tâm cái chân cậu nhiều quá thôi!

- Vì tôi thấy cậu là tôi...

- Tôi biết rồi. Biết rồi! Cậu... Không cần nói lại đâu...

Âm lượng tôi nhỏ dần theo từng câu chữ. Ngượng ngùng quá đi mất! Tôi ghét cái sự ngại ngùng này. Cậu vẫn cười. Nụ cười tinh nghịch, có chút gian xảo cứ hướng về tôi suốt.

- Sao cậu lại vô trường làm gì? Bị vậy thì phải ở nhà chứ!

Tôi quay mặt đi, cổ lẳng sang chuyện khác. Cứ như thế này, có lẽ tôi sẽ là nạn nhân đầu tiên trên thế giới nhập viện vì ngại quá mức!

- Để gặp cậu!

Tôi im bặt luôn...

Nhưng Khánh Nam thì vẫn cứ tiếp tục nói....

- Ba mẹ tôi có bảo tôi ở nhà. Nhưng tôi không yên tâm.. Tôi muốn gặp cậu.

- Để làm gì? Sức khoẻ phải ưu tiên chứ!

- Vì tôi nhớ cậu!

Tôi sững người. Trong phút chốc, con tim tôi thật sự đã ngưng một nhịp. Bầu không khí nhanh chóng trở nên ngại ngùng

Bỗng cậu nhẹ xoa đầu tôi.

- Đùa chứ! Thật ra tôi muốn nghe câu trả lời từ chính miệng của cậu hơn là tin nhắn!

Vừa dứt lời, Khánh Nam liền đưa chiếc điện thoại trước mặt tôi. Tôi biết cậu đang nói đến cái gì. Và tôi cũng biết cậu lại đang làm khó tôi...

Nhưng tôi lại chợt mỉm cười nhẹ

Cái khó này sao lại đáng yêu đến thế. Tôi có cảm giác khoảng cách giữa chúng tôi hình như gần nhau hơn rất nhiều.

- Muốn tôi nói thật hả?

- Nay gan vậy?

- Tôi từ chối anh Quang Trí rồi. Cậu vẫn chưa nhận lời mời của ai chứ?

Tôi hất mặt đọc vanh vách không sai một chữ. Như ngạc nhiên trước sự bạo dạn lần đầu tiên của tôi, Khánh Nam hơi thẳng lưng, ngạc nhiên nhìn tôi như thú lạ trong giây lát. Sau đó cậu lại thờ dãi thườn thượt

- Tôi nhận lời rồi

- Gì! Tại sao? - Tôi kêu lên kinh ngạc. Tim cũng vì thế mà trùn xuống một nhịp

- Vì tôi đợi cậu lâu quá chứ sao

- Ồ... Lỗi của tôi... Nhưng không phải cậu đã hứa...

Miệng tôi méo xệch. Tôi hờn dỗi trách móc. Không hiểu sao tôi muốn mếu máo lắm! Ồi! Bản thân đã bánh bèo từ nhỏ, bây giờ lại đang ngày càng có xu hướng trở nặng hơn. Tôi thua! Cơ mà đau lòng thật đấy!

- Ừ thì tôi hứa

- Vậy tại sao bây giờ cậu lại...

- Tôi nhận lời của một bạn gái tên là Ánh Nhiên trong tương lai ấy.

- Ánh Nhiên... là ai?

Lúc này tôi chỉ muốn bóp chết cậu ta cho rồi. Suốt ngày chỉ thích chọc ghẹo tôi suốt. Hừ người ta như vậy người ta dễ đau lòng đến suy sụp. Tim cứ lên xuống xuống ruộng miết, bác sĩ chỉ định có hại cho tim!

- Thế cậu có biết Ánh Nhiên sẽ trả lời thế nào không?

- Nghe đâu cậu ấy từ chối rồi

- Vậy tôi sẽ buồn đến chết mất

- Chết mặc cậu - Tôi giận dỗi

- Tôi xin lỗi

Bỗng cậu nhỏ giọng bên tai tôi. Tôi ngạc nhiên quay sang. Khánh Nam vẫn nhìn tôi chăm chăm bằng đôi mắt xao động. Tôi hiểu cậu đang xin lỗi vì điều gì. Một khoảng lặng nhanh chóng bao trùm lấy cả hai.

- Cái... Cái chân... sao bị vậy?

Tôi ngại ngùng lên tiếng hỏi một câu chẳng ăn nhập vào đâu. Thế mà cậu vẫn trả lời:

- Khi này trong giờ thể dục tôi chơi bóng rổ. Tự nhiên thằng bé lao ra đứng ngay cái cột khi tôi vừa ném bóng nên tôi lao đến chụp bóng lại. Ai dè phóng mạnh quá, lúc rút xuống chân trúng ghế đá. Thế là... què luôn

Nghe đến chữ "què" là tôi lại rùng mình ớn lạnh. Nhưng rồi tôi mỉm cười nhìn cậu

- Khánh Nam!

- Tôi ngưỡng mộ cậu.

- Đừng nói vậy. Tôi cảm thấy áy náy với câu

- Tôi ỏn

Tôi nói giọng chắc nịch. Vì đó là sự thật. Tôi không nỡ trách móc cậu. Tôi lo lắng cho cậu.

- Tôi không muốn câu bị thương nặng thêm. Thế nên...

- Nhưng tôi đã hứa với cậu. Chính tôi là người mời cậu. Tôi không muốn bỏ rơi cậu.

Khánh Nam đột ngột chen vào không cho tôi tiếp tục nói. Những lời nói của cậu như đường như mật mà rót vào tai tôi. Trái tim tôi âm ập đến lạ.

- Dù câu không xin lỗi thì tôi cũng sẽ bắt câu ở nhà. Tôi đi một mình vẫn ổn. Quan trọng là vết thương của câu.

Khuôn mặt Khánh Nam trở nên trầm lặng. Tôi không hiểu được cậu đang suy nghĩ điều gì trong đầu. Ngay lúc ấy, tiếng chuông báo hiệu hết giờ giải lao lại vang lên, chấm dứt cuộc trò chuyện của cả hai. Tôi đứng dậy, nở nụ cười với cậu

- Dù cậu không đi cùng với tôi thì tôi cũng không chấp nhận lời mời của cậu bạn nào khác đâu. Đừng nói như vậy vẫn không vừa lòng nằm ở nhà dưỡng sức hả?

- Vẫn không - Câu nghiêm túc nhìn tôi - Tôi khó chịu với cả không khí bên cạnh câu

- Ở hay câu này vô lý

Tôi vừa dựng cây nạng giúp cậu, vừa réo lên phản đối kịch liệt.

- Vì tôi chỉ muốn bên cạnh cậu hôm đó là mình tôi thôi chứ không là bất cứ thứ gì khác!

Người kia thật sự trợ trảo...

Tim tôi nhanh chóng tăng tốc gấp mấy lần. Khuôn mặt nóng bừng bừng

- Trễ rồi. Tôi lên lớp đây!

Tôi quay đầu đi một mạch bỏ lại ai kia cả nhấc khó khăn đuổi theo sau gọi. Dù vậy, tôi lại thấy hạnh phúc ngập tràn. Hình như tôi không còn đơn phương nữa. Có thể mùa hội chợ này tôi phải đi một mình nhưng tôi sẽ không thấy cô đơn. Vì trên con đường khác, tôi không còn đi đơn độc nữa. Giác mơ ngày hôm ấy so với hiện thực ngày hôm nay, hình như chẳng khác nhau bao nhiêu nữa!

Dù rất chắc chắn với Khánh Nam là tôi ổn, nhưng lòng vòng hội chợ một mình mãi thì điều ấy bắt đầu xao động, lung lay. Tôi tìm kiếm mãi vẫn chỉ là những gương mặt nửa quen nửa lạ. Những con người gặp mặt vài lần, không thân thiết nhưng chẳng phải người dưng. Với họ, ngoài việc cười chào, hỏi thăm xã giao thì tôi chẳng biết phải nói gì.

Đi lòng vòng mãi, vì mỗi chân tôi ghé vào một gian nước gần cuối hội chợ. Quán này chẳng hiểu sao lại vắng hơn những gian khác. Chẳng biết của lớp nào mà lại xui xẻo đến vậy. Thế cũng chẳng sao. Tôi càng thích. Ánh Nhiên tôi đang muốn yên tĩnh một mình.

- Gian câu có menu không?

- Tự xem đảng trước

Một giọng nói hần học vang lên như thể tôi đang uy hiếp cậu ta chứ chẳng phải đang mua hàng. Khẽ nhú mồm, tôi ngược nhìn người trước mặt. Ôi chu choa! Lốp mười hai mà như thể thanh niên hai mươi hai. Râu mép lõm chồm, khuôn mặt nhăn nhó quau quọ. Hần ta đậm người, làn da hơi ngăm. Chiếc đồng phục đẹp đẽ bị hần ta xấn lên tận nách, đầy vết bùn đất. Tôi thật sự đã hiểu lý do vì sao gian hàng chẳng có một bóng người mua. Chắc hẳn lại tên quậy phá nào bị lớp bắt ép đứng trông hàng đây mà. Dù vậy Ánh Nhiên tôi chẳng muốn quan tâm. Tôi đi. ang muốn một mình. Vẫn giọng nói lạnh tanh mọi ngày, tôi ghé nhìn bảng giá và rút một tờ tiền vừa đúng. Tôi chẳng muốn lôi thôi thêm với những chuyện vặt này

- Một lon coca.

Nhận lấy nước uống, tôi lẳng lặng ngồi vào chiếc ghế nhựa gần đó và đọc cuốn sách đang dở trong điện thoại. Đây là cách tốt nhất để giết thời gian khi chờ đợi ba tới đón. Ôi! Hùng hổ với Khánh Nam làm chi đề giờ khôn đốn có một mình. Sau vụ Khánh Nam bị gãy chân, Quang Trí có đến tìm tôi hỏi thăm. Anh có đề cập đến ngày hôm nay nhưng hình như anh đã đồng ý một bạn khác mất rồi. Tôi không dám phiền đến anh. Nhưng dẫu anh vẫn còn

"trống" thì tôi cũng quá xấu hổ để nhận lời. Điều ấy khiến tôi xem anh như phao cứu sinh. Và tôi không thích điều ấy.

- Có muốn thêm đá không?

Tôi ngược nhìn giọng nói trước mặt. Ồ! Tên bán hàng! Phong cách quan tâm có vẻ giống những gian khác rồi. Cơ mà hẳn không thể nhẹ nhàng hơn sao? Hỏi thăm như tát vào mặt kiểu đó, hẳn phải cảm ơn Anh Nhiên tôi quá bình tĩnh nên không nổi quạo ra ngoài mặt đi. Chứ tức điên trong lòng là hiển nhiên rồi đấy.

- Không cần. Đừng phiền tôi đọc sách.

Tôi đuôi đấy!

- Tôi chẳng muốn phiền. Máy đưa lớp tôi ép tôi tới hỏi.

Tôi liền quay sang gian hàng và bắt gặp vài ba ánh nhìn của một hai, ba bạn học sinh đang nhìn tôi chăm chăm. Tôi khẽ nở nụ cười nhẹ xã giao thường ngày chào hỏi.

- Cảm ơn vì đã quan tâm. Nói với các bạn ấy như thế.

Vừa dứt lời tôi lại cúi xuống tiếp tục những dòng chữ vẫn đang đọc dang dở. Hẳn ta đi từ lúc nào tôi cũng chẳng để ý. Thời gian cứ thế trôi...

- Vậy mà nói đi cùng với bạn. Nói dối!

Tôi nhăn mặt khó chịu vì tiếp tục bị làm phiền. Lần này tôi cáu thật sự.

- Chẳng phải tôi bảo đừng làm phiền...

Tôi im bặt. Thân ảnh trước mặt chẳng phải cậu trai nhếch nhác kia mà là Quang Trí. Tôi giật bản mình và lập tức lúng túng ra mặt.

- Anh làm phiền em hả? - Ngay cả Quang Trí cũng hơi ngạc nhiên

- Không! Em... nhầm người.

- Với ai? Có ai đang ve vãn em gái anh hả?

Đấy! Cái tính nhiều chuyện của ông anh kết nghĩa tôi lại bộc phát. Anh nhanh chóng ngồi xuống cạnh tôi với khuôn mặt háo hức, tò mò. Và đương nhiên tôi không kể. Chuyện đó để sau

- Em tưởng anh đi với bạn rồi. Sao anh lại ở đây!

- Anh có đồng ý ai đâu. Anh không thích. Nãy giờ trợ trợ một mình này. Còn em?

- Em... cũng vậy. Em thấy ngại chuyện Khánh Nam quá nên không dám nhận nữa. Em sợ anh buồn.

- Bé khờ - Anh khẽ xoa đầu tôi - Dù sao bây giờ anh cũng có rồi.

- Ai?

- Em đó!

Anh nở nụ cười toả nắng dịu dàng. Tôi ngây ngốc nhìn anh và bất giác cũng cười tí mắt. Tôi kéo anh đứng dậy đầy hớn hờ.

- Vậy thì mình đi thôi. Còn nhiều gian em muốn chơi nhưng đi một mình thì chán lắm! Phải có anh chơi mới thành.

- Nhưng bù lại lát phải kể anh nghe chuyện hồi nãy

Tôi vui vẻ gật đầu. Chuyện bực bội khi nãy bỗng chốc cũng theo gió cuốn đi. Ồi! Ban nãy tôi còn tưởng bản thân quá nhu nhược, chọn anh, chọn cậu, hoá ra một mình!

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Thần Cupid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.